

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, ФЕБРУАР 2002. ГОДИНЕ
ГОДИНА XIII БРОЈ 1680

КОЊ СТИГАО У СРБИЈУ

СРПСКИ РАДИКАЛИ НА ИНТЕРНЕТУ!

Пут до истине иде преко

WWW.SRS.ORG.YU

**Српска
радикална
странка**

*Памет, знање и поштење!
Мудрост, храброст, поверење!*

Обећавали су реформе и демократију, добили смо прогоне и хапшења. О томе неки ћуте. Рекли су да ћемо боље живети, удесетостручили су порезе и цене. Живот обичног човека постаје неподношљив. За само неколико недеља интернет презентација Српске радикалне странке постала је најпосећенија у односу на све друге политичке странке. Путем интернет презентације Српска радикална странка сваког дана издаје саопштења за јавност, а сваког петка преноси комплетан садржај конференције за новинаре председника Странке, др Војислава Шешеља.

САБРАНА ДЕЛА ЛАЗЕ М. КОСТИЋА У ДЕСЕТ ТОМОВА

У ИЗДАЊУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

**КЊИГЕ СУ У
ТВРДОМ
ПОВЕЗУ СА
ЗЛАТОТИСКОМ**

**КЊИГЕ МОЖЕТЕ КУПИТИ ПО ЦЕНИ ОД 1000 ДИНАРА ПО ПРИМЕРКУ
У СЕДИШТУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ, Трг победе 3, Земун
Све информације на телефон: 011/316-46-21**

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

ЗЕМУН
ТРГ ПОВЕДЕ 3

Оснивач и издавач
др Војислав Шешелъ

Главни и одговорни уредник
Синиша Аксентијевић

Заменик главног
и одговорног уредника
Марина Рагун

Помоћници главног
и одговорног уредника
Елена Божић-Талијан
Огњен Михајловић
и Вук Фатић

Издање припремили
Јасна Олујић Радовановић
Огњен Михајловић

Техничко уређење
и компјутерски прелом
Саша Радовановић

Лектор
Весна Арсић

Секретар редакције
Злата Радовановић

Председник Издавачког савета
Др Ђорђе Николић

Заменик председника
Издавачког савета
др Бранко Надовеца

Издавачки савет
др Војислав Шешелъ,
Томислав Николић,
др Никола Поглашен,
Маја Гојковић,

мр Небојша Величковић,
Александар Вучић,
Драган Тодоровић,

Мирко Благојевић, Ратко Гонди,
Момир Војводић, Стево Драгишић,
Драгољуб Стаменковић, Гордана
Поп-Лазивић, др Бранислав Блажић

За штампа

„Етикета“, 20 октобра 2,
11307 Болеч, 011/ 806-30-28

Штампарију

Мирослав Драмлић

Редакција прима пошту на адресу

„Велика Србија“

Трг победе 3, 11080 Земун

Рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија“ уписане су
у Регистар средстава јавног инфо-рми-
сања Министарства за информације
под бројем 1104. од 5. јуна 1991. године

АКТУЕЛНО:

ДОСИЕ ИНЂИЈА 2

ГОДИНУ ПОСЛЕ:

СРБИЈА ПОД ДОС-ОМ 13

МИЛУТИНОВИЋ:

ИЛЕГАЛНИ ПРЕДСЕДНИК 21

АФЕРА 1:

КАМИКАЗЕ
У АВИОГЕНЕКСУ 41

АФЕРА 2:

ЗАРАЖЕНИ ЛЕКОВИ 45

ВИШЕ ОД ИГРЕ:

КОШАРКА
СА СРПСКИМ ГЛАВАМА 52

САПУНСКА СЕРИЈА:

ДИНАСТИЈА
КАРАЂОРЂЕВИЋ 57

ЗЕМУНСКА

РАЗГЛЕДНИЦА:

ПРОТЕРИВАЊЕ БЕОГРАДА 62

ЦЕНА ОГЛАСА ЗА ИЗДАЊА У 100.000 ПРИМЕРАКА:

- последња колорна страна корица 100.000 динара;
- унутрашња колорна страна корица 80.000 динара;
- унутрашња новинска страна 60.000 динара;
- 1/2 унутрашње новинске стране 30.000 динара;
- 1/4 унутрашње новинске стране 15.000 динара;

На наведене износе додати порез на промет.

САМО ИСТИНА

ИНЂИЈУ СПАШАВА

Писање наше новине о Живану Јојићу, Марјану Ристичевићу и Драгану Веселинову изазвало је бурне реакције, нарочито у Инђији. Позитивне реакције, наравно. Ипак, биле су занимљиве и оне негативне. Колико смо у праву, пресудио је, изгледа, часопис „Сведок“ који је у Инђију кренуо трагом нашег писања. И установио да нисмо погрешили

Радикалске новине „Велика Србија“ које су изашле у децембру прошле године, под бројем 1669, изазвале су велику пажњу грађана Инђије. Ради се о тексту који је на насловној страни најављен као „Феудални посед Инђија“, а у самој новини заузима ударно место, на првим страницама овог издања. Тада смо на чак четири странице детаљно описали ко су владари Инђије, који успешно, из система у систем, преносе и увећавају своју имовину. Као најмоћнијег човека Инђије, ши-

рој српској јавности, представили смо Живана Јојића. Уједно, разоткрили смо његове везе са некадашњим и нарочито садашњим моћницима, у првом реду са народним послаником у Скупштини Србије Марјаном Ристичевићем, који је Јојићева веза са Драганом Веселиновим, иначе партијским шефом поменутог посланика. Уследиле су реакције, позитивне и негативне. Прво је, ничим изазван, Марјан Ристичевић засуо медије својим захтевима за забрану рада Српској радикалној

„Svedok“ istražuje

КО ЈЕ ПРАВИ ГАЗДА ИНЂИЈЕ?

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ БЕОГРАД, ДЕЦЕМБАР 2001. ГОДИНА XII, БРОЈ

ХАГ СЕ СЕЛИ У САРАЈЕВО А ЦРВЕНЕ БЕРЕТКЕ У ХАГ

ПАЦИФИКАЦИЈА ВОЈСКЕ ЈУГОСЛАВИЈЕ

ВОЈВОЂАНСКА ВРЕЋА АУТОНОМАШКОГ СТРЕСА

ФЕУДАЛНИ ПОСЕД - ИНЂИЈА

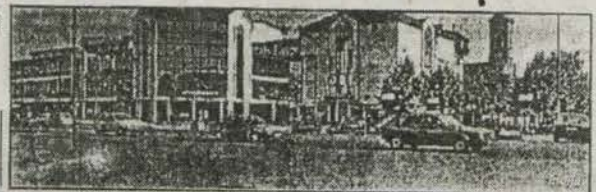

да га грађани Инђије воле. Па, ако га воле, ако је то права љубав, како да је поремети један новински чланак, без обзира на његову садржину? Истина је, као и увек, другачија. Већ годинама Инђија се сашаптава о Јојићу. Знајући његову повезаност са локалном полицијом, нико се о њему не усуђује да јавно говори. Народ га не воли, не зато што је богат, него зато што је означен као један од главних криваца за пропаст „Агроуније“, великог сремског комбината од којег је живео добар део мепштана. Сви се сећају да је каријеру почео на месту референта за вештачко ђубриво, те да у то време и почиње пропадање овог пољопривредног гиганта. Сада је „Велика Србија“ само мало боље објаснила ову узрочно-последичну везу. И то је све. То је уједно и одговор на Јојићеве тврдње да у својој средини важи за угледног грађанина. Није исто бити познат и угледан, морао би да зна. Инђија га доживљава управо онако како је насловљен чланак, као феудалца који самовољно располаже поседом, поседом којег је својеручно омеђио. Ипак, осетила се у његовом инстинстирању на нарушеном угледу извесна жеља да га сутрађани прихвате. Зато му ми препоручујемо да пожури, да не губи време. Да одмах иде у цркву, запали свеће и, пред најближом иконом, искрено се покаје за све своје грехе. Када му Бог опрости, лако ће и Инђија.

Svedok ISTRAZUJE

U brojnim brojnim novinama, protekle nedelje u Indiji se fotokopirala - radikalna „Velika Srbija“, u kojoj je na četiri strane izneto bestroj optužbi na račun Zivana Jojića, vlasnika preduzeća „Brazda KOOP“, ali i na račun ministra poljoprivrede Dragana Veselinova, kao i narodnog poslanika Skupštine Srbije Marijana Ristićevića

DA LI JE ŽIVAN JOJIĆ ZAISTA GAZDA INĐIJE

странци. На овај изразито демократски захтев одлучио се зато што српски радикали „изазивају верску и националну мржњу“. Само није објаснио где су и када др Шешељ или било који члан странке увредили макар једног грађанина Србије, по било којој основи.

Једино ако није мислио да је „ауди“ националност, јер се у тексту детаљно објашњава како је дошао до свог (украденог) „аудија“. Или је његова Коалиција Војводина вероисповест, па су повређена њихова верска осећања када смо писали о његовим и марифетлудима његовог шефа. За упућене, нарочито грађане Инђије, његово инстинстирање на забрани Српске радикалне странке, било је само знак да је чланак погодио у центар. И било је смешно. Лично је на увређеног клинца којем је неко отео леба, масти и алеве паприке, па сада са циглом иза ношка вреба да се освети.

Слично је реаговао и Живан Јојић, иако не толико јавно, али исто тако жучно. Назвао је седиште Српске радикалне странке и сручи читаву бујицу неповезаних и претећих реченица. У тој провали гнева било је тешко разабрати због чега се љути Живан Јојић, поготово што је скакао са теме на тему. У једном тренутку је тврдио да је спонзор странке, да би у другом претпо судским процесом. Било је и невероватних изјава, као она

у која кад се не налази ниједна изјављена, екстремних, senzacionalnih tema, najčitanije novine protekle nedelje u Indiji, verovali ili ne, bilo je list SRS „Velika Srbija“, u kojem su radikali, na četiri strane, izneti niz optužbi na račun ministra Dragana Veselinova, narodnog poslanika Skupštine Srbije Marijana Ristićevića, i jednog od bogalija i očitih gospodara privrednika Zivana Jojića.

Ukoliko je, makar i kao iznenađen optužbi tužan – jasno je da su Zivan Jojić, Marijan Ristićević, a bogme i ministar poljoprivrede Dragan Veselinov, zvali za sud, a pošto... Ukoliko je, pak, sve ovo, kako nam reče najvorniji prijatelj Zivana Jojića, radikalna „Velika Srbija“, onda bi red bio da optuženiku kuku napipaju autori teksta. Cela Indija Jojićev feud. Istina, mnogi delovi iz ove sfera su ujedine na pojavljiva se prvi put u javnosti, pogotovo priča o čuvanim „audiu A4“, italijanske registracije, koji je navodno ukraden i sa lažnim papirima restorovani na ime Anžela Ristićevića, oca narodnog poslanika Marijana...

Tu se pomislju i priča oko volatnog društva, priče o preuzimanju „Agronomie“, ali i o pokretanju pojedinih dobiti glasila indijske televizije „Sveti Đurđe“ za koju se u listu „Velika Srbija“ tvrdi da nema potrebnu tehničku dokumentaciju, ali da se „Brazda KOOP“-a nastavlja raditi. Jasno je da TV „Sveti Đurđe“ nema uređno izdavanje, kao što je, ustasom, nemoguće ni mnogo drugih TV stanica, koje po čao dan emituju svoje ili krađu tuđe programe, ali to je, čini se, samo vrt ledenog bre-

ga, o kojem će indijci morati da progovore i jedni druge pogledaju u oči. Teške optužbe došle su i na rad lokalnog SUP, za koji se

Optužba na račun Dragana Veselinova

trud da je pod kontrolom lokalnih moćnika, optužuje se i Skupština opštine, tako da je zaista bilo normalno da se ograničena količina ovog povremeno gata – fotokopirata. Indija je mali grad, ali, kao i svaka država, ima svoje male i velike ljude. Hepotoni „Svedok“, tragom informacije da se fotokopirala „Velika Srbija“, pokušao je su da čuju i drugu stranu. Zivana Jojića, Dragana Veselinova i Marijana Ristićevića. Jer, prva strana, list „Velika Srbija“, je u broju 1680 rekla svoje, a kako može da se pročitati, najjasniji je i novi nastanak, tako hvatli nepoznatli autor, se još više pikantnosti i detalja o navodnim izoprečavanjima Jojića, Ristićevića i Veselinova. Zbog svojih poslovnih obaveza, glavni

Tragan Jojić kaže: Tužicu „Veliku Srbiju“, to su radikalne udjurne, morace da ih dokažu na sudu...

čovek priča, gospodin Jojić, se ljubazno reporteru „Svedoku“ javio što za ovaj broj najvažeg lista nema vremena da odgovori na sve pitanje, samo je dodao znan je od koga se to čuli, ali odgovoriti na sve, „tu nema ničeg lažnog, sve je to radikalna ujdurna“. Uostalom, g. Jojić najviše je ljubio prosv „Velika Srbija“, izdavača Srpske radikalne stranke i anonimnog autora teksta „Cela Indija Jojićev feud“.

Novinar „Svedoka“ kontaktirao je i ministra poljoprivrede Dragana Veselinova, koji nije želeo da komentariše optužbe na svoj račun, niti želeo da reši svoj popodnevni mir,

Tragom vesti i fotokopiranih papira, reporter „Svedoka“ pokušao od prozvanih da čuju i drugu stranu medijama. Prvu su mogli da pročitaju u „Velikoj Srbiji“, ali, sem Zivana Jojića, koji se izvino zbog prezastetosti, i uz obećanje da će „Svedoku“ odgovoriti na svu pitanja za naredni broj, ostali akteri su bili – nedostupni: ministar Veselinov nije želeo da prekiha popodnevni odmor, a Ristićević je bio „ran dometa“

all nas je ljubazno uputio na narodnog poslanika Marijana Ristićevića, za kojeg „Velika Srbija“ tvrdi da je zapravo „kutr između Veselinova i Jojića“, i čak je našim novinaru dao i Ristićevićev broj telefona. Na tom broju, međutim, umesto Ristićevića odazvao se – laka, a još nije izmisljeno da čovek može da dobije odgovore od

svakom mačku za rep, a ko će se ovajđli, vredećemo uskoro. Tim pre, što radikalni najvažiji nastavak objavljivanja dopisivanja oko Zivana Jojića, vlasnika preduzeća „Brazda KOOP“, kojeg optužuju da je zapravo čovek za sva vremena i sva rešima. Sama činjenica, koju radikalni iznose i teraju Zivana Jojića, da je uspešno saradivao u doba Dragana Veselinova, pa Radomira Božovića, i sad sa Dragonom Veselinovim, i da je uvек i te saradnje izvlačio debelu korist za svoju ličnu, u penziju – ne znači ništa. Jer, vlasnik preduzeća kakvo je „Brazda KOOP“, a da da ni Ristićević nije objektivno, što poslovanje čitave indijske privrede, i mora da saraduje sa vlastima. Ipak, sasvim je druga priča ako je ta sprava vaski i pojedinih firmi zasnovana na nelegalnim poslovima...

!!! ekskluzivno !!!

Na Dedinju u naselju Čvečara prodaje se vila 830m² na četiri nivoa, sa bazenom i samom i diskolekom. Cena po dogovoru.

Šifra: Dedinje
(poruče u zavorenoj koverti dostavi redakciji „Svedok“)

У ЦЕЛОЈ ИСТОРИЈИ ИНЂИЈЕ НИЈЕ СЕ ДЕСИЛО ТОЛИКО СКАНДАЛА И АФЕРА,
КОЛИКО У ОВО ВРЕМЕ ДОСОВСКЕ ВЛАСТИ

ПРАВДА ЈЕ СЛЕПА (НАРОЧИТО У ИНЂИЈИ)

... ИЛИ КО ЈЕ ГОРАН ЈЕШИЋ, ПРЕДСЕДНИК СО ИНЂИЈА

Наше писање о Инђији изазвало је велики одјек у тамошњој јавности. И то у оба правца. О оном негативном, реакцијама прозваних инђијских моћника писали смо у претходном тексту, али она позитивна реакција су далеко многобројнија, тако да је редакција „Велике Србије“ просто затрпана честиткама и, што је још важније, новим материјалима који откривају до сада непознате злоупотребе.

Тако је у нашу редакцију стигла представка која је, пре него „Великој Србији“, упућена на још четири адресе: Министарству унутрашњих послова, Министарству правосудја и локалне самоуправе, Одбору за представке и предлоге Народне Скупштине Републике Србије и начелнику ОУП-Инђија.

Инђијски борци за демократију и паре, наравно

Под насловом „Представка и притужба“ на ове адресе је упућен текст на две густо куцане странице који, већ у поднаслову, објашњава да је заснован на основаним сумња-

ма о разним злоупотребама службених положаја. Међу овим злоупотребама је најочљивије прикривање једног доказаног кривичног дела које су починили председник СО Инђија Горан Јешић и председник Извршног одбора СО Инђија Милица Војновић.

У представци се наводи да је Горан Јешић, од првог дана када је преузео власт у Инђији, кренуо на праву серију путовања по иностранству. Два пута је путовао у Хрватску, затим по једном у Аустрију, Мађарску и Финску. На пут је увек одлазио по личном нахођењу, уз истоветно оправдање да иде на семинар. Трошкови путовања наплаћивао је у девизама, из прилично сумњивих општинских фондова. У реализацији ових дневница обавезно му је помагала Милица Војновић, у својству председника Извршног одбора СО Инђија.

Овај тангентија се помиње и у вези реновирања школа у Инђији, што је финансира из донација западноевропских земаља. У оквиру „Пројекта за обнову школа“ пристигла је солидна сума девизних новчаница, над којима искључиву контролу обављају Горан Јешић и Милица Војновић. Одборници Скупштине Општине Инђија су потпуно искључени из било ка-

кве контроле, никада нису информисани о приливу и потрошњи ових средстава, па чак не знају ни број рачуна, нити банку у којој се налази ова страна новчана помоћ.

Трагајући овим путем, инспектор за привредни криминал инђијског ОУП-а Дејан Раствовић је дошао до података који непобитно потврђују криминално деловање двоје челних општинара. Истрагу је почео по налогу шефа криминалистичке полиције Стеве Јелића. У истрази је брзо дошао до низа непо-

битних чињеница и материјалних доказа који потврђују раније испољене сумње. Под лупу истраге прва је стављена Милица Војновић. Она је 2001. године на општинску функцију дошла са места шефа експозитуре „Континентал” банке. У истој банци имала је, под својим пуним именом, жиро рачун са бројем 50220-14-70-30608-5. Одмах по преласку на функцију председника општинског извршног одбора, овај рачун је пребачен на име њеног сина који живи у Београду, Тодора Војновића. Убрзо, из тада непознатих разлога, Тодор Војновић пребације жиро рачун на име Наде Михајловић из Смедеревске Паланке. Уједно, Тодор Војновић задржава овлашћење које му омогућава да подиже новац са овог рачуна „Континентал” банке. После овакве припреме, на сцену ступају Тодорова мајка Милица и њен колега Горан Јешић. У име Општине Инђија овај дует склапа више различитих уговора, који имају заједничку само једну тачку: исплате се врше преко споменутог рачуна. Између осталих, један уговор о делу склопљен је и са Тодором Војновићем. Све те уговоре сачињавала је Милица Војновић, а својим потписом уредно их је оверавао Горан Јешић. Осим новца на име уговора о делу, на рачун Тодора Војновића уплаћивана су и средства по основу неколико (фиктивних) рачуна за разне врсте услуга. Сав новац је увек подизао Тодор Војновић.

Што је најинтересантније, у истрази се показало да Нада Михајловић, на коју је гласио овај жиро рачун, не само да никада није подизала новац, него и да уопште није знала да има отворен рачун у „Континентал” банци! Поготово није знала за овлашћење којим је располагао Тодор Војновић.

МАКАЗАМА НА GRB

Саботирање истраге

Када је инспектор Раствовић склопио коцкице, повезао ланац којим се празни општинска каса и тако привео истрагу крају, десио се неочекиван обрт. Пошто је, о резултатима до којих је дошао, обавестио свог надређеног, Стеву Јелића, овај подноси извештај свом надређеном, сада бившем начелнику ОУП Инђија, Жељку Дражићу. У тренутку када је остало још само да се поднесе кривична пријава са квалификацијом кривичног дела, начелник Дражић одлучује да се обустави рад на овом предмету. За ово је имао очигледну сагласност Стеве Јелића, који као шеф Дејана Раствовића, лично од овог инспектора одузима комплетан предмет. Списи се од тада налазе у столу начелника Дражића, а Јелић је свом инспектору само кратко објаснио да се са начелником договорио да предмет, до даљњег, буде у мировању. Некако у то време дошло је и до смене на врху инђијске полиције, што није изненадило општинске службенике, који су много пре тврдили да ће у полицији доћи до смене по личном захтеву председника општине Јешића.

Тако је на место начелника, уместо Дражића, постављен нови човек,

СТИГЛО ДО МЕРЕЊА: Посланик Синиша Митровић проверава притисак колеги Марјану Ристичевићу (127/80)

Симић. Иако је затокао овај предмет и упознао се са његовом садржином, Симић наставља са праксом заташкавања. Уместо да га активира, да га врати инспектору Раствовићу на евентуалну дораду, нови начелник шаље информацију о овом предмету вишој инстанци, у Сремску Митровицу. Предмет је лично понео, а да парадокс буде већи, инспектора Раствовића обавешавају из Министарства унутрашњих послова да је

раздужен са овим предметом, те да је предмет прослеђен вишим инстанцама у Сремској Митровици.

Како се у представи наводи, на основу ових догађаја постоји основана сумња да се ради о прикривању кривичног дела и то, ни мање, ни више, од најодговорнијих људи у ОУП Инђија, начелника Симића и његовог потчињеног Јелића. Рачунајући и бившег начелника Дражића, наравно.

Још једна обмана

Подносиоцу ове представке стигао је одговор са само једне адресе, не рачунајући „Велику Србију”. Одбор за представке и предлоге Народне Скупштине Републике Србије проследио је пошилаоцу одговор који је добио из ОУП-а Сремска Митровица. У објашњењу се наводи да је тамошња полиција преузела истрагу, те да је у току оперативна провера по информацијама које се односе на Милицу Војновић. Споменута је и провера осталих лица која су учествовала у сачињавању конкретног уговора и која су га потписала. На крају се наводи да је предмет у завршној фази, те да ће скупштински одбор бити извештен о утврђеном чињеничном стању и предузетим законским мерама.

Све звучи лепо и добронамерно, само пада у очи да су полицајци из Сремске Митровице избегли да на папир ставе име Горана Јешића, који је најодговорнији у читавој ујдурми. Исто тако, тврде да је истрага у завршној фази, а на листу који су послали стоји датум од 24. октобра прошле године. Како до данас није подигнута ниједна оптужница, с правом се може сумњати да је афера поново заташкана.

Маргиналац на челу општине

Управо је невероватно како је један млад човек, као што је Горан Јешић, успео да за кратко време у својим рукама сконцентрише толику моћ. Јешић је међу најмлађим председницима општина у Србији и сигурно најмлађи у историји Инђије. Мора му се признати извесна рутина у свему што ради, рутина која није својствена младима, која се добије тек годинама проведеним на високим функцијама. Уз рутину увек иде и вештина, што је изразито у његовом случају. Инђијци би рекли да зато има да захвали коренима. Наиме, и отац Марко и мајка Ранка су неколико пута били у сукобу са законом, али су увек успевали да рела-

тивно безбедно пребродити све опасности. Тако је Марко Јешић, због сукоба са законом, први пут отпуштен са посла (у „Инђија-семену”) пре више од петнаест година. Следећи пут добио је отказ из болнице у Сланкамену, где га је запослила супруга која је тамо радила као главна медицинска сестра. Радио је као возач санитетског возила, али заиста није имао среће. Отказ је зарадио када је свог расног боксера, на изложбу паса у Београду, довезао санитетским возилом. Није имао среће, јер је на изложбу дошла и начелница једног одељења сланкаменачке болнице, која никада пред њим није споменула да воли расне псе, а камоли овакве изложбе.

Неколико година касније, откривене су у истој болници машинације његове супруге Ранке.

Тадашњи директор болнице др Јанковић и секретар Булатовић обавештавају инђијску полицију да Ранка Јешић остварује противправну добит набављајући разне потребштине за болницу (ћебад, пицаме, постелину, хигијенска средства и слично). Долази до истраге, али и тада се случај заташкава, уз помоћ раније споменутих Јелића и Дражића. Иако оптужница никада није подигнута, Ранка Јешић ипак добија отказ у сланкаменачкој болници. На овом ме-

сту, у историји Јешића, укључује се и једна, широкој јавности много познатија особа. Захваљујући свом пријатељству са Соњом Лихт, познатим активистом „Сороша“, Ранка Јешић добија посао у новосадском дому здравља, на радном месту рендген-техничара. Испоставило се да ће јој познство са Лихтовом бити вишеструко корисно, те да ће то бити прави темељ за каријере њених синова (Горан има млађег брата Владимира).

Тако смо, посредно, дошли до још једног доказа да Сорош и слични стоје иза „Отпора“. Убрзо, и Горан и Владимир постају веома активни у редовима ове организације, па тако предводе и познати марш од Новог Сада до Београда. Редовно их их интервјуише бивши новинар „ЈУТЕЛ”-а Марина Фратуцан, сада дописник „Слободне Европе“, радио-станице америчког конгреса коју воде доказани србомрсци. Њен микрофон није заобишао ни отпорашку мајку храброст, Ранку Јешић.

Активности браће Јешић достижу свој зенит 5. октобра 2000. године, када међу првима упадају у Савезну скупштину. Своју победу су прославили на центру Инђије, показујући трофеје које су донели из скупштине – делове уништеног намештаја. Са оваквим педигреом и борачким стажом иза себе, Горан Јешић је био заиста једини могући избор за ДОС који га је, испред Грађанског савеза, и поставио на чело Општине Инђија.

Хоће ли Мурта заменити Курту

Без обзира што су Јешићи обезбедили снажно залеђе (Грађански савез, Сорош, Отпор) ипак се тресе фотеља њихове највеће узданице, Горана. Сведоци смо да у коалицији састављеној са коца и конопца званој ДОС већ одавно шкрипи, па се и на локалном нивоу одражавају сукоби између главешина на врху. Када се томе додају и сви поменути марифетлуци председника општине, заиста има солидних мотива и још чвршћих аргумената да Јешића његови дојучерашњи саборци најуре из општине. Оформљена је и некаква комисија која би требало да испита злоупотребе Горана Јешића и Милице Војновић, али тек после тешког рововског рата око састава овог општинског тела.

Горан Јешић ипак није успео да заустави формирање комисије која би испитивала његов рад, па је 26. децембра прошле године Скупштина општине Инђије, својим решењем, образовала ову комисију. У састав комисије именовано је девет одборника, а у шест тачака је наведено шта ће испитивати. Документ се завршава роком (15. јануар 2002.) до којег комисија мора поднети извештај скупштини, као и правила која важе у току рада изабраних чланова. Немајући куд, Горан Јешић је морао да све верификује својим потписом. Шест тачака оптужнице, јер управо тако је интониран овај документ, наведено је следећим редом:

1. Злоупотреба службеног положаја – честих путовања у иностранство без претходне сагласности Скупштине општине Инђија и неподношења извештаја о ефектима путовања.

2. Самовољно располагање финансијским средствима (из донација и др.) и распоређивање истих без одлуке званично овлашћеног органа – без извештаја о утрошку истих и самим тим онемогућавања контроле наменског коришћења истих.

3. Неодговорно и неаргументовано иступање у медијима са честим увредама грађана и радника са територије општине Инђија.

4. Формирање паралелних органа стручних служби за вођење донаторских активности без одлука надлежног општинског органа.

5. Импровизовање рада Скупштине општине.

6. Због злоупотребе функције председника Скупштине општине на поновљеним изборима итд.

Na osnovu člana 25. Statuta Opštine Indjija ("Službeni list opština Srema", br. 13/99, 1/2000 i 20/2000) i člana 36. Poslovnika o radu Skupštine opštine Indjija ("Sl. list opština Srema", broj 17/2000 i 7/2001).

Skupština opštine Indjija na sednici održanoj 26. decembra 2001. godine donela je

РЕШЕЊЕ

О ОБРАЗОВАЊУ КОМИСИЈЕ ЗА ИСПИТИВАЊЕ РАДА ПРЕДСЕДНИКА СКУПШТИНЕ ОПШТИНЕ ИНЂИЈА

I

Образује се Комисија за испитивање рада председника Скупштине општине Инђија (у даљем тексту: Комисија).

II

У састав Комисије именују се:

1. Avallić dr Ruža,
2. Anđelić Stevan,
3. Divnić Slobodan,
4. Jovanović Sreten,
5. Kotarac Zoran,
6. Krčmar Lazar,
7. Marjanović Snežana,
8. Petrinović Nenad i
9. Rističević Marjan.

III

Затак Комисије је да испита рад председника Скупштине општине и то:

1. Злоупотреба службеног положаја – честих путовања у иностранство без претходне сагласности Скупштине општине Инђија и неподношења извештаја о ефектима путовања.

2. Самовољно располагање финансијским средствима (из донација и др.) и распоређивање истих без одлуке званично овлашћеног органа – без извештаја о утрошку истих и самим тим онемогућавања контроле наменског коришћења истих.

3. Неодговорно и неаргументовано иступање у медијима са честим увредама грађана и радника са територије општине Инђија.

4. Формирање паралелних органа стручних служби за вођење донаторских активности без одлука надлежног општинског органа.

5. Импровизовање рада Скупштине општине.

6. Због злоупотребе функције председника Скупштине општине на поновљеним изборима итд.

IV

Обавезује се Комисија да до 15. јануара 2002. године поднесе Скупштини општине извештај о раду.

V

Комисија о свем раду води записник и одлучује двојачинском већином гласова од укупног броја чланова Комисије.

СКУПШТИНА ОПШТИНЕ ИНЂИЈА

Број: 05-02-122/2001
26. децембар 2001. године
Инђија

На првом састанку комисија се бавила организационим питањима, а донела је и шест одлука (за сваки навод оптужбе по једну), којима се од стручних, општинских служби захтевају документи о Јешићевим злоупотребама. Од девет изабраних чланова, састанку је присуствовало седам, а на предлог Марјана Ристичевића за председника је изабран Лазар Крчмар (ДСС). Грађанском савезу Србије и самој Јешићу, учињен је извештај дипломатски уступа тако што је за записничара изабрана Снежана Марјановић, члан ове странке. Изабрана је на предлог Слободана Дивнића из Демократске странке, тако да су се у раду ове комисије одмах могле уочити две осовине: ДСС-Коалиција Војводина, наспрот савезу ГСС-ДС.

Много занимљивија је била друга седница скупштинске комисије, па зато у целисти доносимо записник са ове седнице.

Записник са друге седнице комисије

Председник комисије је констатовао да седници присуствује пет чланова комисије:

1. Зоран Котарач
2. Маријан Ристичевић
3. Лазар Крчмар
4. Слободан Дивнић
5. Сретен Јовановић

Потом се прешло на рад по првом задатку Комисије, Злоупотребе службеног положаја - честих путовања у иностранство без претходне сагласности Скупштине општине Инђија и неподношења извештаја о ефектима путовања. Комисија је, уз присуство техничког лица - благајника, хронолошки испитивала приложену документацију о путовањима.

1. Бања Лука од 18. до 19. 12. 2000. године, позива за путовање у приложеној документацији нема, путовање одобрено одлуком Кадровске комисије 15.12. 2000. за период

ТИМСКИ РАД СЕ ИСПЛАТИ

Јешићев „Координациони тим за реализацију пројеката од друштвеног значаја”, за чије формирање није ни знао ниједан одборник инђијске скупштине, има три члана: Петра Филиповића, Снежану Миљковић и Фериду Адбашарију. Иако је овај „тим” добио и канцеларију у згради Општине, никада није донесена одлука о његовом формирању. Ипак, то овом трију није сметало да редовно подиже хонораре. На основу уговора о делу подигли су:

1. ПЕТАР ФИЛИПОВИЋ

07. фебруара 2001. године	2.700 динара
27. марта 2001. године	2.700 динара
27. априла 2001. године	2.700 динара
15. маја 2001. године	2.700 динара
08. јуна 2001. године	3.500 динара
06. јула 2001. године	3.500 динара
07. августа 2001. године	3.500 динара
07. септембра 2001. године	4.000 динара
20. септембра 2001. године	8.685 динара
11. октобра 2001. године	6.000 динара
02. новембра 2001. године	6.000 динара
04. децембра 2001. године	6.000 динара

(Све уговоре потписао је Горан Јешић)

2. ФЕРИД АДБАШАРИ

29. јануара 2001. године	1.100 динара
26. априла 2001. године	7.500 динара
27. маја 2001. године	7.500 динара
07. септембра 2001. године	4.500 динара
01. октобра 2001. године	9.210 динара
25. октобра 2001. године	9.210 динара
04. децембра 2001. године	9.210 динара

(Све уговоре потписао је Горан Јешић)

3. СНЕЖАНА МИЉКОВИЋ

Редовно, једном месечно, исплаћивано јој је 7.700 динара

(Све уговоре потписала је секретар СО Инђија Ружица Сувајца)

Сукоб члана Извршног одбора СО и директора локалног клуба узбуркао Инђију Немој да идеš мојом улицом

Zoran Kotarac tvrdi da ga je presreo i fizički napao Aleksandar Miljanić

INDIJA - Поводом претњи и физичког напада на одборника СО и члана IO СО Инђија задуженог за спорт, образовање и культуру Зорана Котарца, који се догодио у уторак, данас ће ванредно заседати IO СО Инђија.

Према речима Зорана Котарца, прве претње добио је на састанку председника СО Инђија Горана Јешића са управом локалног фудбалског клуба „Инђија”.

- Aleksandar Miljanić, koji je ispred uprave kluba prisustvovao sastanku, ražestio se svojim neprihvatanjem legalizacije objekta koji se gradi na gradskom stadionu do ispunjavanja obaveza

preuzetih ugovorom i počeo je da mi preti. Nakon sastanka, presekao mi je put automobilom u jednoj od gradskih ulica, ponovo mi je pretio i fizički nasrnuo na mene - rekao je Kotarac.

Direktor FK „Indija” Aleksandar Miljanić rekao je za „Blic” da je povod za verbalni sukob bila izjava Kotarca da „indijski fudbal neće voditi kolumbijska narko-mafija”. - Ja sam ceo život sportista i nisam mogao da otpim njegovo ponašanje, a pogotovo moje povezivanje sa narko-mafijom - dodao je Miljanić. On tvrdi da su razmenjene teške reči sa obe strane, a najveći problem

je nastao kada je Kotarac kolima došao u ulicu u kojoj on živi. Tom prilikom došao je do ponovnog sukoba i razmene teških reči.

- Svadali smo se i Kotarac mi je na kraju pripreto da će me ubiti - rekao je Miljanić. On je dodao da se na kompletan slučaj gleda jednostrano i da niko nije ni pokušao da sazna njegovu verziju priče.

Preksinoć je održan i vanredni sastanak indijskog DOS-a povodom ovog slučaja. Tom prilikom snažno je osuđen napad na odборника Skupštine opštine i istaknuta neophodnost da se učesnici u vlasti zaštite od ovakvih situacija. N. RADIŠIĆ

18. и 19. 12. 2000. године, подигнуто и утрошено две дневнице, 11.700 динара= 200 УСА долара, нема правдања, нема поднетог и усвојеног извештаја о путовању после повратка са пута, како се захтева у закључку о одобравању путовања.

2. Беч од 7. до 11. 3. 2001. године, у одлуци Кадровске комисије од 5. 3. 2001. пише да је путовање на позив представника ГСС из Аустрије, путовање одобрено том одлуком у периоду од 7. до 11. 3. 2001.(5 дана) подигнуто и утрошено 5 дневница, односно 16.500 динара =550 ДЕМ, нема правдања, нема поднетог и усвојеног извештаја о путовању после повратка са пута, како се захтева у закључку о одобравању путовања.

3. Падерно-Италија од 13. до 18. 4. 2001. године, позива нема у приложеној документацији, одлука Кадровске комисије од 26. 4. 2001. за путовање од 13. до 18. 4. 2001, 6 дана (путовање одобрено ретроактивно). За путовање подигнуто 12.4.-10.000 динара (из финансијске документације не види се на основу ког документа је у благајну стигао новац за путовање), 26. 4.-10.000 динара и 10. 5. - 20.000 динара, а укупан износ је 40.000 динара. Новац подигнут, а 40.000 динара је заједнички обрачунати износ за то путовање и следеће за БЕЧ од 1. 5. до 3. 5. 2001. године. Нема правдања, нема поднетог и усвојеног извештаја о путовању после повратка са пута, како се захтева у закључку о одобравању путовања.

4. Беч, Аустрија, од 1. 5. до 3. 5. 2001.(3 дана), из разлога заједничког благајничког обрачуна са претходног путовања (тачка 3.). Нема ни финансијске документације о овом путовању. Нема правдања, нема поднетог и усвојеног извештаја о путовању после повратка са пута како се захтева у закључку о одобравању путовања.

5. Данска, од 10. до 23. јула 2001. (14 дана), Позива нема, путовање одобрено одлуком Кадровске комисије од 29. 6. (одлуком се не наводи разлог путовања) 14 дневница, Подигнут укупан износ од 860 ДЕМ = 26.298 динара. Новац подигао возач Марчетић Никола 6. 7. 2001. године.

Нема правдања, нема поднетог и усвојеног извештаја о путовању после повратка са пута, како се захтева у закључку о одобравању путовања.

6. Осиек, 28. 9. 2001. године, заједничко путовање за Горана Јешића и Синишу Филиповића одобрено је закључком Извршног одбора 18. 9. 2001. Новац за обојицу 26. 9. подигао Горан Јешић 220 ДЕМ = 6.754 динара. Нема правдања, нема поднетог и усвојеног извештаја о путовању после повратка са пута како се захтева у закључку о одобравању путовања. Сумња да Филиповић није ни путовао у Осиек?

7. Тирол-Аустрија од 4. до 6. октобра 2001. године(3 дана), закључком Извршног одбора од 3. 10. путовање

одобрено Горану Јешићу и тројници возача од 4. до 6. октобра (3 дана). Уместо 3 дневнице подигнуте 4, од укупно подигнутих 3.000 ДЕМ (Г. Јешић + 3 возача) рачунима правдано 1.307,11 ДЕМ. Комисија има мандат за испитивање рада председника СО Инђија па је прегледала документацију везану само за њега. Уместо трошкова за 3 дана подигнута су средства за 4 дана. Подигнуто 960 ДЕМ (новац примио возач Марчетић) правдана средства за 4 дана 859,10 ДЕМ. Вишак 100,90 ДЕМ после путовања 7. 10. није враћен већ је то учињено у недељу 14. 10. 2001. године, а по тачки 8. тог дана је био поново на службеном путовању у Тиролу? Новац вратио Горан Јешић. Нема поднетог и усвојеног извештаја о путовању после повратка са пута како се захтева у закључку о одобравању путовања.

8. Тирол-Аустрија од 14. до 16. 10. 2001. године (3 дана), путовање одобрено 22. 10. 2001. закључком Извршног одбора (неблаговремено-ретроактивно). Новац подигао Горан Јешић 11. 10. 2001. (из финансијске документације не види се на основу ког документа је у благајну стигао новац за путовање). Подигнуто 30.756 динара = 1.000

Инђијска разгледница (1):
Још једна некретнина газде Живана

ДЕМ што су средства за 4 дневнице иако је путовање (ретроактивно одобрено за 3). Нема података о правдању средстава, није поднет нити усвојен извештај о путовању после повратка са пута како се захтева у закључку о одобравању путовања.

9. САД од 27. октобра до 17. новембра 2001. путовање одобрено закључком Извршног одбора од 22. октобра. Подигнуто 815 америчких долара = 55.091 динар (комисија није видела позив, па није тумачила примедбу да су приликом позивања САД гарантовале покривање свих путних аранжмана, састанака, домаћих и међународних путних трошкова, те покриће свих његових трошкова током боравка у САД – те на наредним седницама треба прибавити тај документ). Новац са благајне подигао 26. 10. портпарол СО Пера Филиповић. Није поднет нити усвојен извештај о путовању после повратка са пута како се захтева у закључку којим је пут одобрен.

10. Тирол од 6. до 8. децембра (3 дана), путовање није посебно одобрено већ се примењивао закључак Извршног одбора од 22. 10. који важи за неограничен број путовања у Тирол. Новац (1.000 ДЕМ) са благајне подигао Горан Јешић 4. 12. а новац из Војвођанске Банке повучен 5. 12. 2001! Утрошено по обрачуну 340 ДЕМ, остатак од 660 ДЕМ није враћен одмах после путовања. Финансијска документација о датуму повраћаја 660 ДЕМ контрадикторна - по налогу благајне то је учињено 6. 12. (први дан путовања!), а по извештају о стању благајне 28. децембра 2001. године. Није поднет нити усвојен извештај о путовању после повратка са пута како се захтева у закључку којим је пут одобрен.

11. Тирол од 20. до 22. децембра, закључком Извршног одбора 17. 12. одобрава се пут још тројци представника (нису наведена имена особа), што са ранијим закључком Извршног одбора од 22. 10. (по којој председник СО има право на неограничен број путовања) број особа којима је одобрено путовање је 4. По финансијској документацији Горан Јешић је подигао новац 22. 12. (субота) на благајни – 2.500 ДЕМ и 20. 12. – 800 ДЕМ, што је укупно 3.300 ДЕМ. Из расположиве финансијске документације не види се ко су била три лица која су путовала са Гораном Јешићем на ово путовање, нити како су између њих подељена финансијска средства. По извештају о

Sve su to nebuloze političkih gubitnika

- Za sve što sam radio imam pokriće nadležnih opštinskih organa. To što pokušavaju da mi „napakuju“, pokušaj je poraženih političkih snaga, posebno SPS-a. U pitanju su isključivo lični interesi i SPS je po hitnom postupku uspeo da prikupi 12 potpisa za moju smenu. Sva moja putovanja odobrio je IO, čiji ja nisam član i konstatovao da je sve u redu. Ugovori o delu takođe su opravdani, jer neko je morao da odradi poslove za koje nismo imali ljude. Neko je morao da doveze 30 vozila koje smo dobili od Tirola i neko da prevodi kad su nam dolazili ljudi iz inostranstva. Što se donacija tiče, njih je raspoređivao donator lično, sam birao škole i izvođače radova - odgovora na optužbe gradonačelnik Indije Goran Ješić.

стању благајне од 28. 12. има индиција да Горан Јешић није ни враћао спорних 660 ДЕМ са претходног путовања, него их је пребио на обрачуну са овог путовања што се види из стања благајне на дан 28. 12. Није поднет нити усвојен извештај о путовању после повратка са пута како се захтева у закључку којим је пут одобрен.

Комисија је ценила путовања на основу хронолошки сложене документације која јој је достављена, а провера рачуна и остале документације којом су делимично правдана путовања оставила је за наредне седнице. Такође, комисија је испитивала путовања само за Горана Јешића, како стоји и у решењу о образовању комисије.

Трећа седница комисије одржана је 23. јануара, а чланови комисије позвали су начелника СО Инђија Гордану Тишму да им објасни где су нестале паре из донаторског фонда „Градови и школе за демократију“. И овај записник преносимо у целости:

Записник са треће седнице комисије

Данас, 23. 01. 2002. године у 19 часова, почела је трећа седница Комисије за испитивање рада председника СО Инђија.

Присутно је шест чланова комисије од именованих девет чланова. Присутни су:

1. Сретен Јовановић
2. Слободан Дивнић
3. Ружа др Авалић
4. Лазар Крчмар
5. Снежана Марјановић
6. Зоран Котарац

Тема састанка је друга тачка решења: Самовољно располагање средствима (из донација и друго).

Гордана Тишма (начелник): УСА донатор, 96.185 долара, располагао средствима, није легло на буџет СО Инђија.

Слободан Дивнић: Начелница треба да говори о оним средствима која су легла на буџет СО Инђије, и о њима она може да говори.

Лазар Крчмар: Да ли начелница зна како су средства потрошена, и на основу којих одлука? Шта она зна о томе? Затим, донација Норвешке око 340.000 марака и донација за школу „Душан Јерковић“. На основу чега су те донације трошене?

Гордана Тишма: Не знам како су и на основу чега трошена средства из донације. Зна да је донација за школе у износу 213.302 немачке марке, трошена за уређење школа под одређеним условима, које је диктирао донатор, те да је извођач радова био „Ас Комерц“

Лазар Крчмар: Да ли је био расписан тендер за те радове?

Гордана Тишма: Јесте, била је комисија која је одредила извођача, односно расписала тендер.

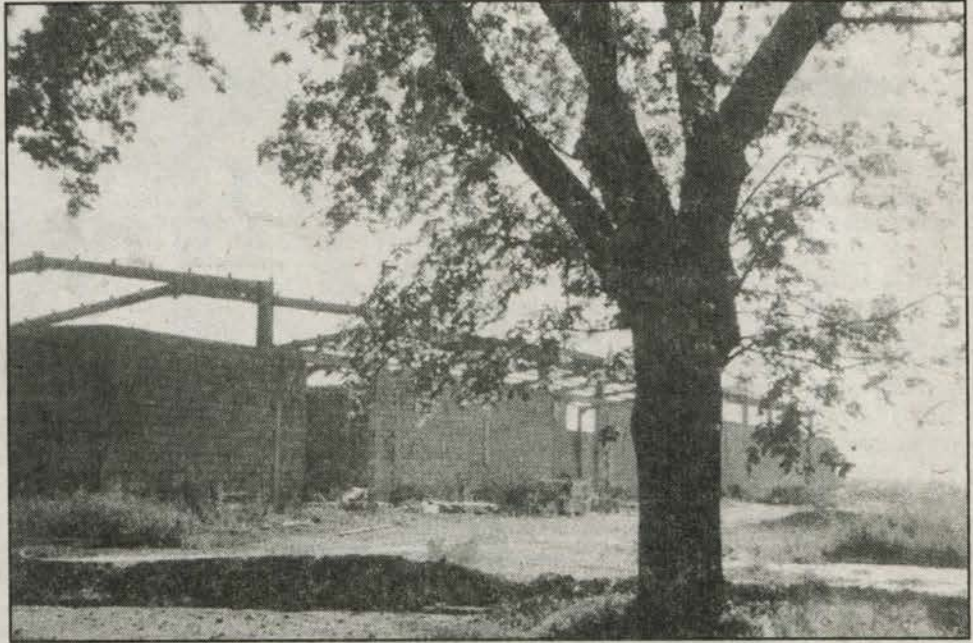
Лазар Крчмар: Ко је формирао ту комисију?

Гордана Тишма: Не знам.

Лазар Крчмар: Да ли је донета одлука, и ко је донео одлуку, како да се потроше средства из донације „Градови и школе за демократију“?

Гордана Тишма: Нема одлуке.

Лазар Крчмар: Ко је потписник тих средстава и да ли постоји уговор?

Гордана Тишма: Председница Милица Војновић, мислим да има уговор, али ја га немам.

Ружа др Авалић: Ко има депонован потпис?

Гордана Тишма: Председница Милица Војновић.

Лазар Крчмар: (Читајући решење, констатује да је за надзорног органа одређена Љиљана Латинковић, и да је потписник председник СО Горан Јешић).

Слободан Дивнић: Констатује да је потписник Милица Војновић и какве везе има Горан Јешић са располагањем

СПИСАК ДОНАЦИЈА

1. Школе и градови за демократију (Фонд Европске уније)

– Из овог фонда уплаћено је 212.302,03 немачких марака за обнову школа у Инђији. Комисија, која је расписала тендер, основана је без икакве одлуке СО Инђија. Исто тако, не постоји одлука о распоређивању средстава. Познат је само извођач радова – „Ас Комерц“ из Београда.

2. УС АИД (Помоћ Сједињених Држава)

– Ова донација износи 96.685,95 немачких марака. Средствима управља некакав „Грађански парламент“, за којег се не зна са којим правом располаже овим средствима. Скупштина Општине Инђија никада није донела никакву одлуку о оснивању оваквог тела и потпуно је искључена из управљања овим средствима. Наводно, девизе од ове донације се троше на адаптацију Соколског дома.

3. Норвешка народна помоћ

– Норвешка влада је уплатила око 340.000 немачких марака. Од овог новца врше се оправке на Основној школи „Д. Јерковић“, али не постоји ниједан документ на основу којег се врше радови.

4. Републички новац

– За завршетак радова Република Србија је Општини Инђија уплатила 3.150.000 динара. Пosaо је дат „Ас Комерцу“ анексом претходног уговора (везаног за средства добијена од Европске уније), иако се ради о строго наменским, буџетским средствима.

Инђијска разгледница (2): Магазе газда Живана Јојића

средстава. Треба узети статут и проверити да ли председник може да именује надзорни орган. Не зна се колико је одређено за школе, а колико за градове.

Гордана Тишма: Нема средстава из ове донације за град.

Зоран Котарац: Ја сам обезбедио да ова донација дође, а после сам изостављен из комисије.

Гордана Тишма: То су била наменска средства, а од министарства смо добили допунска средства на буџет, 3150000 динара, а пребачена су „Ас Комерцу“.

Лазар Крчмар: Да ли је за средства од министарства расписан нов тендер, и да ли је склопљен нови уговор?

Гордана Тишма: Колико ја знам, није расписан тендер, а склопљен је анекс уговора.

Слободан Дивнић: Да ли је из те донације купљен неки камион за комуналац?

Гордана Тишма: Није набављен камион из те донације.

Лазар Крчмар: Констатујем да се прелази на четврту тачку решења, формирање паралелних органа стручних

служби за вођење донаторских активности.

Гордана Тишма: Стављам на увид уговоре о делу преко студентске задруге „Пчелица“ за Петра Филиповића.

Слободан Дивнић: Да ли постоји паралелна формација и ко је формирао? Филиповић је примљен по уговору о делу преко „Пчелице“, Ферид је примљен за израду планова и преводе. Такође је ангажован инспектор Перић, као радник општинске управе. Да ли постоји једна стручна служба у опису радног места да ради донаторство?

Стеван Анђелић (члан комисије који је пристигао у току седнице): (Пита председавајућег да ли зна шта значи реч „донаторство“ и ако не зна, нека узме Вујаклију).

Гордана Тишма: Ти људи нису примљени у стални радни однос, постоје уговори о делу, које је за Фериду потписао председник Јешић, а за Миљковић Снежану секретарица Сувајац.

Зоран Котарац: Сваки папир који уђе у Општину, прво дође до Филиповића и Фериде, затим код председника општине, а после код ресорних чланова општинског одбора.

Гордана Тишма: Са Снежаном Миљковић склопљен је један уговор на три месеца и то 22. 08. 2001. године, у вредности 7.700 динара месечно, потписала секретар Сувајац. Са Петром Филиповићем потписан је уговор 07. 02. 2001. године, потписник Горан Јешић.

Састанак је завршен у 20 часова и 40 минута. Нови састанак је заказан за понедељак 28. јануара 2002. године.

Заказан, али није одржана, јер се није одазвао нико из стручних служби Општине Инђија. Два дана касније, 30. јануара, комисија је добила на увид још уговора о делу које је потписао Горан Јешић.

Предочено је укупно десет оваквих уговора, а на питања чланова комисије одговарала је већ поменута Гордана Тишма.

Записник са пете седнице комисије

Данас, 30. 01. 2002. године, у 19 часова, почела је пета седница комисије за испитивање рада председника СО Инђија.

Присутно је шест чланова комисије од именованих девет. Присутни су:

1. Сретен Јовановић
2. Марјан Ристичевић
3. Ружа др Авалић
4. Лазар Крчмар
5. Снежана Марјановић
6. Стеван Анђелић

На овој седници вршен је увид у уговоре о делу које је потписао председник СО Горан Јешић:

1. Уговор о делу од 14. 12. 2000. године, потписан са Надицом Михајловић из Смедеревске Паланке, ул. Другог шумадијског одреда, вредност 15.000 динара, за посао – припрема и штампање визит карти и меморандума. Исплата на жиро рачун, потписник Горан Јешић.

2. Уговор о делу потписан 26. 04. 2001. године са Орељ Зораном, возачем, за услуге превоза донаторских возила из Беча. Вредност 10.000 динара. Готовински исплаћен, потписник Горан Јешић.

3. Уговор о делу потписан 26. 04. са Ненадом Петриновићем из Инђије, ул. Цара Душана 11, за услуге превоза донаторских возила из Беча. Вредност 10.000 динара. Готовински исплаћен, потписник Горан Јешић.

4. Уговор о делу потписан 22. 05. 2001. године, са Недић Драганом, из Инђије, ул. Хајдук Станка 23, за превоз компјутера и штампача из Аустрије. Вредност 10.000 динара. Готовински исплаћен, потписник Горан Јешић.

5. Уговор о делу потписан 22. 05. 2001. године са Снежаном Михајловић из Инђије, ул. Краља Петра 29, за интелектуалне услуге у раду СО Инђија, у времену од 15. 05. до 21. 05. 2001. године. Вредност 10.000 динара. Исплаћено готовински, потписник Горан Јешић.

6. Уговор о делу потписан 19. 08. 2001. године са Славком Гавриловићем, академиком из Новог Сада, ул. Змај Јовина 11, за учествовање у обележавању битке у Новом Сланкамену 19. 08. 2001. године. Вредност 3.000 динара. Исплаћено готовински, потписник Горан Јешић.

7. Уговор о делу потписан 28. 08. 2001. године са Миланом Богуновићем, грађевинским инжењером из Инђије, ул. Краља Петра 22/9, за вршење надзора на радовима у Основној школи „Душан Јерковић“. Износ од 9.600 динара исплаћен на текући рачун, потписник Горан Јешић.

8. Уговор о делу потписан 15. 09. 2001. године са Сертић Петром из Инђије, ул. Арсенија Чарнојевића 43, за послове превоза са немачког на српски, приликом посете делегације Тирола, дана 14. 09. 2001. године. Вредност 3.000 динара. Исплаћено готовински, потписник Горан Јешић.

9. Уговор о делу потписан 20. 09. 2001. године са Петром Филиповићем из Инђије, ул. Митровданска 2, за организацију презентације града Инђије, за дан 14. 09. 2001. године. Вредност 9.000 динара. Исплаћено готовински, потписник Горан Јешић.

10. Уговор о делу потписан у септембру 2001. године са Димић Александром из Инђије, ул. Лазе Костића 17, за превозење приликом посете делегације из Берлина, дана 22. 09. 2001. године. Вредност 800 динара. Потписник Горан Јешић.

Сретен Јовановић: Тражи да се донесе одлука и да се траже од стручних служби фотокопије свих горе наведених уговора о делу, као и уговора са треће седнице. Такође, пи-

та да ли постоји одлука неког органа којом се овлашћује председник да потписује наведене уговоре о делу.

Комисија једногласно доноси одлуку да се од стручних служби траже фотокопије уговора о делу показаних на овој и трећој седници.

Гордана Тишма: Немам увид у то.

Лазар Крчмар: Констатујем да комисија није добила од стручних служби закључак СО Инђија, којим се овлашћује Извршни одбор Скупштине општине Инђија да одобрава сва службена путовања.

Руџа др Авалић: Да ли постоји службена евиденција показаних уговора о делу?

Гордана Тишма: Нема посебне евиденције, осим показаних уговора.

Марјан Ристичевић: Тражим закључак или одлуку Извршног одбора или неког другог надлежног тела, којом се одређује трошење донације.

Лазар Крчмар: Да ли је из финансијских средстава „Градови и школе за демократију“ купљено неко возило?

Гордана Тишма: Није, строго су средства била утрошена наменски, за школе.

Након усаглашавања, чланови комисије су се сложили да се због преобимности материјала и обимности чињеница, рок за подношење извештаја комисије продужава до 08. 02. 2002. године.

На све што се догађа отпорашка мама Ранка Јешић има само један коментар, који је небројено пута јавно поновила: „Нека га смене, само ће му учинити услугу. Тако ће пре постати амбасадор у Хрватској“. Познајући отпорашку маму, са сигурношћу се може тврдити барем једно: жена је увек добро информисана.

Није тешко закључити да је онај други Горан, што смо га добили за министра спољних послова, већ обезбедио одступницу свом партијском другу.

Шта год да се деси, Инђија ће остати неми посматрач. Неће бити ни славља, а још мање жалости ако Горан Јешић буде најурен из Општине. Одавно је познато да инђијски ДОС нема никог бољег да постави на ову функцију. Само горег.

**Инђија је на путу за бољу и светлију будућност.
Гаранти: Живан и Горан. Доказ: види се поред пута**

ГЛИСТА УПЕЦАЛА ШАРАНА

Прошле године у јануару (25. јануара 2001. год.) месецу, „демократски“ пучисти формирали су, како рекоше, прву транспарентну и реформаторску владу, у којој су поред лидера ДОС-а, своје укљебљење нацли и врхунски експерти. То смо сазнали из експозеа новоизабраног премијера „транспарентних“ момака доведених „с коца и конопца“, Зорана Ђинђића. „Реформаторска“, транспарентна и надасве представљена као „демократска“ влада и то по рецепту пријатеља и ментора са Запада, обећала је наивном српском народу ефикасност у свим сегментима живота. Од те ефикасности данас су нам стомаци празни, од „реформи“ нас боли глава, због свакодневних поскупљења „транспарентно“ штедимемо, а од обећаног обрачуна с криминалом-није било ништа, а и како би јер ово је држава коју воде криминалци.

Годину дана касније српски народ стење под теретом досманлијских намета, и захтевима Запада, број сиромашних се повећа из дана у дан, а почетак године, односно прву годину досманлијске власти, обележила је или зачинила ликвидације четири државне банке. То је само увертира уз коју би требало „реформатори“ транспарентно да уђу у другу годину своје карактеристично-ликвидаторске власти ДОС-а. Наиме, у току 2002, а како нас је премијер неколико пута до сада већ обавестио, на ликвидацију чека још велики број предузећа широм Србије, што ће рећи под овом „демократском“ влашћу људи лакше остају без посла него зуба, јер се отказ не плаћа, а вађење зуба и те како кошта. На личном примеру, за нешто више од годину дана схватили смо како „демократске“ промене у транзиционим земаљама захтевају реструктурирање и реформисање, па макар то подразумевало и убијање сопствене државе и народа.

Пусте жеље народне

Поруку смо брзо схватили, много брже него што смо очекивали: „демократска“ власт Србије је ефикасна, али само у испуњавању жеља америчке администрације. Да ли ће се власт ускоро мењати, још увек је на нивоу претпоставки и пустих српских жеља, јер ови који су нам обећали током своје предизборне кампање да су лака потрошна роба, те као такви лако смењиви, немају намеру да сиђу с властодржачког трона! Ништа ново и непознато, а и већ виђено.

Ипак, да почнемо од почетка, од тренутка када смо опијени „демократском“ побЕДОМ маштали како је боље и сигурније сутра већ свануло. Дакле добили смо побЕДНИКЕ, и њега, сиву еминенцију ДОС-а, за српског премијера. Наша очекивања наивна готово до ретардираниости, Ђинђић је потхранио читањем свог експозеа „лепих жеља“. Оно што је највише привукло нашу пажњу,

како нам се тада чинило, јесте његова реалност и приземност, али и снажан наговештај осигуране економско-друштвене стабилности, при чему смо очекивали обећани снажни материјални импулс Запада, што би нама као држави, односно народу требало да донесе дугооčekиване и прижељкиване „привилегије“ америчког стила и начина живота. Изгледа да смо много дуго гледали јефтине америчке филмове, и то оне филмове у којима је овоземаљски живот рајски, нестварно леп; колико радиш толико зарадиш, а не можеш новац да потрошиш... Нико од нас у целој тој „демократској“ фарси и причи није препознао добро прерађене и осавремењене комунистичке сегменте, који су утопија. У то смо се уверили, али...

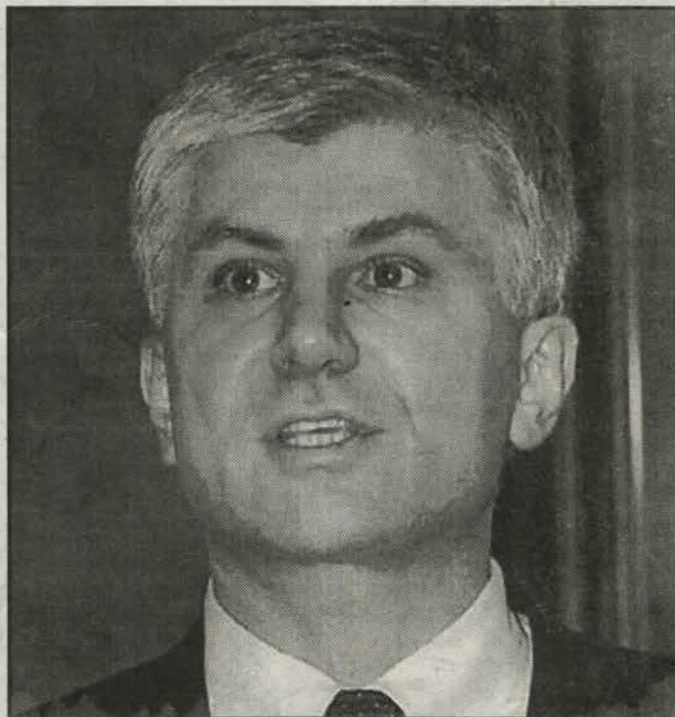
Експозе „лених жеља“

„Најмање што можемо да обећамо у овој тешкој ситуацији јесте да ће то бити влада брзине, ефикасности и демократске транспарентности. На сваки проблем ћемо реаговати одмах, рећи ћемо истину и предложити решење. Што је најважније, нећемо лагати и нећемо красти, на то се данас пред вама обавезујемо“, изговорио је српски премијер читајући свој експозе, и одмах нас слагао, а познато је да ко лаже тај и краде, а ко краде иде у затвор, али полако... Шта смо од обећаног добили, осим што смо целих годину дана успешно увесељавали читав свет беспоговорно испуњавајући све бескрупулозне и идиотске захтеве Сједињених Америчких Држава!?

ДОС је дошао на власт, Европа је могла да „одахне“, нема више опасности од ратних сукоба на Балкану. Одахнули су и Срби, јер САД више нема разлога да нам уводи санкције и да нас уцењује, а још мање да нас бомбардује, јер имамо „демократску“ власт. Међутим, то био је само „први поглед“, а стварност је била суштински другачија.

Најме, почели су сукоби на југу Србије, данак српске крви је настављен, а наши „пријатељи“ са Запада, захтевали су толерантнији однос и еластичнија, некако демократскија решавања горућег проблема. Тај проблем тре-

бало је некако решити, а Човић, ваљда због комплекса дугогодишњег политичко-идеолошког опредељења, због тога што је у време Милошевићеве власти гледао власт изнутра, чак је и обављао тако што је с милицијом отео ТВ Студио Б и ГСП. Истина, у међувремену је постао демократски алтернативац, што није смањило, већ повећало његове политичке амбиције, одлучио је да се лидерски наметне Западу, а своје алтернативе упаковане у сугестивне, ипак демократске преговоре с реформаторским приступим, докаже и прикаже неповерљивим лидерима ДОС-а.

Игра глувих и немих

Тако је почела је још једна игра глувих и немих. У тој игри, опет су гинули само Срби. Још једно жариште, уз америчку подршку, отворено је на Балкану, на српској земљи, а србоубице су биле терористичке шиптарске банде. Незавидна ситуација: сваки нови дан доносио је нове црне хронике с Косова и Метохије, али сада и са југа Србије. Српска власт се променила, али Србе су и даље убијали, зар не!? Неки наклоњени „демократским променама“ тврдили су како су Американци овим путем само желели да испробају крајњи праг толеранције „демократске“ српске власти у пракси. Можда, али Србе су и даље киднаповале и убијале шиптарске терористичке банде.

За то време демократски алтернативац, левичарски препознатљив, путем расположивих домаћих и страних медија ширио је оптимизам, објашњавајући како је овај сукоб само пролазна, а очекивана фаза, јер наводно Шиптарима не одговарају демократски принципи власти, који су постали балканска стварност захваљујући смени претходног режима, односно поБЕДНИЦИМА, што ће рећи лидерима ДОС-а. Српски народ на југу Србије живео је у страху, јер док су шиптарске терористичке банде отимале и убијале Србе, Човић је толерантно објашњавао како ће све доћи на своје место. Агонија српског народа се настављала. Трајала је...

У борби за политички рејтинг између Коштунице и Ђинђића, ненадано се убацио и Човић, скренувши пажњу САД на себе, и тако се уврстио у ред оних на које Запад увек може да рачуна, али најалост не и српски народ. У трци за приказивањем и постизањем било каквог резултата, Небојша Човић је био хваљен и оспораван, а он сам изузетно задовољан, јер на лествици успеха од покојника до пуковника, приближавао се генералском чину. Што га је Запад више хвалио Човић је постајао све амбициознији и дрчнији и то у односу на сопствени народ, у односу на најближе сараднике, али и на остале лидере ДОС-а.

Човићева медијска препуцавања

У том „демократском“ надметању, а уз помоћ свакодневног српског страдања, толико је аванзовао у очима Запада, посебно САД, да је постао један од њихових адута за упражњено место председника Србије.

Због разноразних преговора са вођама шиптарских терористичких бандита, китио се „демократским“ хвалоспевима, а са друге стране српски народ није могао да му опрости такву врсту „наскања“ с онима који непрестано киће српски народ. Под утицајем испољавања двојаким осећања дивљења, критиковања и оспоравања, Човић је постајао још набуситији и амбициознији, а све чешће се чинило како му се личност цепа на „доброг“ и лошег алтернативца. Како год било, своју опаку амбициозност почео је да испољава јавним препуцавањем с Небојшом Павковићем, па и с председником Коштуницом, а непосредни повод за оволику количину Човићеве надмености био је Павковићев „напад“ на Човићу лојалног, генерал-потпуковника Нинослава Крстића, и то у виду наредбе да се Крстић с места команданта Здружених снага безбедности пребаци на другу дужност...

Политичко комешање и премештање поткрепљено непримерним речима на граници отворених увреда, прштало је на све стране, али набусити и амбициозни Човић, није се дао збунити.

„Ајкула“ појела остале рибе

Укратко, мада српском народу с југа Србије тај временски период није био нимало кратак ни безбедоносан, 17. августа у селу Мердаре, потписан је споразум Војске Југославије и КФОР-а, којим је југословенска војска добила право изласка на административну границу с Косовом, те је криза макар на тренутак престала, а Човић опет окићен ловорикама успешне преговарачке славе. Био је то суштински знак Запада, односно америчке администрације да „награђују“ Човићеву толеранцију и „демократски“ приступ решавања овог шиптарско-српског кошкања на југу Србије. Потпредседник српске владе Човић, могао је да одахне, али остали лидери ДОС-а нису, јер у својим „демократским“ редовима гајили су „ајкулу“, која не бира средства, начин и пут за задовољење сопствене политикантске амбиције.

Зашто новинари мисле да је Михајловић глуп

Протеклу годину свакако је обележио и бивши коалициони партнер СПС, Душан Михајловић, у српском народу познатији као „ровокопач“, а надимак је стекао током 2001. године. Неки људи министра унутрашњих послова Србије још називају и „гробаром“, али ми не бисмо да вређамо навијаче „Партизана“.

Дакле, Михајловић, који има обичај на конференцији за новинаре да нагласи како зна да га новинари сматрају глупим, своју „памет“ показивао је током целе прошле године и то темељним прекопавањем Србије, а све то безнадежно тржећи лешеве и масовне шиптарске гробнице у централној Србији, а кулминација је наступила прекопавањима околине Београда.

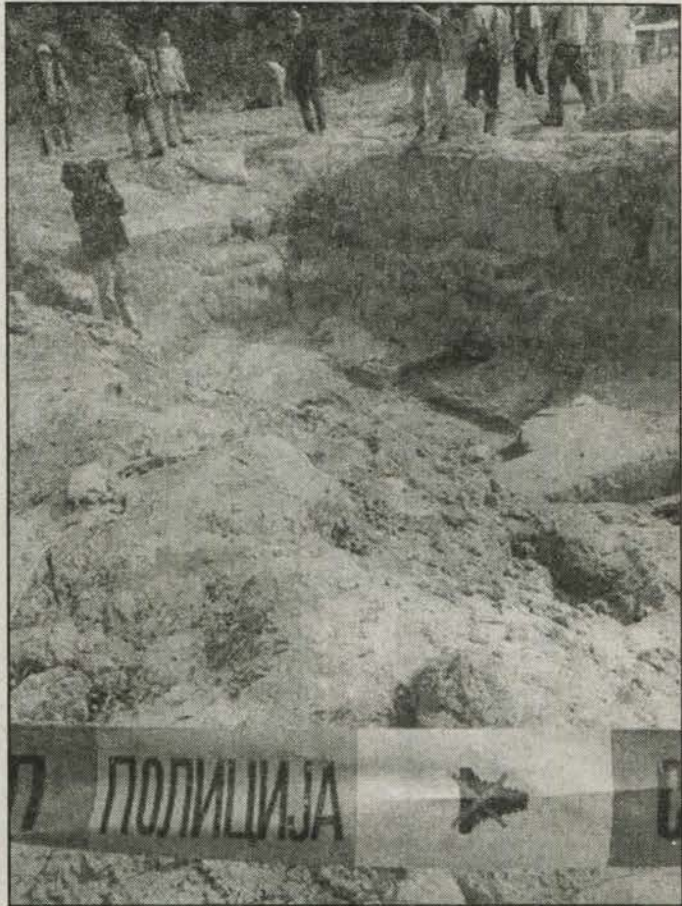
Откривао је Михајловић, јавно пред новинарима, више пута и топлу воду, а кад је „топле воде“ нестало, одлучио се и за хладњаче. Празна прича све више је добијала медијски расплет, а Михајловић разноразне надимке, од којих смо навели само два културнија и за читаоце прикладнија. Дакле, Михајловић, понет жаром прања сопствене прошлости, „проналазио“ је свашта, а највише археолошки значајне ископине.

Онда му је од „сиве еминенције“ ДОС-а стигла порука да престане с будалаштинама, јер због његове „проналазачке“ неспособности „посао“ са Милошевићем и међународном заједницом мора да преузме на сопствена леђа, а део терета одговорности поделиће са остатком „реформаторске“ владе Србије, која се бори за „демократске“ принципе, које условљавају Сједињене Америчке Државе.

„Заборављени“ ровокопачи, актуелни прислушкивачи

Михајловић се смирио престао је да изводи ровокопаче по централној Србији, јер је напоскон схватио да гесло досманлијске власти, како свако треба да ради свој посао, важи и за њега, па је прекопавање археолошких налазишта коначно препустио онима, који имају квалификацију за то – археолозима, а он се у међувремену посветио проналажењу и увођењу најновијих система прислушкивања. Још нешто, у Михајловићевом начину прислушкивања нема поштеђених; сви грађани, без обзира на врсту посла и идеолошко-политичку припадност се прислушкују. Занимљиво, нарочито ако се зна да су лидери ДОС-а годинама оптуживели претходну власт за исто чињење, али о томе други пут.

Хапшење, па видовдански растанак

Један од преседана, који је обележио протеклу годину јесте и хапшење Слободана Милошевића, бившег председника СРЈ. Приликом тог хапшења, случајно или намерно, досманлијска власт Србије показала је сву своју неспособност, а још више повезаност с подземљем. Наиме, као у најбољим америчким трилерима, Милошевићево хапшење, које су преносили сви светски и домаћи елек-

тронски медији, безуспешно су покушавали да обаве момци с црним чарапама на глави. Агонија хапшења трајала је три дана, а онда се појавио овлашћени „преговарач“ Зорана Бинђића, Чеда Јовановић, који је после неколико реченица „обавио“ све оно што „црночарапани“ досманлијског подземља нису успели. Ко је у тој причи велики; Милошевић, Бинђић, „црночарапани“ или Чеда Јовановић?!

Милошевић је био у затвору, али шта даље са њим, суђење у српским судницама, или испорука Хашком трибуналу, око тога нису могли да се сложе чак ни лидери у ДОС-у. Моћни Запад је већ губио живце, а посебно САД, које су још једном отвориле своје „преговарачке“ карте, ултимативно захтевајући од досманлија да се Милошевић по хитном поступку „нађе“ у Хашком трибуналу. Тиме је биле стављена тачка на досманлијске унутарстраначке сукобе, а Бинђић је разрадио теорију „одговорности“, којој је прибегла српска влада! О свему томе, Коштуница је био „необавештен“, и изгледа да му се стање „необавештености“ тада изузетно допало, па је постало његово трајно одбрамбено стање.

Пошто је српска глава у Хагу

Заиста, прва година досманлијске власти, чак и са овако кратке временске удаљености је и смешна и тужна. У прилог томе говори читава прича о Милошевићу. Наиме, уз климаву и нестабилну, а надамце нестручну оптужницу, како је бесправно градио на Дедињу, претила је да уништи брижљиво, а ипак на брзину изграђен кредибилитет досманлијске власти, нарочито у сегменту обрачуна с претходном влашћу, која је тог тренутка била оличена само у Милошевићевом лику... Коинциденција, која код рационалних људи изазива подозрење, а затим гнушање, је само на нивоу „случајности“ – Карла дел Понте у походу на досманлијску власт не би ли јој што пре испоручили Милошевића, а са друге стране међународна заједница, која све отвореније, како се приближавало одржавање донаторске конференције за СРЈ, како је српској јавности представљено, у најмању руку као „бити ил' не бити“, „натурали“ су Бинђића да Милошевића киднапује из ЦЗ на један од највећих српских верских празника Видовдан, и без бриже савести испоручи Хашком трибуналу!

Непосредно након срамне испоруке, која се засигурно може назвати „трговином српским главама“, у јавности су почела унутардосовска препуцавања, која су у почетку била прилично „демократска“ и цивилизована, али што је више време пролазило, или како се ближила годишњица досманлијске власти, коалициони шавови ДОС-а све су учесталије пучали.

Досманлијска бура око „случаја“ Гавриловић

Међутим, прва већа коалициона бура, која је озбиљно потресла ДОС, десила се средином августа, а у народу је познатија као „афера Гавриловић“ (убиство пуковника ДБ Момчила Гавриловића). Медијски рат између ДСС и ДС постао је забава за већину српског народа. Министри Демократске странке Србије изашли су из Бинђићеве владе, а у републичком парламенту ДСС је формирала посебни посланички клуб. Посланици ДСС, по потреби и личном нахођењу, с времена на време понашали су се као власт, а повремено као опозиција. Суштинске и стварне демократске промене, које су у предизборној кампањи обећавали и Бинђићеви и Коштуничини поклоници, биле су у запећку.

Промене су се десиле: сјашо је Курта, засео Мурта, али од бољег и сигурнијег живота, осим празне приче није остало ништа, схватио је то српски народ већ првих месеци досманлијске власти, а дефинитивну потврду најцрних слутњи, да ћемо захваљујући досманлијској политици живети још јадније и бедније, схватили смо средином септембра. Напред нисмо могли, а назад нисмо смели, шта је са будућношћу српске државе и народа, питали су се хрabriји појединци.

Црвене беретке, Ђинђић и „Црвенкапица“

Новембар месец је обележила побуна најелитније полицијске јединице у народу познатије под именом „црвене беретке“. Разлог овог, извесно је, само благог наговештаја незадовољства у односу на све оно што су припадници ове елитне јединице могли да ураде, изазвао је додатне сукобе на релацији председник СРЈ-српски премијер. Коштуница је наводно показао дозу разумевања за поступак „црвених беретки“, а Ђинђић је ухваћен још једном у лажи. Наиме, чим је слетео на београдски аеродром из Вашингтона, новинари су га питали да ли ће посетити Кулу у којој су „црвене беретке“ наставиле с тихим и суздржаним демонстрацијама, не уносећи немир и панику у грађанство, већ придобијајући њихове симпатије. Ђинђић је несмотрено и неполитички одговорио да неће ићи у Кулу, и да се неће срести с представницима „црвених беретки“, али право с аеродрома запалио је у Кулу!

Истина, читава ова афера, која је узнемирила Михајловића и озбиљно пољуљала оно мало достојанства, ако му је уопште тога после свега остало, ни Ђинђића, ма колико желео да прикаже поводом читавог догађаја своју равнодушност, није оставила спокојног. Сукоб је привремено решен, али добри познаваоци „демократских“ изнуђених договора очекују кроз извесно време наставак на ову недовршену тему...

Новаковић – нови повод за сукоб ДСС и ДС

Таман када се чинило да ће ДОС почети да се бави нарастим економским и привредним проблемима, али тако што неће затварати фабрике и отпуштати раднике, већ да ће урадити и понудити неки реално остварљиви социјално-привредни програм, опет је дошло до међукоалиционих препуцавања, и то између ДСС и ДС. Реч је о томе да ли је могуће да је градоначелник Новог Сада Борислав Новаковић у истом дану, у истом временском термину био на два места чија је удаљеност више од 500. км; у Народној скупштини Србије или у Солуну. Струја ДОС-а

одана Ђинђићу, не би ли оштро упозорили ДСС, да могу стварно да постану опозиција, тражили су смену председника Скупштине, Драгана Маршићанина.

Лаку ноћ, моја мала српска несрећо

Опет слика стара или већ виђена: челници ДСС и ДС не силазе с ТВ екрана, свађају се и препуцавају, јесте, није, може, не може, а српски народ, који је већ потпуно изморен и изгладнео од америчких ултиматума, досманлијских послушничких прихватања, а највише уморен од унутарстраначких и унутаркоалиционих препуцавања, и даље рође. Још увек нерешени проблем: савезна држава нам се распада, Солана као најстрашнија српска ноћна мора изиграва миротворца, док се наизменично дуре Ђукановић, па Коштуница, а онда све зачини својом изјавом Ђинђић. Са друге стране, Србију нам неки паметњаковићи који се крију под некаквим лажним паролама и бледуњавим необудљивим националним изјавама, а по „демократском“ плану регионализују. Српском народу је све јасно, а нарочито да од бољег живота, по свој прилици нема ништа. Нема „добро јутро, комшија“, већ „лаку ноћ, а ко преживи досманлијску власт-причаће“!

Неки тамо Влаховићи и Ђелићи, вајни експерти, који су дошли из „белог света“ да нам „кроје капу“, и да нас уче неком новом патриотизму, који су изучили од различитих европских прописивања, сада нам праве разновразне такозване националне ситуације; о продаји државних фабрика, о финансијама, о порезу на екстрапрофит, о овоме и ономе, а суштински њихов посао своди се на отимање државне имовине, коју за мале паре продају странцима, убеђујући нас, при томе, како ни странци нису луди, јер знају шта хоће (у шта нисмо ни сумњали, прим. аутора), а онда одлуче да се мало провеселе, изгледа да их највише весели кад некога ојаде.

Динкићево екстрапрофитерско лудовање платио Карић

У том првом налету ојађивања некако им је био најзгоднији Карић. Много су стекли, брзо и лако, по њиховом мишљењу, а са друге стране, не могу Карићи да шурује час са Коштуницом, па онда са Ђинђићем, мора да се зна, чак и у оваквим „демократским“ условима ко је ко, или како би наш народ рекао: „ко траву коси, а ко воду носи“. За случај да његове врхунске заслуге, типа девалвирања дојч марке не буду заборављене, Млађан Динкић макар једном недељно држи конференцију за новинаре, на којој прети, својим излагањима и паметовањима, да превазиђе и српског министра унутрашњих послова Душана Михајловића.

Шта ће човек, ако већ није успео у музици, своју оболелу сујету потхрањује решавањем (интер)националних монетарних проблема! За случај да му се „нервозни Лаки“, јер се Динкићево истрчавање не уклапа сваки пут у транспарентни рад српске владе, успротиви, мали музичар, али зато „велики“ гувернер, изговори три, четири упозоравајуће отровњаче и српски премијер се ућути. Шта ћете, дуг је дуг...

Косовско-метохијски избори и последице

Оно што је обележило протеклу, а прву годину досманлијске српске власти јесте излазак Срба на косовско-метохијске изборе. Подсећања ради, било је повуци-потegni. Један део досманлијских лидера сасвим свесно је био уз Хакерупа, а други је свесно тврдио да неће под понуђеним (не)условима дозволити Србима да учествују у косовско-метохијској изборној фарси, а интимно су знали да ће као власт морати то да захтевају. Јер то од њих очекује „демократски“ свет, а пре свега Сједињене Америчке Државе.

Дакле, један део досманлијских лидера је био свестан свог слуганског положаја у односу на уцене међународне заједнице, а други део који је такође био свестан да је на власт дошао захваљујући америчким доларима, али склон политикантству и скупању изгубљених поена код национално освешћеног српског народа, кријући се иза вајних, у њиховом случају извиканих националних интереса, који су узгред буди речено, продати још од кад је Запад кренуо у отворено и јавно финансирање Демократске опозиције Србије, били су к'о бајаги против изласка Срба на косовско-метохијске изборе.

Фарса и нагваждање типа: хоћу-нећу, ваља-не ваља, на крају су превазиђени, а лидери ДОС-а кренули су у сед-

модневно убеђивање српског народа, који живи на Косову и Метохији, да изађу на изборе и тиме дају легитимност званичном отимању Косова и Метохије.

Политикантско поткусуривање преко косовско-метохијског страдања

Био је то наговештај још једног политикантског поткусуривања, које је појединим лидерима ДОС-а требало да пружи веће и снажније упориште код српског освешћеног народа. Колико су успели у таквом јефтином прикупљању поена, показаће први наредни избори, а до тада, нама ојађеном и превареном српском народу преостаје само да јадикујемо, или...

Косовско-метохијски избори су били и прошли, а српски народ, макар по изборним резултатима готово и не постоји, што је међународна заједница и желела, на чему је дуго и спретно радила годинама користећи се поузданим и провереним, у више наврата испробаним шиптарским екстремизмом.

Избори на Косову и Метохији су пружили легитимност која је била неопходна за провођење америчког плана. Срби су добили неколико мандата у Скупштини, али не толико да би могли значајно да утичу на доношење одлука и шиптарску већину.

Косово и Метохија, неколико месеци после избора још није добило премијера, а ни председника. Шиптарска већина опет не може да се договори, мада се међународна заједница труди да помири Тачијеве и Руговине посланике. Ипак, како ствари стоје слабе су шансе... С друге стране, коалиција „Повратак” или они који су посланици Скупштине Косова и Метохије, закамouflувано и „демократски” упаковано нуде своју сарадњу Шиптарима, али за сада их нико ни не признаје, као да не постоје.

Још једна досманлијска лакрдија на српској земљи, Косову и Метохији, натопљеном српском крвљу и страдањима, показује какав је прави и суштински однос српских властодержаца према националним интересима, односно послушничтвом према жељама и прохтевима Запада.

„Српски амбасадор”, како неки прозваше Небојшу Човића, задовољно трља руке јер је циљ постигнут; у очима САД он је за корак испред Бинђића и Коштунице, а Лабус и Илић су већ америчка прошлост...

На нивоу савезне државе – ништа ново

На релацији Подгорица-Београд и поред свесрдног посредовања „миротворца” Хавијера Солане, од кога се ваљда сваком часном и честитом Србину кога сећање добро служи, дигне желудац, и даље је на нивоу хоћу-нећу. Мрцварење које траје већ пуне три године завршиће се онако како америчка администрација буде одлучила, а она је, за сада, још увек неодлучна, треба размотрити још неке факторе и (не)предвиђене околности, тек српски народ се и даље беспотребно троши и замајава, уместо да се покрене с тачке мртвила и незнања.

Транзиција је у пуном замаху и јеку, свакодневно нас обавештавају транспарентни Бинђићеви момци из „реформаторске” владе, а у сталном ишчекивању најављених иностраних донација, српски народ не само да је изгубио душу и снагу, већ и вољу. Ако су овакве „демократске” промене биле неопходне, онда је за нас било корисније да смо позвали малог Перицу из компилука и његове другаре, па да се они играју са нама и нашим живцима, а не тамо неки белосветски пробисвети...

Радост европејства или евро

Прву досманлијску годишњицу обележило је и званично увођење евра као монете у дванаест европских земаља. Евро се појавио и код нас, а на његовом рекламирању ради цела реформаторска влада, а посебно Динкић. Припреме за ново пљачкање српског народа су у току, а колико ћемо ми пристати на још једну игранку те врсте просудите сами завирујући у своје испражњене буђеларе. Можда би нас и преварио тај Динкић, да нас претходно ни су огулили разним поскупљењима и озваниченим државним отимањима, што нема везе са оним претходнима...

Организовани тероризам против неорганизованог

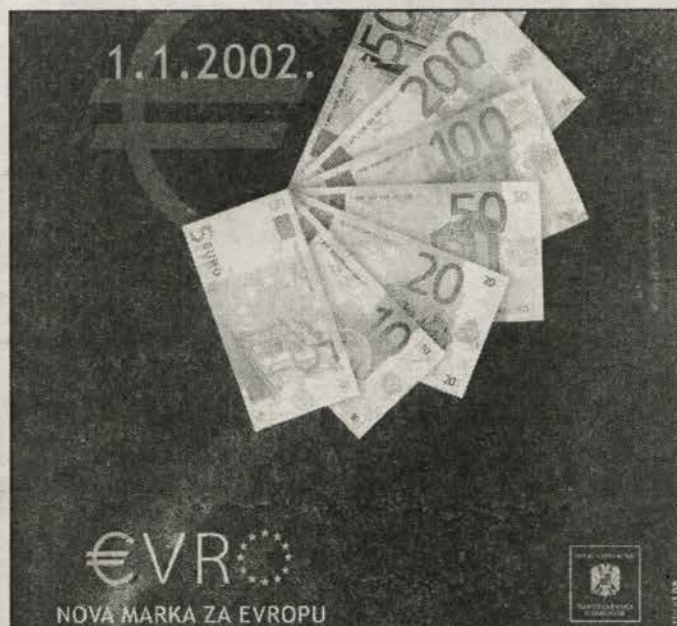
Мада се на први поглед рушење Светског трговачког центра у Њујорку 11. септембра 2001. године, по мишљењу многих не уклапа у прву годишњицу реформаторске и „демократске” власти коју предводи Бинђић, ипак није тако. У захтевном престојавању које је издекламовао председник САД Џорџ Буш-јуниор, тачка ко није са Америком у борби против такозваног тероризма, он је на страни терориста, наша послушничка србијанска влада, пожурива је да покаже Бушу и свим Американцима, како саосећамо у њиховом болу и да ћемо се заједно изборити против терориста. Осам бин Ладен је проглашен за терористу, а да чак ни не постоје званични аргументи који би га повезали с овим њујоршким дешавањима.

Осам бин Ладен није проглашен за терористу када су његови муџахедини, у околини Сарајева, обучавали војску Алије Изетбеговића како да чине зверства над српским живљем, није Бин Ладен проглашен за терористу ни када је у војном кампу код Тиране обучавао будуће шиптарске терористе, али сада јесте. Дакле, услуге Осаме бин Ладена више не требају Американцима.

У склопу те америчке најаве у борби против тероризма не уклапају се шиптарске терористичке формације на Косову и Метохији, југу Србије и у Македонији. Шиптарски терористи, значи, још увек требају Американцима за обављање прљавог, ратно-хушкачког посла на Балкану. Дакле, још једна америчка подвала светског моћног дина потурена је свету, и сви ћуте. Сви се боре против тероризма, а Палестинци свакодневно гину од израелских метака, САД ћуте, а свет такође, и ко је онда ту највећи терориста? Ко терорише све остале мале и велике, успешне и неуспешне државе света?!

Колико нас кошта досманлијска година власти

Колико се ДОС у протеклих годину дана држао предизборних обећања и дате речи, речи пре свега премијер Бинђић, а онда и остали „реформатори” сасвим је јасно. Ништа од обећаног српском народу – није испуњено, али колико су досманлијском послушношћу задовољни западни ментори, то тек треба да видимо. Просудите сами какве смо промене добили доласком ДОС-а, и следећи пут мудрије бирајте, а пажљивије слушајте, јер ако наставимо да се руководимо сопственом наивношћу и жељама, кроз неколико година неће бити више ни нас, ни наше државе, а досманлије, ове данашње, или неке будуће, наставиће свој посао као саветници у неким страним владама или такозваним невладиним организацијама, јер суштински за њих су све време и радили!

ВЕРОВАЛИ ИЛИ НЕ

ИДЕТАЛНИ ПРЕДСЕДНИК МИЛУТИНОВИЋ

На овом свету, све је могуће: да САД објави рат тероризму, а да при томе, САД тероризише читав свет; да срећна престононаследник Карађорђевић буде хумана човек наклоњена добар Србима; да на изборима победи ДОС-скуп људи сумњивог порекла; да се пре неколико година, тачније 1997. године на изборима за председника Србије кандидује један од најповерљивијих људи СПС, односно Слободана Милошевића, да победи иако српски народ није желео њега већ др Шешеља; да се промени власт у Србији и СПС постане опозиција, да бивши председник СРЈ буде изручен Хашком трибуналу; да се пријатељства и партијско-идеолошког друговања са Милошевићем Милутиновић не сећа; да Ђинђић постане српски премијер а да Милан Милутиновић и даље остане председник Србије; и као једно од највећих чуда: да главу Милана Милутиновића, а посебно од Хашког трибунала, чува лично (анти)српски премијер Зоран Ђинђић. Верујете ли да овако изгледа наша стварност!?

Чуда се ипак дешавају. Могу бити пријатна и непријатна, оваква и онаква, али једно је сасвим сигурно, никога не остављају равнодушним. Ипак, у овој српској држави десило се чудо, а сви су равнодушни, па да чак многи и не знају да се десило: петооктобарски пучисти пуни острашћености и реваншизма, а по преузимању власти (на свим нивоима прим. аутора) кињили су и портуре и чистачице и све оне за које су сматрали да политичко-идеолошки нису подобни, јер не мисле као лидери ДОС-а: „демократски“.

„Чудо невиђено“ или Милан Милутиновић

Тако је после 5. октобра 2000. године почела досманлијска хајка на неподобне. У тој досовској игри ниских страсти велики број недужних људи, а које политика и властодршци уопште не занимају, ипак је остао без посла. Много је таквих примера, али ипак издваја се један случај. Он је до 5. октобра, у односу на лидере ДОС-а јавно показивао своју идеолошко-политичку различитост и то путем свих светских и домаћих медија. Био је „први“ човек Србије. Он је и даље остао „први“ човек Србије, и за све оне коју су заборавили да та функција уопште још увек постоји, а посебно да је неко обавља, подсећања ради, требало би рећи „да“. И после промене власти српски председник остао је исти и зове се Милан Милутиновић! Чудо, или случај сасвим је свеједно, јер своди се на исто...

Како и зашто је Милан Милутиновић остао на тој функцији, знају само одабрани појединци из ДОС-а. Ко зна, можда је Милутиновић заиста експерт у обављању свог посла, па га је Ђинђић који жели експертски тим по-

ред себе, задржао из тих разлога!? Можда, али мало је вероватно да је Милутиновић остао због своје експертске виртуозности. Јер, његова виртуозност ни у претходном, а ни садашњем режиму није избијала у први план, под условом да се не рачуна његово мешање у посао за који је био, а још увек је, добро плаћен.

Милутиновић је плаћен да ништа не ради!

Некад и сад

Тако је било некад, а тако је и сада. Поштеђен лавине „демократских“ промена, још увек ушупшкан у привилегије власти Милутиновић – илегални председник Србије, смерно проводи ове зимске дане, не замарајући се разноразним мучним испитивањима савести.

У његовом случају свако испитивање савести је непотребно, јер је он нема! Једноставно, Милан Милутиновић је у односу на своје бивше партијске другове, а и у односу на српски народ, поштеђен непријатних прозивки, судских испитивања и процеса, скуштинских ораторских хрвања. Реално посматрано, поштеђен је било каквог размишљања, јер уместо њега размишља, а ако треба и његове интересе јавно и без блама брани српски премијер Зоран Ђинђић. Рекао би наш народ: „Нашла крпа закрпу“.

Ко је коме помогао, Милутиновић Ђинђићу, или обрнуто, још увек нико не зна. Међутим, оно што сви знају јесте да је Коштуница у сопственој, а ипак председничкој „необавештености“ „помогао“ Милошевићу, односно Ђинђићу, око Милошевићевог „пута“ у Хаг...

Крпа и закрпа

Наравоученије би гласило „ко умије њему двије“, али наше питање је још увек отворено: шта то Милутиновић „експертски“ добро уме, када га српски премијер тако свесрдно и брижљиво чува!?

Да ли је Милутиновић, односно, колико је кооперативан сарадник па је „одговарао“ и прошлој и садашњој власти?

Милутиновић се непосредно после 5. октобра 2000. године дистанцирао од политичких ставова СПС, а онда и од својих партијских сабораца са којима је годинама размењивао позитивне властодржачке емоције. Но, ипак, то његово дистанцирање досманлије су изгледа, а под Ђинђићевим утицајем схватили на „прави начин“ – нису тражили Милутиновићеву смену, а председничке изборе још мање. Изгледа да се само још Веља Илић тих првих пучистичких дана надао изборима за председника Србије, али цаба.

Некад промотер – данас саботер

Дакле, Милутиновић се оградао од политике коју је годинама широм светских меридијана промовисао као високи функционер СПС, као министар или као председник. Оградао се од свега, свакога и свачега што би га повезивало са режимским људима прошле власти, заборављајући да је управо захваљујући тесним и кућним пријатељским везама с Ми-

лошевићем, уопште и догурао до места председника Србије. Прошлост, кажу мудри људи, не треба дирати, а тога се данас, изгледа Милутиновић држи као пијан плота.

Руку на срце, од петооктобарских промена на овамо, Милутиновић се само два, три пута медијски огласио, али њему је и то било сасвим довољно... Довољно да „суштински објасни“ српском народу како је он увек био за „демократске“ промене, како подржава „реформаторску“ владу Зорана Ђинђића, како су појединци из претходне власти много грешили, ваљда нису њега слушали... Тако су сви други грешни, а само Милутиновић није. Још само да то схвате и социјалисти. Неки су то можда схватили, као на пример чувени Баки, али неки и нису.

Транспарентни Милутиновић

Сва радознала новинарска питања о његовом евентуалном одласку пред Хашки трибунал, Милутиновић прима с гнушањем. Притиснут „демократским“ процесом који је захватио и нашу земљу, а као председник Србије, и он би морао да буде један од промотера актуелне транспарентности, у ситуацијама када га заскоче најупорнији новинари, онда се раскриви и отвори у причи... То су стварно ситуације које треба доживети, јер илегални председник Србије Милутиновић говори о томе како не зна зашто би се његово име налазило на списку за Хаг, па, ако га већ и позову, шта ће, није он крив, већ председничка функција на којој се „невољно“ налазио још у време Милошевићеве власти... Те, објасниће ово, оно и туцмуц, и ником-ништа.

Како је постао председник Србије

Изгледа да је Милан Милутиновић заборавио како се „јуначки“ и упорно борио на изборима за председника Србије 1997. године. Заборавио је и то колико је социјалисте коштала та његова предизборна кампања. Много тога је Милан Милутиновић заборавио, али народ није. Заборавио је како га је његов противкандидат, др Војислав Шешељ, српски радикал „појео“, али спретна бројачка машина, вођена „сигурном руком“, у гласачкој краћи, изверзираних социјалиста, а уз дискретну сагласност Запада, „надгласала“ је изборну вољу српског народа, и прогласила Милана Милутиновића новим председником Србије. Да је Милутиновић заиста тако демократски настројен како данас себе приказује, и да се заиста није слагао са начином рада социјалиста, он би се још тада огласио часним речима, и још часнијим делом тако што би признао да је изгубио од др Шешеља. Међутим, Милутиновић то

није учинио, а данас су му како испаде по његовој причи, неки други криви што је проглашен за председника Србије!

Милутиновић – човек за све власти

Шта чека Милана Милутиновића наредних, дана, месеци и година је прича за себе. Само је најсигурнија теорија једног Милутиновићевог бившег партијског друга, који тврди да ће Милутиновића, Ђинђић, ускоро, одбацити као истрошену марамицу. Можда, ко би то знао.

Ипак време садашње, и сарадња између двојице сличних „транспарентних“ владалаца указује да би могло да буде и другачије...

Предности напрасне Милутиновићеве „демократске“ нарави су очигледне, али пре свега у његовом дедињском дому; деца се и даље школују у иностранству, по неким инфомрацијама порез на екстрапрофит је платио међу првима, а и није био велики. У своју канцеларију иде само кад мора, или када не може да избегне неки сусрет. На прославе и свечаности републичког и савезног нивоа, никога не позива, што њему одговара. Више се не слика за ударне вести државне телевизије. Не среће се са страним делегацијама. Напросто Милан Милутиновић, ако се мало боље и разложније погледа, живи у потпуној илегали.

Лице с хашке потернице

„Хашки трибунал је наша стварност“, убеђују нас досманлије, међународна заједница такође, а повремено, ако баш мора, то каже и Милутиновић. Значи свестан је да и поред добрих односа с премијером може да одлети у Хаг. Питање је како и у ком својству, да ли је хермафродит дел Понтеова одустала од Милана Милутиновића!?

Београдом и Србијом већ дуже време кружи прича, која би могла да буде истинита, како се Ђинђић нагодио с Карлом дел Понте да се Милутиновић у Хагу појави, али као заштићени сведок, како се то популарно каже, инсајдер. Наводно, дел Понтеова је пристала на овакву нагодбу, а заузврат Милутиновић ће пред њом певати и што зна и што не зна, ако треба измишљаће заједно, само да се Милошевић не врати у Србију и поремети „демократске“ планове Ђинђића и осталих поданика Запада.

Добро упућени кажу да је Милутиновић врло задовољан овим договором и да управо из тих разлога чува „демократска“ леђа Ђинђића и целог „реформаторског“ кабинета. Тако све учесталије изјаве Зорана Ђинђића како ће од одговорности пред Хашким трибуналом бити изузети они појединци који су у Милошевићево време били на високим државним функцијама, али нису имали никаквог утицаја у стварном обављању власти, све више имају смисла.

Да ли је Милутиновић „К1“

Дакле, Ђинђић се побринуо за Милутиновићеву сигурност, макар пред Хашким судом, а заузврат Милутиновић, без обзира какве унутрашње политичке притиске морао да отрпи и издржи до краја свог мандата (што је крајем године) неће расписати нове изборе за председника Србије, али ни изборе за републички парламент.

На заласку своје политичке каријере, ако се то уопште може тако назвати, Милан Милутиновић је у „служби“ и функцији Зорана Ђинђића. Мирнији него икада Милутиновић одрађује Ђинђићу посао, а све оптужбе против њега које има Хашки трибунал, биће повучене у замену за сведочење против Милошевића. Милутиновић је толико значајан тајни сведок да је већ добио и своје шифровано име „К1“. Истина или трач, показаће време.

Да ли Милан Милутиновић заиста, после свега може мирно да спава, па чак и ако нема савести, части и морала, то само он зна!

КО ЈЕ БУДУЋИ ПРЕДСЕДНИК СРБИЈЕ

МРТВА ТРКА ПОДАНИЧКОГ ТРОЈЦА

Ко ће заменити (и)легалног председника Србије Милана Милутиновића? Много је заинтересованих, што не значи да сви имају пролаз. Амерички каубоји још увек су неопредељени, макар на први поглед. Ипак, неки показатељи указују на чињеницу како су за сада су њихови фаворити: Човић, Лабус и Веља Илић. Ко ће победити у овом чудном досманлијском тројцу америчких љубимаца и одабраника, и шта о свему мисли (анти)српски премијер Ђинђић, за сада, је на нивоу нагађања. Међутим, по скупштинским, а све чешће и дедињским кулоарима шапуће се, у строгој конспиративи, да је за Ђинђића „број један”, још увек Лабус.

Терет прљавог посла ликвидирања сопствене државе и народа је на леђима ДОС-а, јер такву „услугу” од њих траже њихови ментори – Запад, али досманлијама то не смета. све док су на власти и док су за ту „прљаву” раду добро плаћени. Шта о свему томе мисли српски народ, никога није брига. Досманлијама је битно да су успешно увезли „демократију” са Запада, која се на врло чудан и специфичан начин „брине” о заштити угрожених људских права. То што је, по свој прилици, постојање једне од најстаријих европских држава и народа доведено на ивицу опстанка, никога не забрињава, а посебно не америчке каубоје, који за сада успешно проводе учртани и добро разрађени геополитички план освајања Балкана.

Председник Србије по америчком укусу

Извесно је да је Запад у осмишљавању, а касније и у успешном провођењу овог уништитељског плана морао да нађе добре помагаче и послушне сараднике. Најподеснији, по некаквом неписаном правилу, макар у почетку, су ликови који се крију иза разних невладиних организација, лидери политичких странака који своје властодржачке амбиције крију иза прича о демократији и људским правима, слободама и слично. С друге стране ментални склоп америчких помагача, а домаћих издајника је такав да су амбиција и жеља за поданичким успехом мерљиви

искључиво кроз материјалну призму, и наравно лажно светско дивљење нових неокOLONиста – САД.

У понуђеној српској политичкој лепези, у којој се на-просто, појединци такмиче у исказивању најнижег политиканског синдрома снисходљивости и аминаовања пред захтевима америчке администрације, Запад је врло лако нашао велики број помагача, који се сакупио под јединствени политички кишобран Демократске опозиције Србије.

Понуђени посао – промену власти у српској држави, успешно су обавили ДОС-овци захваљујући америчким доларима и изреченим лажима, које су српском народу требале да понуде илузију бољег живота. После петоктобарског пуча и заузимања важних државничких, и осталих функционерских фотеља, досманлије су заборавиле на испуњење обећане народне илузије зване бољи живот, и тако је још једном у српској држави „вук појео магарца”. Међутим, у овој досманлијској басни, српски народ је дефинитивно намагарчен, а неизвесност опстанка и останка, још једном је постала сабласна српска стварност.

Док се српски народ још једном у својој историји сусреће са сабласном стварношћу, Запад не поустаје у проналажењу „најбољих” решења, односно, најоданијих послушника. Од многобројних дозоваца, бледих и неупечатљивих ситних душа, за које чак ни многе српске свезналице

до досмалијског доба нису никад чуле, а тек представници америчке администрације за многе од њих, и не знају да уопште постоје, траже се нови непотрошени ликови „демократске“ Србије. Међу истакнутим старим и добро знаним, а вешто искоришћеним српским „демократама“, многи су постали истрошени, те самим тим за интересе Запада постали неупотребљиви. Зато су последњих неколико месеци западни моћници кренули у потеру за новим старим, српском народу знаним лицима политичара „демократа“, који поштују основна америчка правила понашања: подаништво и послушничтво као приоритет успешности у свету глобалистичке политике...

Шта нам још преостаје

Као још једна у низу прошлих, али и наступајућих досманлијских подвала, намењених српском народу и држави, предстоје нам избори за председника Србија.

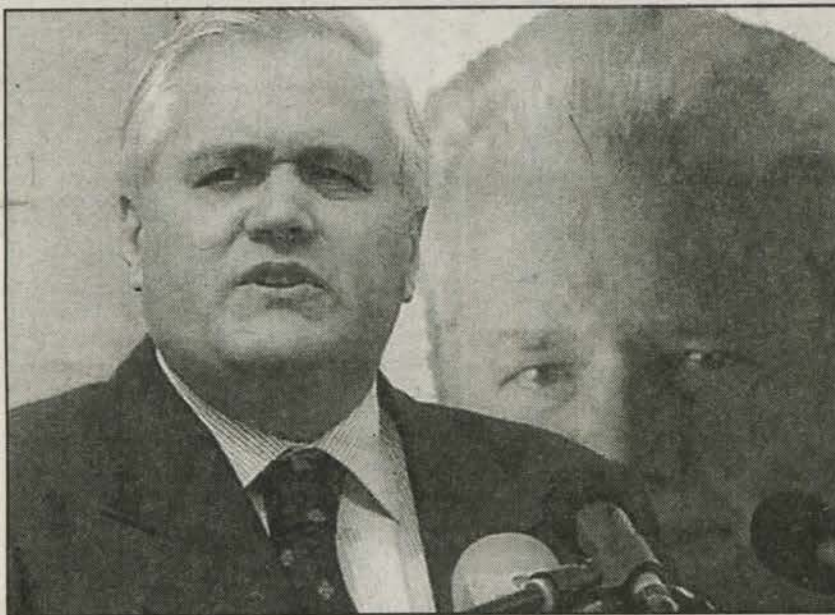
Садашњи председник, кога се и поред свих знаних и незнатих сумњивих радњи и грехова, стиде и они из чијих

је политичко-идеолошких редовао изникао, Милан Милутиновић, своју председничку функцију обавља у потпуној илегалности и то на најбољи начин, тако што се не меша у свој посао. Ђути Милутиновић и шушка, надајући се да ће се спасити мача страшне Карле дел Понте и Хашког трибунала. А, ако ипак не успе да избегне одлазак у Хаг, верује се да ће то бити само у функцији сведока и то у процесу против човека који га је „хлебом, погачом и колачима хранио“ више од једне деценије – Милошевића. Тако су му макар, обећали неки значајни појединци из досовске гарнитуре, којима он верује и којима је веран и лојалан исто онолико колико је то био социјалистима... Колико досовци верују Милутиновићу, за сада је на нивоу неразумљивог сплета замршених околности, али изгледа, макар на први поглед, како српски премијер лакше и успешније комуницира с Милутиновићем, него на пример с Вељом Илићем. Питање: да ли је то могуће, за сада ће остати по страни...

Дакле, у Србији треба сачекати да председнички мандат истекне Милутиновићу, а за то време, док траје чекање, Американци би требало да се одлуче кога ће понудити наивном српском народу као будућег председника Србије. По некаквим причама, у први мах људи из америчке администрације су, непосредно након 5. октобра, закључили како је бивши социјалиста Небојша Човић – њихов адут, а ево и зашто, али и како се то америчко дивљење упућено Човићу сервирало српском народу на „демократској“ таџи.

Кад трећи, постане први човек

Ако је у првом налету Коштуничина „необавештеност“ пријала Западу, па донкле и наивним Србима, она је током времена почела да смара и једне и друге. Онда се реално, други, а у суштини први човек ДОС-а, Зоран Ђинђић својим прагматичним и реформаторским идејама, а још више делима, која иду у корист штете српског народа и државе, пробио до срца америчке администрације, што уз помоћ неких приват-

но-пословних веза, а што својом транспарентношћу и спретношћу, која се до сада огледала углавном кроз продају уцењених српских глава, али онда је својом транспарентношћу заморио америчке партнере, и на чело колоне добрих и за амерички план поузданих српских преговарача, избио је Човић.

Оно што је Човићу доста помогло у дворавању и повлађивању интересима САД, а у односу на српски народ и државу, те самим тим и на Балкан, јесте чињеница да је њему „техника владања“ врло добро знана. Наиме, уз Душана Михајловића и Момчила Перишића, једини Небојша Човић познаје функционисање власти изнутра, јер је Човић од оснивања СПС па до новембра 1996. године био један од поузданијих ослонаца, данас толико оспораваног левичарског режима, а неки добро упознати људи тврде, како је Човић био једна од виталнијих полува власти човека кога данас оспорава и пљује. Наиме, није згорег ни подсећање како се упадање с полицијом у ТВ Студио Б и у ГСП, управо везује за име Небојше Човића, а онда се поставља питање да ли је Човић тада веровао у позитивност отимачког чина, који је само неколико година касније поновио, али овога пута због нове, опозиционарске идеолошко-политичке опредељености.

Све Човићеве отимачине

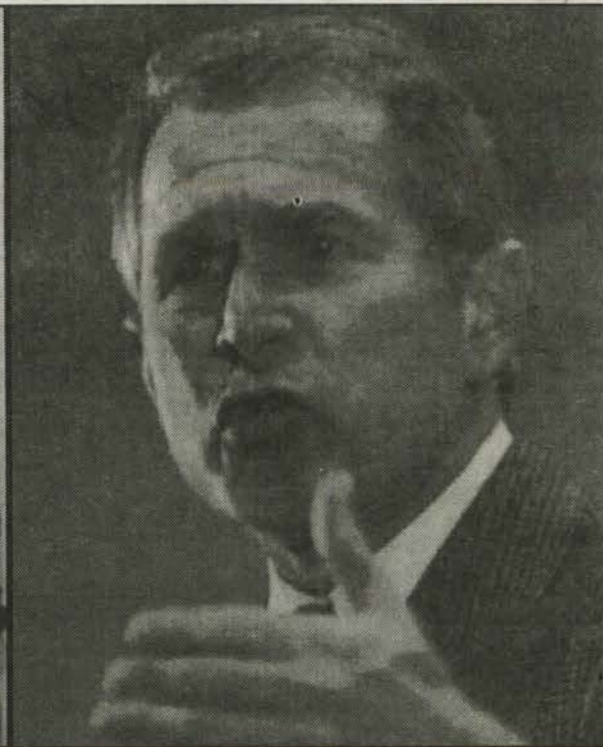
Дакле Човић није више отимао за Милошевићев режим, већ се пучистичком отимачином, к'о бајаги бавио у име народа. Реално посматрано, у суштини, и једна и друга отимачина, а обе су биле на граници недозвољеног, говоре о томе како је Небојша Човић све радио из личних интереса. У прилог овој тврдњи говори чињеница да је у време, како сам данас говори „... режимске власти Милошевића“ постао власник приватне (успешне) фабрике и прелепе куће. Па, само из тих разлога свака прича бившег социјалистичког градоначелника Човића о десет година зла, прогона и мрака, аутоматски пада у воду. Јер, ако је

за Човића то период мрака, како је створио све оно што већина вредних, часних и способних Срба, није успела да створи и то баш у том периоду о коме говори разјарени Човић. Наиме, његове намере и оно што данас говори о периоду Милошевићеве власти можда би неко од српског народа озбиљно и схватио када би Човић вратио све стечено богатство из периода мрака и зла. Овако, његова наменска прича била је само порука, или препорука евентуалним партнерима-налогодавцима с Запада, како је у суштини „Човић мали који обећава“.

Било како било, Запад је понуђене препоруке за евентуалну сарадњу засновану пре свега на издајничком односу према сопственом народу и држави, схватио управо онако како је Човић желео. Тако је Човић од трећег човека ДОС-а, постао, први, макар кад је реч о америчком укусу и одабиру.

Како су на све ово реаговали остали досманлијски послушници, интересенти за кооперативност са Западом, али с председничких позиција, која је факат упражњена од 5. октобра 2000. године, остало је на нивоу нагађања.

Како је „мали” постао „велики”

Дакле, бивши „човек од поверења”, данас већ бившег председника СРЈ, Небојша Човић, бивши угледни функционер СПС своје стечено искуство „унутар власти”, у сврху личног представљања и сопствене промоције пред америчком администрацијом, употребио је на ефикасан начин, одредивши се за „врху кромпир”, кризно жариште на југу Србије и Косово и Метохију. Опредељење није било ни наивно ни случајно, а ни добронамерно, макар што се тиче стварних проблема Срба на овом кризном подручју. Човић се одлучио на овај потез „дуковника или покојника” јер је сматрао како само у таквој ситуацији несређених политичких односа и прилика, Западу може да покаже сву своју спремност на сарадњу и послушност.

У читавом послу личне промоције, сметала му је повремено претерана амбициозност, напраситост и бахатост, од које се разболео још из периода пропагирања левичарских идеја. Захваљујући свему приказаном стекао је позицију „пожељног” српског политичара који константно показује вољу за кооперативном сарадњом са Западом. У једном важном тренутку Човић је постао главни цокер америчке администрације, што је донекле и разумљиво ако се има у виду да амерички каубоји воле да сарађују с бившим левичарима, а примера за то је доста, од Солане до Фишера. У ствари, по америчком мишљењу таква сарадња је савршена, јер по правилу, а на шта указује стечено искуство, бивши левичари у свим приликама и ситуацијама константно показују своју политичку оперативност, чак и у врло деликатним моментима здраворазумског расуђивања. Наравно, не треба бити наиван, а ни претерано mudar човек да би суштина такве оперативности била схваћена – то је апсолутна послушност у односу на захтеве америчке администрације, у јавности представљена на типично амерички начин; успех подразумева транспарентност и одлучност у реформисању и реструктурирању светске слике, па макар то подразумевало и уништење сопствене државе и народа.

Демократска алтернатива у извођењу Човића

Међутим, добра воља и испољена симпатија САД према демократском алтернативцу Човићу, очигледно није и сигуран „аусвајс” за српску председничку функцију, јер за постизање адекватних резултата на евенталним изборима потребно је још понешто осим америчке симпатије. Масовније упориште у српском народу за сада, Небојша Човић нема, а за то му је потребна моћнија странка, више материјалне помоћи и учесталији контакти с такозваним невладиним организацијама, али Човић је за такву сарадњу доста препотентан и крут, а и рекло би се како се потајно нада да ће све проблеме на путу до председника Србије, решити одређени кључни људи из америчке администрације.

Можда су жеље и надања Небојше Човића и на чвршћим темељима и основама него што се чини у први мах, али о томе треба да размишљају неки други људи. Можда баш они, којима је „кец у рукаву” Мирољуб Лабус, а таквих има и у америчкој администрацији, јер и код њих постоји неколико стратешких варијанти одлучивања и процењивања, које неминовно воде у подељеност, али о томе неком другом приликом.

Лабус – прилагодљив свим условима Запада

О Мирољубу Лабусу у јавности готово да нема „прљавог веша” као у случају Човића, и рекло би се да је свој политички имиџ Лабус градио стрљиво и полако, али углавном стихијски и интуитивно, јер заправо, његов имиџ и нема неке посебне особености и није изграђиван на одређеним стратегијама маркетинга. Извесно је да своје политиканство и кооперативност у сарадњи са Западом, Лабус испољава на неубичајен начин служећи се добро прерађеним фразама комунистичког доба, али прилагођених садашњим условима.

Способност прилагођавања и учења на туђим грешкама, рекло би се да су основне карактеристике Мирољуба Лабуса.

љуба Лабуса, којима је привукао позорност неких важних личности и америчке администрације.

Оно што посебно годи Западу, када је реч о спровођењу њихових интереса на Балкану, у српској држави, а уз помоћ домаћих помагача познатијих као издајника сопственог народа, јесте да тај свентални амерички „сарадник“ уме вешто да избегава прављење грешака, а када се то и догоди, неопходно је да уме вешто да се извуче из не-

пријатне ситуације, и да у овом случају успешно прода „топлу воду“ српском народу.

Мирољуб Лабус је до сада америчким каубојима показао да уме да одигра све улоге, које је добио. Захваљујући смирености, сталоженом тону и пажљиво бираним речима, Лабус је до сада у неколико наврата успео српски народ да преведе жедне преко воде, и показао како је његових пет минута управо стигло.

Лабус као Милутиновићев наследник

Лабус, бивши члан Демократске странке, као Ђинђић и Коштуница у току последњих неколико година своје умеће и таленат као и политичко ораторство прилагођено модним трендовима глобализма и демократије, чије рецепте прописује Америка, није мерил јавним наступима и честим медијским појављивањима. Макар је тако било до 5. октобра 2000. године, а и за некакву медијску промоцију и није имао већих прилика, тако да је за српски народ, донекле представљао новост. Рекло би се да је у високу политику, а самим тим и медијско експонирање, ушао захваљујући Групи Г 17, у којој је председник управног одбора, а јавности је пре свега представљен као експерт. Чегга је то Лабус експерт, српском народу, после 5. октобра није било ни битно ни пресудно.

Наиме, тада је било само важно променити претходнике и виђати нове фаце, ма како оне биле представљане, пола успеха им је било гарантовано већ на самом старту. Данас, када српски народ више нема ни минималне гаранције преживљавања, јер је опстанак државе, а захваљујући експертима типа Лабуса, доведен до саме ивице понора, много је важније у ком домену је неко експерт, али за већину Срба, Лабусова експертност је остала тајна. Међутим, његова успешна обрада комунистичких догми, која је прилагођена садашњим условима живота овог простора, као и одмереност у изговарању лаких и тежих оптужби, које су увек на граници дозвољеног, довела га је на пиједестал политичара године, те тиме и скренула пажњу појединих америчких административаца да би Лабус могао бити човек на кога ће убудуће рачунати. Тако да одређени појединци Запада, а до чијег мишљења се држи, већ виде Лабуса као наследника Милана Милутиновића.

Миљеник Запада и политичар године

Велику популарност и поене Запада, Лабус је добио и својим привидно неутралним ставовима у константним медијским сукобима на релацији Коштуница-Ђинђић. Заправо, наспрам „необавештеног“ председника СРЈ Војислава Коштунице и прагматично-метафоричног Ђинђића, Лабусова тактичност и смиреност у провођењу реформи по рецепту Запада и главног српског „реформатора“, спровођача Ђинђића, изгледа као привидно разлоган начин превазилажења још једне кризе српске државе и народа. То би у суштини и био један од главних адута Лабуса, односно Америке, у наставку даље ликвидације српске државе. Јер би српски народ за случај да Лабус постане нови председник Србије, био успешно преварен његовом спонтаношћу и лакоћом комуницирања на релацији међународна заједница-Срби, као и лажном и привидном, а добро одглумљеном борбом за опстанак српске државе, што би Лабусу као добром америчком играчу коме српски народ верује, макар у почетку олакшало започети посао.

Дакле, за сада је српском народу Лабус понуђен као поправљач туђих грешака. У таквој игри грешних и безгрешних Лабус нема времена за поправке, нарочито за поправљање грешака које он сам прави. Истина, те грешке су сада углавном невидљиве ширем народном слоју, и то само зато што народ у борби за голу егзистенцију нема довољно времена да се позабави контрадикторним изјавама Мирољуба Лабуса, али ни његовом функцијом саобраћајца у протоку информација САД-Србија, које још увек, многи називају успешним корацама дипломатије, а што би се народним језиком назвало сасвим другачије: перфидно уништавање националних интереса, привреде и економије у корист опште глобализације, и то на начин који прописују амерички кабоји.

За сада је Лабус само покушао, и то у неколико наврата, прилично успешно, а много успешније него Коштуница или Ђинђић, да нам објасни како је време међусобног неразумевања између нас и САД прошло, како амерички захтеви нису израз мржње према српском народу, већ начин помоћи да би се наша земља што брже укључила у савремене глобалистичке токове, који не распознају локално и национално, већ само опште.

Америчко „за“ и „против“ Веље Илића

Танка линија узлазне, а ипак тренутне популарности Мирољуба Лабуса у српском народу, већ лагано јењава. Америка још увек није начисто; да ли је Лабус дефинитивно човек који може успешно да одигра улогу будућег „омиљеног“ српског председника, или им је за ту работу потребан други лик, много српскији и рекло би се народнији човек?!

Многима из америчке администрације се ових дана чини како би за тај посао довршавања плана намењеног српском народу и држави, па и целом Балкану, можда најбољи био робусни Чачанин Веља Илић.

„Кандидоваћу се за председника Србије упркос душманима. Не интересује ме ко ће бити мој противкандидат, ти баш ме брига, народ на крају нек' одабере најбољег“, самоуверено поручује Велимир Илић, а преноси београдски „Национал“. Шта народ Србије заиста мисли о будућим потенцијалним кандидатима за председника Србије за сада је на нивоу нагађања и претпоставки, али је сасвим извесно да амерички каубоји, преко својих политичких европских сателита подржавају медијска препуцавања Велимира Илића и његових коалиционих партнера из ДОС-а.

У инат душманима

Међутим, колико је америчка администрација спремна да подржи Илића као евентуалног председничког кандидата у Србији, још увек се не зна поуздано. Наиме, јако упориште, које је Илић некада уживао код америчке администрације, по неким изворима, мало је подуљано, због непредвидивости и напраситости Велимира Илића, а са друге стране неки извори из Европе, шаљу америчким званичницима абер, како ни Илић није оперисан од некаких криминалних работа. Овакве приче поткрепљују новинарским текстовима српских медијама, у којима се Илић уназад неколико месеци препуцава што с премијером Ђинђићем, што с Михајловићем, републичким министром унутрашњих послова, а не остаје Веља дужан тешких речи и оптужби ни осталим српским политичарима како из ДОС-а, тако и опозиције.

Америчка искуства по питању досадашње сарадње била су више него задовољавајућа, а Илић је увек испољавао максимум кооперативности, тако да их читава тренутна ситуација између Илића и осталих западњачких послушника ових простора доста збуњује. Још више ситуацију погоршава и Илићева даља послушност када је у питању америчка директива; наиме, Илић и даље прима поуздане америчке „савете“, или већ како се то зове овим транспарентним „демократским“ језиком.

Грешке безгрешног Илића

Американци сматрају како је Веља Илић 5. октобра 2000. године постао оличење савременог српског јунака, а по некаким садашњим информација његова популарност у српском народу још увек траје, можда није у истој мери снажна, али је ипак постојана. То је оно што овог тренутка Американцима треба: политичар из народа, који је лојалан америчким захтевима. У крајњем случају, у току досманлијске власти, Илић је неколико пута сврсисходно послужио америчким захтевима, циљевима и наме-

рама. Дакле, ако је Лабус човек чија „спонтаност“ прија народу, онда је Илић политичар чије испољавање сумње и незадовољства у исправност досманлијских скупштинских одлука, а за које су гласали и посланици Нове Србије, у којој је је Илић председник, такође одговарају нарави српског народа. С друге стране, ако је Лабус политичар који макар привидно, у сукобима Коштуница-Ђинђић не држи ниједну старану, Илић је онај који се јавно декларише, у већини случајева, као националиста и легалиста, па су га многи прозвали потпаролом Демократске странке Србије. Дакле, у Илићу је скуп карактерних особина, које су на први поглед супротстављене одмерености Лабуса, а и Човићевој амбициозности.

Да ли то аутоматски подразумева како би евентално, Илић био најбољи од понуђених америчких кандидата за председничку функцију у Србији, нарочито у осетљивој сфери заштите националних и државних интереса!?

Лакоћа комуникације – предност неодрживих обећања

Наравно да не, Илић је и за свој некадашњи излазак из СПО, претходно добио мишљење америчких „саветника“, па је се тек онда, после њихове благонаклоности одлучио за тај потез. Веља Илић и данас врло вешто манипулише свим својим јавним одлукама и изјавама. Наиме, као човек у чију ће предизборну кампању, а како тврде неки поуздани извори, Американци уложити некеолико милиона долара, онда то значи да ће Илић, у случају победе, морати да буде кооперативни партнер међународне заједнице, посебно ће својим послушничким одлукама морати да задовољава ултиматуме САД, али на начин који неће иритирати српски народ...

Велика предност Веље Илића у односу на све досманлијске лидере лежи у његовој лакоћи комуникације са српским народом, што му додатно, а у чему се амерички моћници слажу, олакшава манипулисање народном вољом. Дакле, Илићу национално опредељени Срби, у односу на остале досманлије, још увек верују.

Илић није нимало наиван, свестан је свих тренутних погодности, као и своје предности коју још увек ужива и код наивног српског народа, али и америчких моћника. У односу на осталу двојицу потенцијалних кандидата-супарника, Илић је макар корак ближи председничкој функцији, међутим то није довољно. У целој политичкој игранци осмишљеној у америчкој Белој кући потребно је још нешто.

Ђинђић–Илић–Коштуница и нова политичка престројавања

То нешто назире се тренутно кроз Илићево вешто комуницирање, путем медија, са Ђинђићем и Коштуницом. Наиме, јасно и отворено послата порука и једном и другом, речено језиком народа гласила би: да се време отворене политичке подршке примиче. Доста самоуверено, Илић поручује, још једном преко београдског дневног „Национала“: „Уосталом нека Ђинђић и Коштуница виде коме сам потребнији, па нека ме зовну да причамо, да се лепо договоримо...”

Да ли онда скорашњу одлуку републичке Владе, а за коју се, посебно zaloжио и премијер Ђинђић, да се Илићу дозволи отварање фабрике цигарета у Чачку, треба посматрати кроз призму успешног договарања на релацији Илић–Ђинђић? Питање је још и то колико је у Ђинђићевим најавама, да Илић улази у реконструисану Владу, уграђено искрене жеље за сарадњом с Илићем, а колико Ђинђићеве свести о томе да је Илић можда дефинитивно човек за кога се америчка администрација определила при избору за будућег председника Србије!? Шта се иза овог политикантског брда досманлијских одлука и пре-

груписавања, као и промена одлука и изјава стварно дешава, за сада је само на нивоу претпоставки, али још мало времена нам је остало...

Шта би још могло да проистекне из некаквих будућих евентуалних одговора, још увек је на нивоу претпоставки. Верујући Илићевим речима, а и поступцима важних лидера ДОС-а, извесно је како можемо констатovati да се време политичког прегруписавања примакло, али нажалост, у случају понављања скорашње, петоктобарске народне грешке, Србима се лоше пише.

Наиме, питање опстанка српске државе и народа је врло шкакљиво и зависи од већег броја спољашњих и унутрашњих фактора. Извесно, је како ће умногоме наша будућност, уколико се за њу будемо свесно и рационално опредељивали, зависити и од наших исправних, рационално донетих одабира. Међутим, наш рационални избор ни у ком случају не би требало да подразумева шарену лажу, коју нам још једном опако и подмукло нуди Запад, и то преко својих досманлијских послушника различитих нарави, карактера и политичких опција – националних, грађанских и демократских, које нам потурају кроз своје прилагодљиве политичке марионете као што су Небојша Човић, Мирољуб Лабус или Веља Илић? Размислите колико у њиховим наметљивим и потуреним политиканским причама има стварне истине и добре намере у односу на српску државу и народ.

У српској држави, о својој судбини, будућности и голој егзистенцији, ипак би требало само српски народ да одлучује!

БЛЕСИМЕТАР

ШТА АКО КОМШИЈЕ НЕМАЈУ ПАРА

„Овог пута неће бити опрштаја ни смањења дуга, већ ће несавесни потрошачи морати дуговања да измире у целости. ЕПС ће на иницијативу Владе Србије направити план за велике потрошаче како би што лакше измирили дуговање и то је највише што можемо да понудимо. Грађанима предлажем да позајме новац од комшија и плате своја дуговања према ЕПС-у”, **Љубомир Герич**, генерални директор ЕПС-а, „Национал”

„ТРИ ПРАСЕТА” И „ЗАЈЕДНИЧКА КУЋА”

„Савезни парламент је (неизбором Маршићанина за министра финансија) без повода изазвао кризу Савезне владе јер није поштован коалициони споразум, а криза владе може да садржи елементе државне кризе што се може тумачити као покушај да се спречи изградња заједничке куће Србије и Црне Горе”, **Војислав Коштуница**, председник Савезне Републике Југославије, „Вечерње новости”

МИХАЈЛОВИЋУ, ДОКАЗЕ НА СУНЦЕ

„Министар полиције може да изјави да је неко крив само ако је то доказано. Не знам шта су чињенице у том случају, али насупротив страначким лидерима, министар не сме да даје такве оцене док се не утврди кривица”, **Нада Колунџија**, потпредседник Демократске алтернативе, „Вечерње новости”

КО РАЗУМЕ, СХВАТИЋЕ

„Као демократска странка ми разумемо демократски језик и није потребан посебан притисак да би схватили да је сарадња са Хашким трибуналом од суштинског значаја за нашу дугорочну будућност. Неке три, или четири особе са хашке листе мораће да оду тамо, људи за које је Трибунал највише заинтересован – Милошевићеви најближи сарадници”, **Зоран Ђинђић**, српски премијер, „Вечерње новости”

ГРАДАЦИЈА МУ ИДЕ „ОД РУКЕ”

„Грађани, посланици, чланови владе, премијер и новинари, очекивали су боље резултате од полиције. Свакако да смо могли више и боље, али нас актуелне критике не плаше, већ стимулишу на нове напоре. Много смо хтели, много смо започели, много урадили, али је и много тога остало да се уради”, **Душан Михајловић**, министар унутрашњих послова Србије, „Национал”

ЂИНЂОЛИНА ЧУВА СВОЈА ЛЕЂА ХЕКЛЕРИМА

„Ђинђић је председник владе која плаћа тридесет полицајаца и неколико ципова који обезбеђују криминалце и убице из „црвених беретки” на челу са његовим пријатељом Легијом, иако он нема никаквих функција и обичан је грађанин. И Милошевић је разоружавао обезбеђење политичких противника, а сада знамо и са којим циљем је то чинио. Ђинђић, вероватно, има исте намере. Шта ћемо са његовим и обезбеђењем супруге коју обезбеђују чак, и кад иде у трговину!? Полицајци тада блокирају цео квартал. Београђани добро знају колико полицајаца са хеклером прати Ђинђића, чак и када иде у ресторан”, **Вук Драшковић**, председник Српског покрета обнове, „Национал”

УСКОРО ЋЕ ОДЗВОНИТИ И „ТИМУ ИЗ СНОВА”

„Највећи револуционари постају највећи реакционари. Најбољи пример за то је власт која брине само о себи. „Тим из снова”, како они себе називају и јесте тим из снова, али само за себе. Народ је за њих категорија којој треба ускратити могућност да плате струју, храну, здравствену заштиту, па и обезбеђење онима којима треба. За ових годину дана њихове власти, убијено је више људи него за протеклих десет. Овај потез представља знак да они који убијају могу да наставе”. Безбедносна ситуација као и свака друга је у очајном стању од када су они дошли на власт”, **Слободан Вуксановић**, председник Народне демократске странке, „Национал”

БЛЕСИМЕТАР

НЕМА СМИСЛА, КОЛИКИ ЈЕ

„Рачун за струју ми је доста велики. Зар није нема смисла колики је. Није само реч о мени, него и о грађанима Србије којима намећу светске цене струје, а при том нам зараде нису светске. Очекивали смо много, а изгледа да су рачуни једино што смо добили...”. **Оља Ивањицки**, сликарка, „Национал”

„ПАЛМА” – МОМАК СА АФАЛТА

„Некада сам због визуелног изгледа изгледа имао проблема и у предузећу, док људи нису почели да причају са мном и увидели да сам нормалан човек. Кажу, пишам се до главе јер то имци момака са асфалта. Па, мене је, ако нисте знали, природа ошишала”, **Драган Марковић-Палма**, потпредседник Странке српског јединства, „Национал”

ОДРЕКАО СЕ СВЕГА САМО ДА УБЕ У ВЛАДУ

„Ако је став премијера такав, спреман сам да заворим фирму. Већ сам продао опрему за производњу лепка и боја, а планирам да обуставим и остале послове. Нема препрека мом уласку у Владу Србије”, **Велимир Илић**, председник Нове Србије, „Национал”

ШТА БИ ВЕСИЋ ДА ПИТА КОШТУНИЦУ

„Запањени смо изјавом Коштунице да не зна све детаље из биографије Делимустафића. Не можемо да верујемо да Коштуница није обавештен да је Делимустафић бивши Изетбеговићев министар полиције, који је командовао снагама, које су одговорне за убиство војника у Добровољачкој улици, на Пофалићима и у Тузли. Коштуница би требало да родитељима убијених војника објасни како то није знао детаље из његове прошлости.”, **Горан Весић**, функционер Демократске странке и саветник савезног министра унутрашњих послова, „Блиц”

АКО ТИ НЕ ЗНАШ МИНИСТРЕ, КО ЗНА

„Мојој мајци, која има седамдесет осам година, кад види рачун за струју, све мора да буде јасно. А не да дођу четири комшинице, па да онда оне тумаче рачун. Некад га покажу и мени, а морам да признам, није ми увек баш све најјасније”, **Горан Новаковић**, републички министар енергетике, „Блиц”

ПЕСМИЦА ИЛ' РЕЦИТАЦИЈА

„Средство до тог циља може бити референдум, али и не мора бити референдум. Један пут је договор са Србијом, да постојећу форму заједнице заменимо савезом независних и међународно признатих држава Црне Горе и Србије.”, **Мило Ђукановић**, председник Црне Горе, „Национал”

ШТА ТИЈАНИЋ ПИТА ЂИНЂИЋА

„Зато моје финално питање премијеру српске владе, највећем екстрапрофитеру – који је са 12 процената подршке отео 95 одсто власти у Србији-гласи: могу ли да будем против твоје политике, а да пред законом будем једнак са тобом? Могу ли да будем против твојих грешака а да не будем професионално угрожен? Могу ли да будем против твоје странке а да не будем полицијски обрађиван? На крају, могу ли да будем против тебе а да будем слободан и да будем жив”, **Александар Тијанић**, новинар и саветник за медије председника СРЈ Војислава Коштунице, „Национал”

**ОД ПОТРЕБНИХ 15 МИЛИОНА, СКУПЉЕНО САМО 1,9 МИЛИОНА МАРАКА
ЗА ОБНОВУ ЗГРАДЕ САВЕЗНЕ СКУПШТИНЕ**

СРУШИЛИ СКУПШТИНУ ДА ИЗГРАДЕ ЈОШ СТАРИЈУ

• Постоји ли веза између Рајхстага, Старог моста у Мостару и Савезне Скупштине •

Колико може да се види преко телевизије, зграда Савезне Скупштине је употребљива, мада има још много тога да се поправи после петооктобарског налета демократије. И још понешто да се врати из колекције трофеја досовских јуришника, наравно. Како је процењено, за реновирање и реставрирање потребно је још око 15 милиона немачких марака, а на рачун Скупштине СР Југославије, за ту намену, до сада је уплаћено само 1,9 милиона марака. До сада су на овај рачун уплаћивали појединци, разна предузећа, банке, амбасаде, страни парламенти, али то је још увек недовољно за враћање изгледа зграде у стање од пре 5. октобра. Ако буде пара, ако се икада прикупи тих 15 милиона марака, опет ће требати две до три године да се заврше радови.

Можда и више, када се чује шта о томе мисли генерални секретар Скупштине Милан Лучић. Он је намеран да Великој сали врати изглед из 1936. године, те да се уведе аудио и видео техника која би омогућила новинарима потпун увид у рад скупштинских одбора. Како каже, здање старо 65 година је дотрајало, па много тога треба да се поправи и замени. Дипломатски, нема шта, Скупштина је дотрајала, није запаљена, па мора да се поправља само из тог разлога.

Лучић говори као да су инвестиције биле, у сваком случају, незаобилазне. Нешто слично могло се чути 1993. године када су Хрвати срушили Стари мост у Мостару. Тада су њихови поглавници и доглавници тврдили како ће саградити још лепши и старији од оног којег су обрушили у Неретву.

Дакле, сви они који су били огорчени због паљевине скупштине (свака случајност са паљевином Рајхстага је намерна), у ствари су цело време у зблуди. Треба да су захвални демократски настројеној руљи која је цивилизовано потпаљила Савезну Скупштину. Додуше тај посао потпаљивања није обављен педантно, па зграда није изгорела до темеља. Зато је темељито очишћена унутрашњост од свега вредног.

Зато им хвала. И хвала им на још старијем парламенту.

П.С.

Ако наставимо да палимо Савезну Скупштину сваке године, биће све старија, па ћемо се сврстати међу најстарија парламентарна друштва у свету. То је чисто историјско-културна корист која се може искористити на дипломатском плану, али ни економски моменат није занемарљив. То би могао бити занимљив извор прихода (девизних), уколико страним донаторима лажно прикажемо да је све уложено, ето, поново спаљено.

НЕМА ИЗНЕНАЂЕЊА СВЕ ЈЕ ВЕЋ ДОГОВОРЕНО

Од када је под патронатом Запада на српској политичкој сцени састављена група осамнаест политичких странака различитих идеолошко-политичких идеја, с коца и конопца, а која себе још увек назива Демократском опозицијом Србије, и тако на правди Бога, а вољом изманипулисаног српског народа досманлијска дружина незналица и издајца засела у државничке и функционерске фотеље, отпочело је убијање српске државе. Политика свршеног чина провођена на досманлијски начин, а под контролом америчког амбасадора Вилијема Монтгомерија, српски народ натерала је у праву правцату беду, са друге стране, а захваљујући поданичкој и послушничкој власти ДОС-а српска држава је запала у још један процес растакања на најситније комадиће.

Стварна ликвидација српске државе и народа је на видiku и она сасвим сигурно представља нашу садашњост. Да ли је могуће спречити ликвидацију српског народа и државе?

Да, али за евентуално спречавање ликвидације српске државе и народа, остало је само још мало времена, зато српски народе, памет у главу...

Трусно подручје Балкана, а нарочито српски народ почетак двадесет и првог века, а и новог миленијума, запамтиће под условом да нека часна српска глава преживи све досманлијске ударе и насртаје на сопствени народ и државу, по још једној вештој политичкој манипулацији, захваљујући којој је ДОС дошао на власт. Наиме, већ при преузимању власти било је сасвим извесно како досманлије лако и брзошлѐто изговорена предизборна обећања, немају намере, а ни добре воље да спроводе, али нада, у наивним српским главама је, ипак, постојала.

Досманлијски неморал

Међутим, досманлијама је било довољно тек нешто више од шест месеци да обзнане све принципе политичког и људског неморала, којима ће се руководити управљајући судбином једне од најстаријих држава и народа Европе, а српски народ је почео да сумња у њихове добре државно-политичке намере.

Будућност српске државе и народа, сасвим је извесно, јесте под великим знаком питања; јер под досманлијском влашћу, све оно што представља национални и државни

„Реформаторска” политика = ликвидација државе

интерес, те самим тим и народни, треба што пре заборавити, а ако је потребно с њим се треба и грубо обрачунавати. Провођењем такве политике, која разбија и овако разбијену и расточену државу, српски народ и држава сатерани су у хорсокак и питање је да ли ће се, и како извући из овог најтамнијег вилајета у који смо упали, наивно наседајући на досманлијску слаткоречивост.

Крајње неморално, јефтино и политикантски, српска влада коју предводи Ђинђић, себе назива реформаторском и прагматичном владом, коју још Ђинђић представља као Владу стручњака и експерата спремну да се ваљано избори са свим одговорностима које има!?

Можда би неки ретардирани, залутали Американац и могао да поверује у Ђинђићеве „лепе” и слатке приче о земљама у транзицији, које чека лепа и светла будућност, али истина о српској Влади, а посебно српском народу, је сасвим другачија: у данашњој српској Влади је најмање правих стручњака и експерата – једино ако премијер Ђинђић у експертско знање и стручност не убраја уништавање сопственог народа и државе, а што његовој Влади, заиста успева да уради у рекордно кратком временском року. За сваку трку Ђинђић има свога „коња”, тако да се у „трци” уништавања и ликвидације српске државе у последњих неколико месеци, напросто, такмиче Белић, Лабус, Човић, Батић и Влаховић, али све њих, макар за сада, жестоко „шије” непризнати гитариста, иначе гувернер Народне банке Млађан Динкић.

Добронамерни и наивни Срби, који би у оваквом склопу дешавања кренули путем логике, а све с циљем лакшег разумевања језика реформаторске српске Владе, нашли би се у ступици, јер у понашању Ђинђићевих министара и представника једноставно нема логике.

Шта је погрешно у ликвидаторској логици коју заговара Ђинђићева влада?

Ако узмемо као тачну, до извесних оквира, и претпоставку да су „реформатори” по преузимању власти затекли државу презадужену дуговима према иностранству, велику незапосленост и празан државни буџет, да ли такав сплет околности приморава нову, такозвану демократску власт на распродају националних интересеса?

Без ситнијих и крупнијих лажи, реално посматрано, ако нам је држава последњих неколико година и била презадужена, а привреда на граници колапса, што по природи ствари, подразумева и презадужене државне банке, да ли то аутоматски подразумева и ликвидацију предузећа, банака и свега што има друштвено и државно, па и национално обележје?

Да ли је стечени утисак, захваљујући „реформаторској” Ђинђићевој влади, да нам тек предстоје чемер и беда, незапосленост и глад, услед многобројних ликвидација, после којих следе продаје и распродаје, што са друге стране значи само припрему и ликвидације државе, исувише исхитрен, или је заиста наша реалност?

Ликвидација – годину дана касније

Извесно је да су наше банке због сплета околности биле неликвидне и у добром делу зачепљене бројним унутрашњим и иностраним дуговањима, али „реформатори“ су савршено добро знали шта их чека у земљи, која је више година била изложена најригорознијим санкцијама, а све време разарана ратовима које су осмислили и у њима посредно или непосредно учествовали представници Запада. Дакле, питање је зашто „реформаторска“ Ђинђићева влада, одмах по преузимању власти у држави у којој је све „зачепљено“ ниси кренули у процес ликвидације, односно: масовно отпуштање радника, убрзано затварање фабрика, продају и распродају свега и свачега? Шта је то, што је „реформаторске“ логистичаре Ђинђићеве владе спречило да одмах по преузимању власти крену у процес ликвидације целе државе и српског народа?

Савест и свест, друштвено-политичка одговорност или можда, страх да ће им се поновити 5. октобар, а они се тек, дограбили власти!?

Зато су Ђинђићеви „реформисти“, заговорници слободног капитала и још „слободнијег“ тржишта, одлучили још мало „демократски“ да заваривају српски народ. Добро смишљена игра „реформаторске“ и „демократске“ српске власти морала је да буде још боље упакована...

Шарена лажа и још по нешто

У складу с „демократским“ паковањем, а наметнутим условима и околностима, „реформатори“ су прибегли трику шарене лаже: па су „ослобођеном“ српском народу по-

чели да објашњавају значај приватног предузетништва које собом неминовно „доноси“ веће зараде сигурност и ефикасност у светским оквирима пословања, а слободна конкуренција, која проистиче из слободног тржишта постаће остварљива за све лаковерне и наивне Србе. Утицај „демократских“ правила понашања и велико обећање слаткоречивих „реформатора“, били су довољно моћна удица за српски народ који је већ био исцрпљен деценијским санкцијама, ратовима и Срби су се самовољно упецали на реформаторску Ђинђићеву шаргарепу, с жељом да новој „демократској“ српској власти пруже довољно времена за реформисање привреде и капитала, па и државе.

Због реформаторске шаргарепе, стезање каиша

За то време, нешто више од годину дана Срби су због Ђинђићеве „реформаторске“ шаргарепе све учесталије стезали каиш на панталонама, и седели у мраку, на посао нису ишли јер фабрике нису радиле, кризни штабови предузећа „реформаторски“ су се бринули о некаквим другим, важнијим стварима, а у крајњем случају, српском народу принудна „демократска“ штедња наметнута је и као добар транзициони основ успешног уласка у свет пословања богатог Запада. Чекао је српски народ успешне „реформе“ и реструктурирања наивно сањајући о томе како је „демократско боље сутра“ коначно освануло на српском небу, али...

Док су анђели спавали сном праведника, отворених очију сањајући о бољем животу, у још једној понуђеној, неокомунистичкој уравниловки, коју су наметнули Ђинђићеви „реформатори“, ђаволи су радили, а Деда Мраз и

Божић Бата су уместо очекиваних благоугодних новогодишњих и божићних поклона, коначно намењених српском народу, донели отпуштања и затварања четири државне банке!

Ликвидација државне имовине под „реформаторском“ палицом Ђинђићеве прагматичне владе је почела. Горка српска стварност – ликвидација државе и народа, разбудила је уљуљкане Србе, јер „реформатори“ више нису имали времена за „демократско“ паковање и увијање, Запад је почео свој нови притисак на српску издајничку власт. Време за наплату дугова се примакло и „реформатори“ су морали да започну свој последњи властодржачки чин.

Време за враћање менторских дугова

Све је под контролом „експерата и реформатора“, у то су нас уверили одмах почетком 2002. године Ђелић, Лабус и Ђинђић, али колико српској држави и народу одговара поданичка контрола онога што се једноставно рече-но, зове издаја националних и државних интереса, је питање које се не може чути на досманлијским медијима. Заправо, о томе се ћути, нико није тако наредио, али правила „демократског и грађанског“ понашања су утврђена променом власти... Реформе су на снази, земља у транзицији, а прагматизам (анти)српске Владе само се још једном потврђује.

Што се тиче „првог међу једнакима“, председника СРЈ Коштунице, он је и даље, вероватно, „необавештен“ о томе шта се и зашто дешава народу који га је бирао, али и држави чији је он председник! Извесно је само да Коштуница још увек зна да је председник једне државе и неког народа. Које државе и ког народа, па ваљда ће га неко из његовог кабинета, већ обавестити.

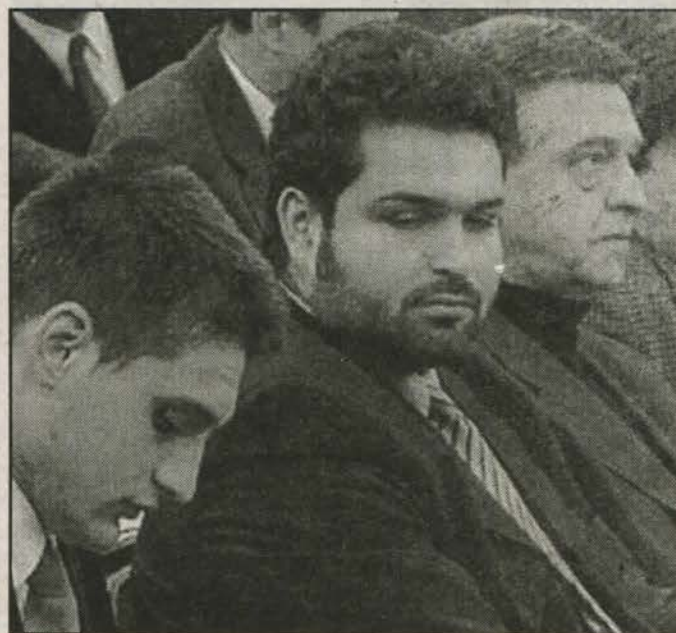
Извесно је да су четири државне банке, по налогу бирократа из Међународног монетарног фонда и Светске банке отишле под стечај, а неколико хиљада људи остало је без посла. Међутим, „реформаторска“ власт је брже боље, све оне банкарске раднике који су се нашли вољом светских моћника на српским улицама, обавестила, како ће посла за све вредне и радне људе бити, јер се отварају иностране банке. Тим непромишљеним и брзоплетим изјавама „реформатори“ су нам само наговестили, шта се заправо догађа, а онда су се још више уплели у сопствену мрежу, објаснивши народу како је затварање ове четири банке било неопходно, јер је то био једини начин да светски моћници подрже наставак досманлијских реформи.

Ликвидације у корист штете државних интереса

Дакле, досманлије су зажмуриле и свесно жртвовале државне банке, а да претходно нису чак покушале да ураде ни стручну анализу њиховог пословања. Српски „реформатори“, у корист штете сопствене државе и националних интереса, послушно су извршили наредбу надмоћнијих ментора, којима су остали дужни за долазак на власт.

Дуг је дуг, и он се мора плаћати, нарочито у ситуацији када досманлијски реформатори страхују за своје пољуљане властодржачке позиције, а међународна администрација је јак важан фактор у „демократским“ државама, какве Запад прави од земаља Балкана; зависне државе с јефтином радном снагом, чије је друштвено кретање по правилу, на граници опстанка!

Досманлијска „реформаторска“ власт је по укусу Западне администрације, ослобођена сваке логике и расте-ређена бриге о националном интересу, без много анализа и мозгања, ликвидирала четири државне банке, које су покривале више од осамдесет посто пласмана великих вредних система Србије. На тај начин Ђинђићеви „ре-

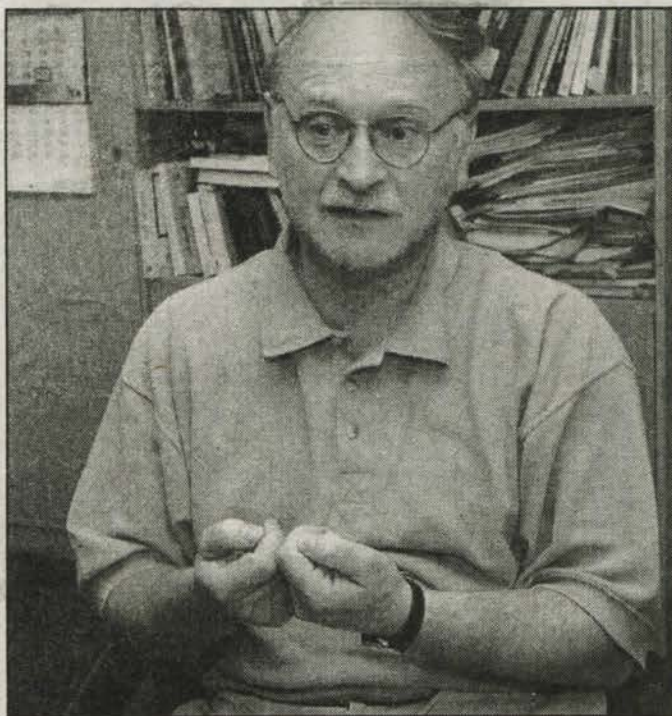

форматори" су ослободили велики број предузећа-губиташа, реалног дуговања и тако их припремили за распродају. Наравно, у таквој нереалној распродаји државне имовине предност ће имати досманлијски инострани ментори.

Најјефтинија најамна радна снага, и то у сопственој земљи

Појашњења ради ваља напоменути како је „реформаторска“ досманлијска дружина прво ликвидирала повећице српске привреде, а да при томе, ништа није претходно урађено с дужницима. Међутим, добре „реформаторске“ намере, одавно су под сумњом, па тако ни ово није пука случајност, јер када се државне банке ликвидирају умногоме је олакшана приватизација виталних државних система за које су странци врло заинтересовани. Уосталом, у једном од својих последњих ТВ наступа, (анти)српски премијер Ђинђић, користећи се разноразним неприличним метафорама, и сам је признао како су инострани купци заинтересовани за куповину искључиво јаким виталних предузећа, а сва она предузећа, која су стицајем околности радила на граници профитабилности, су отписана, радници таквих предузећа, такође. Само је том приликом Ђинђић „заборавио“ да појасни српском народу како губитак или продаја таквих виталних државних система значи, у суштини, губитак државне самосталности, а ми ћемо захваљујући добро осмишљеним „реформама“ које нам је натурао Ђинђић и његов „експертски“ тим представљати најјефтиније најамне раднике у сопственој земљи. Са друге стране, оно што „реформаторској“ досманлијској власти одговара, јесте чињеница да ће „реформатори“ радити као консултанти и саветници у откупљеним државним предузећима.

Дакле, савремени колонијализам је на снази у нашој земљи, али поставља се питање: да ли српски народ да пристаје на колонијално роцтво савременог типа?! Уколико српски народ не пристаје, пред нама је дуга и тешка борба, а за почетак би требало сменити „реформаторску“ досманлијску власт јер је то прва смерница ка очувању сопствене државе и нације!

КАМИКАЗЕ НА СРПСКОМ НЕБУ

...или како може да постоји једна авио-компанија чији директор тврди да је много боље када њени авиони не лете

Редакцију „Велике Србије“ је, у три наврата, посетило петнаест радника бившег „Генералекспорта“, садашњег „Интернационал ЦГ“. Представили су се као чланови синдиката, исто тако бившег, „Авиогенекс“ који се сада под именом „Профитни центар Авиогенекс“ налази у оквиру „Интернационала ЦГ“. Том приликом су изразили жељу да њихова имена остану позната само нашој редакцији, зато што не верују да је криминалу, који egzистира у њиховом предузећу последњих десет година, могуће стати на крај. Исто тако, убеђени су да садашњи судски и полицијски органи нису заинтересовани за догађаје у овој фирми, те да би целу ујдурму могла решити најмање три експертска тима. По њима, та три независна истраживачка тима сачињавали би експерти „ЈАТ“-а, стручњаци било које западноевропске авионске компаније и, наравно, тим састављен од државних органа. Као кључну аферу која је дестабилизovala њихово предузеће, поменути радници су означили изношење и прање новца кроз одржавање авиона, њихове делове, изнајмљивање летачких посада и многе друге видове злоупотреба које су могуће управо због природе посла којим се бави „Профитни центар Авиогенекс“.

Са светског врха у сурчинске хангаре

Да би се што боље упознали са проблемима „Авиогенекс“, неопходно је читаву сторију почети кратким историјатом ове некада успешне фирме. Основан је 1968. године, као део „Генералекспорта“, предузећа регистрованога за спољну и унутрашњу трговину, туризам и авио-саобраћај. Од тог дана „Авиогенекс“ као ваздухопловна чартер компанија бележи стално повећање броја превезених путника, као и повећање ваздушне флоте којом располаже. Сви ти успеси забележени су у тесној сарадњи са „Југотурсом“, тадашњим „Авиогенексовим“ туроператером. Предузеће санкције дочекује са седам великих авиона, три Боинга 727 и четири Боинга 737, а на пистама се налазе и два мала авиона за обуку, типа Злин и Робен. Вредно је спомена и неколико једрилица које су такође кори-

шћене у обуци. У то време, по броју запослених (око 250) и што је још важније, по броју путничких седишта, „Авиогенекс“ је спадао у сам светски врх транспортног ваздухопловства. Пре три године „Авиогенекс“, баш као и његова матична компанија, мења име, а то се поклапа са временом када избијају на видело проблеми у овој авио-превозничкој кући.

Од тада је могуће регистровати само пад пословања, тако да је прошле године „Профитни центар Авиогенекс“ имао упослен само један путнички авион. И то на само неколико месеци. Већ месецима су на сурчинском аеродрому паркирана три „Авиогенексова“ авиона, тако да су трошкови по само овој основи, паркирања у хангарима, катастрофални и поражавајући. На те трошкове треба додати и трошкове због обавезног сервисног прегледа на сва три авиона, што је плаћено додатних два милиона америчких долара. Та врста сервиса, стручно названа „Ц“ сервис, временски је ограничена и обавезна је за све авионе на сваких 15 месеци. Пошто нису упослени, ови авиони су константан извор губитака. Да лете, доносили би годишњи приход од 11,1 милиона долара, али пошто су приземљени дневно производе губитак од 35.600 америчких долара, када се саберу трошкови сервиса онолико колико би зарадили да су у ваздуху. Цифра је, у ствари, још већа јер нису сабрани трошкови аеродромског паркирања.

Самоубилачка логика једног директора

Запосленима је зазвонило на узбуну, када су чули обраћање директора „Интернационала ЦГ“ Сибина Рашковића, на синдикалном скупу организованом баш у ту сврху, да се изнађе решење за ове приземљене авионе. Рашковић је изјавио да је боље да ови авиони не лете јер само производе губитке, што не само да је у сукобу са здравом пословном логиком, него и са здравим разумом. Присутни су посумњали да се ради о припреми терена за некаку транзицију или приватизацију пошто је и присутни представник синдиката „Независност“, Славица Бађа, остала нема на овакво извртање чињеница од стране ди-

Postovani gospodine Ministre,
Postovani Vazduhoplovni Inspektore

U cilju povecanja ugrozene bezbednosti u vazdušnom saobraćaju u Nigeriji i uopšte u inostranstvu gde AVIOGENEX iznajmljuje svoju flotu, smatram svojom profesionalnom dužnoscu da vas obavestimo o sledecem:

1. Nepostojanje ugovora sa zakupcem u Nigeriji (od 01.01.2001 do 01.08.2001.) i dopisivanje nekih aneksa stariom ugovoru koji je navodno bio na snazi (odgovor naseg menadzmenta i zakupca) prouzrokuje mnoge probleme koji se direktno reflektuju na bezbednost letenja. Losa kompilacija starih ugovora i neki draftovi ugovora skinuti sa interneta vise se ne smeju prihvatiti. To stvara probleme posadama i stavlja ih u poziciju kršenja svih mogucih propisa kako nashih tako i zemlje zakupca. Ovakvim ugovorima nase posade i tehnika nemaju nikakvu zastitu posebno kada su u pitanju osnovni zivotni standardi koji se primenjuju u svetu. Aneksi na stari ugovor nam nisu poznati sto kada su posade u pitanju stvara probleme po pitanju prava i obaveza u odnosima sa zakupcem sa cime posade moraju biti upoznate. Posade se po putnom nalogu saju u hotel "B" kategorije a takvi hoteli ovde ne postoje i onda nastaju improvizacije i razlicita umaccenja koja se uvek završavaju na stetu posada po pitanju zivotnih i radnih uslova.

2. Nepostovanje radnog vremena je lako ustanoviti analizom plana letenja, flight order, i navigacijskog loga (koji su inace prilagodjeni zakupcu da se stvarno vreme leta skrati i ne vidi sta je stvarno radno vreme). Promene plana letenja od leta do leta. Sledeca destinacija se saznaje tek po putnickim kartama i mozete zamisliti kako izgleda priprema leta od putovanja goriva pa nadalje. Izmene plana letenja nisu pokriveno izdavanjem izmene plana već saopštavanjem od ISTak ljudi koji to po zakupcu imaju pravo a koji ostarvno nemaju pojma koji je to leg posadi a to ih inace i ne brine. Najgore od svega, kapetan koji odbije 7 i 8 leg se kaznjava od Aviogenexa kao i od zakupca i stavlja se na crnu listu nepouzdatih, naravno uz blagoslov nashih neposrednih rukovodilaca a razlozi za to su nepoznati svima osim onima koji le stvarni tolerisu. Zbog takvog nacina izvršenja letenja vrlo cesto se desava da se ide na destinacije po dnevnoj ad-hook izmeni na aerodrome koji cak nisu publikovani u Jeppesenu. Izmene plana koje se rade dan ranije su najcesce poznate u 22:00 uvece ili se posada koja po planu treba da bude slobodna bude ujutru iako nije stand-by. Skoro nikada se plan letenja ne postuje i najcesce se desava da posade završavaju svoj letacki dan kasno uvece i ujutru nastavljaju rano posebno u slotovima overnighit stop van osnovne baze. Da se ne bi videli propusti u duzini radnog vremena, izmene nisu na papiru. Na zahtev da se izmena da u pismenoj formi, odgovor je stednja papira. Zastita posada, imovine, blok vreme po satu (chocks on-off) u kome se zakupcu islo na ruku van svih poznatih standarda na stetu Aviogenexa, izmice i visok kontroli. Sprovođenje operativnog nalozora nad letenjem kao i reagovanje operativnog centra u slučajevima poremećaja letenja je apsolutno suludo i samo je pozната izmena za doljeni let a ostatak letackog dana je stihija. Izvestaj kapetana za bezbednost koji vrlo detaljno opisuje sve kritične tacke u letenju za zakupca, nas menadzment je ignorisao i poveo istragu u vezi tog izvestaja ne u cilju ustanovljavanja tih kritičnih elemenata već hajku

ректора Рашковића. То је све запослене додатно убедило да се припрема несавесна продаја предузећа које се намерно руинира, како би га купац добио што јефтиније.

Пропаст у десет тачака

Синдикални састанак на којем је о авионима стручно говорио директор Рашковић (иначе агроном по образовању) само је врх леденог брега на који се насукао летећи Титаник. Гости наше редакције су у десетак тачака побројали само основне, најочигледније афере које су успели да разоткрију или случајеве које, и данас сматрају невероватним и недовољно расветљеним, иако одавно нису у жижи јавности. Тако их и наводимо, по редоследу којим су нам саопштене.

1.

Пљачка велике количине драгоцености (преко 600.000 немачких марака и неколико килограма злата) из касе „Авиогенекса“, под сумњивим и још увек неразјашњеним околностима. Разбојништво је изведено усред бела дана, испред „Сава центра“, где је „Авиогенекс“ имао пословне просторије.

2.

Велики комерцијални подвиг директора „Авиогенекса“ Николе Рајковића, који је у време док је био само комерцијални заступник своје фирме у Милану изнајмио један авион типа Боинг 727 предузећу „Sagit air aviotaxi“, и у том послу направио губитак од читавих 500.000 америчких долара. Због тога је унутар предузећа против њега покренут поступак, али га је тадашњи директор Аксентијевић (данас пензионер који ужива у својим некретностима у Лондону и на Женевском језеру) ослободио одговорности. Аксентијевић је тако поступио пошто је и сам имао учешћа у овој афери, па је после свега Рајковић аванзовао на место помоћника директора за комерцијалне послове.

на капетана за безбедност. Закупце познаје само говор новца и као menadžer autokompanija, primenjuju iste norme i zahteve kao proma svojimi vozacima ili taksišima, sto gati nas menadzment dopusta a izra toga stoje poznati interesi.

3. Tehnicko održavanje postaje sve teze, stara flota, losa situacija sa rezervnim delovima, nekad se skupljaju po otpadima, a mehanicari su vrlo cesto dovedeni u situaciju da improvizuju popravke, sto samo zahvaljujuci njihovom iskustvu i tesnoj saradnji sa posadama ne dovodi posade u neugodan položaj. O radu njihovog ground staff-a da ne pricamo, ljudi pokupljeni sa ulice koji za mizerne plate rade fizicke poslove utovara i istovara prtljaga, stepenica koje nisu adekvatne, tako da se avioni vrlo cesto osecuju sto opet ide na nase mehanicare da nadju tesnije da avion nastavi let, i normalno, popravke snosi Aviogenex. Slucajevi osecenja nashih aviona, za koje najcesce vi ne znate, kradja emergency opreme (leti se bez iste) samo dopunjuje sliku pokornosti naseg menadzmenta iz opet poznato-nepoznatih razloga. Na ovakvo stanje je dosta puta ukazivano ali bez efekta. Kad da postoji dobra saradnja naseg menadzmenta i inspektorata u kome ovakvi propusti prolaze nezapazeno, sto je nedopustivo, ili do inspektorata nash izvestaji nikad i ne dolaze. Upisivanje gresaka u knjigu održavanja smatra se jeresom i sto je najgore, neispravan avion prihvataju i tehnika i piloti iz razlicitih pokuda, jedna je da se ne dodje na crnu listu naseg menadzmenta i zakupca, posebno zakupca jer on odrokuje koje posade su pozeljne. Capt Butler (UKCAA i ICAO) nam je najobzbiljnije skrenuo paznju na ove propuste ali nas menadzment i CAL su to ignorisali.

4. Molimo vas da pod hitno proverite valjanost ugovora po svim pitanjima, transakcije novca, da se ispita koliko je drzava osecena zbog neplacanja poreza, penziono invalidskog i ostalog ulaganja, kao i preko kog brokera i banke ide protok novca. Dvogodisnje dugovanje zakupca nashoj kompaniji u vrednosti od USD 1.5-2.5 Miliona nash ugled nase kompanije kod neplaceni racuna za "C" oekove, revizije motora a zakupcu omogucuje da u 4 godine dodje do 8 aviona. Ako se na taj novac doda progresivna steta, mozete videti kakvi ljudi vode kompaniju, sto im inace nije prvi put da sa novcem Aviogenex-a i Jugoslavije vode sopstvenu igru.

U toku je skolovanje za instruktore na tipu B727 milijenika i poslusnika menadzmenta koji ni blizu nisu sposobni za tu duznost i van svih zakouskih i kompanijskih normi cak i potrebe za skolovanjem u ovom momentu, cilj da se kupe milijenici radi ciljeva menadzmenta. Nas Advokat koji je angazovan po ovim pitanjima podnoo tuzbu nadleznim pravosudnim organima u cilju zastite drustvene imovine i zaposlenih.

5. Namera naseg menadzmenta da proda avione B727 mozda i nije loas ako se ima u vidu zastarelosti i neupotrebljivosti istih u Evropi i ako izra toga stoji program za povratak Aviogenex-a na Evropsko trziste sa novom tehnologijom. Poznavaajuci stavove i razmisljanja naseg menadzmenta, (skeptici smo da ovi poteri donose dobro nashoj kompaniji i radnicima), apsolutno smo sigurni da ce ova transakcija iznaci kontroli drzavnih organa, a da podsetimo, Aviogenex nije privatna kompanija. U tom smislu vas molimo da sprovedete nadzor nad ovom transakcijom jer ima i boljih i pouzdanijih ponuda na koje se nas menadzment ne ocvrce iz samo njima poznatih razloga. Uslove pod kojim oni zele da prodaju avione kompaniji koja prakticko duguje vrednost jednog aviona, lease purchase, more da zadovolji i grupa pilota legalno i regularno sa svim bankarskim garancijama.

Za sve gore navedeno postoje pisana dokumenta i izvestaji koji ce vam biti dostavljeni za koji dan da bi se uverili u verodostojnost ovih navoda. Licno smatramo da Vase Ministarstvo i Inspektorat o ovim problemima ima i validnija saznanja a da ne preduzimanje adekvatnih mera ce nas prisiliti da ovi problemi odu na vise cak i medunarodne institucije sto verujemo da vi necete dozvoliti.

Beograd, Abuja
15.09.2001.

Capt J. Ostojic
Capt V. Radovic
Capt M. Markovic
Capt M. Mitrovic
Capt J. Aleksic
Capt D. Gacica
Capt I. Calic

Иначе, професионално напредовање Николе Рајковића је веома занимљиво, поготово када се има у виду да је каријеру започео на трећеразредним пословима. Пре рата је хонорарно обављао неке безначајне послове на још безначајнијем аеродрому „Пула“, да би на интервенцију његове тадашње базе (Савеза комуниста Југославије) био примљен у стални радни однос. За време Зимских олимпијских игара у Сарајеву 1984. године, појављује се као сарадник америчке ТВ станице „АБЦ“, да би у данашње време јавности био познат као један од чланова групе „Г 17“ (плус).

Не улазећи у политику, посетиоци наше редакције су изразили чуђење да такав човек може да пружи било какве економске, професионалне или интелектуалне услуге једној групацији која има намеру да се озбиљно бави економијом Србије:

3.

Продаја два најбоља авиона, типа Боинг 737, у време санкција. Како кажу, авиони који су њима представљали две праве фабрике, продати су под изузетно сумњивим околностима јер страни кредитори нису инсистирали на отплати дуга, имајући у виду ситуацију којој је била изложена наша земља. И тада се на месту директора налазио Драган Аксентијевић.

 САЗЕЗНА РЕПУБЛИКА ЈУГОСЛАВИЈА
 САЗЕЗНО МИНИСТАРСТВО САОБРАЋАЈА
 Београд, 02. 06. 2001. године

AVIOGENEX
 Владислава Поповића 8
 11070 Београд
 Никола Рајковић, директор

Прегмет: Одобрење Уговора бр. 00006/1 од 25.03.2001. године

Савезно министарство саобраћаја сагласно одредбама члана 205 став 5. Закона о ваздушном саобраћају („Сл. лист бр. 13987“),
 Одбија да изда одобрење на Уговор бр. 00006/1 од 25.03.2001. године, са Фирмом AIR MEMPHIS, Арапска Република Египат, 4 Ahmed Lotfy st. - El Nozha, Gedida, Kaigo.

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ

Увидом у достављени Уговор, чије дефинисано хо је одговоран и која страна обавља послове од изузетног значаја за безбедност ваздушне пловидбе, сходно Закону о ваздушном саобраћају, члан 205, и препорука JAP OPS 1.165.

Уговором је неопходно дефинисати следеће послове:

- Припрему и планирање летења:
  - ручне анализе и израда навигационих планова,
  - прорачун перформанси авиона,
  - ажурирање документације на авиону, (посебно документације неопходне за безбедно извршење летења: метео подаци, рутне карте, чек листе итд)
  - планирање посаде и издавање налога за летење,
  - обradу и анализу документације о извршеном летењу и архивирање исте.
- Спровођење оперативног надзора над летењем и решавањем у случају поремећаја.

4.

Продата су оба школска авиона, а да запослени ника-
 да нису информисани зашто је то учињено.

5.

У Нигерији је уништен један боинг из флоте, а да до
 данас нико због тог чина није одговарао. И тада је Драган
 Аксентијевић био директор. У целом случају је занимљи-
 ва и улога његовог тадашњег заменика, Немање Савића.
 И Савићева каријера је врло занимљива, треба је помену-
 ти јер најбоље осликава оно што смо у нашем друштву го-
 динама звали „кадровска вртешка“. Са места заменика,
 отишао је на место директора, а одатле у фотељу савет-
 ника. Затим је поново постао директор, па заменик, да би
 са тог места промовисао Николу Рајковића за директора,
 а себе поново у саветника. Ако вам се завртело у глави,
 прочитајте поново, зато се и зове вртешка. Још тада, ка-
 ко истичу гости наше редакције, сви запослени су схвати-
 ли да су у ствари поданици, а њихови руководиоци власни-
 ци целе компаније.

6.

Неколико дана уочи октобарског пуча 2000. године,
 директорска дружина склапа уговор са египатском авио-
 компанијом „Air Memphis“, којим се издаје у најам Боинг
 737 на 42 дана, по цени од 1.750 америчких долара за један
 сат. Уговор је убрзо стављен ван снаге, појавио се нови са
 цифром од 1.600 долара по сату. Потписник овог уговора
 је тадашњи директор Немања Савић. Остаје питање за-
 што је ревидиран први уговор, зашто је цена сата летења
 смањена за 150 долара и да ли је разлика отишла у нечији
 џеп. А није мала разлика. Пошто је за 42 дана авион оба-
 вљив 170 часова лета, укупна разлика (170 помножено са
 150) износи 25.500 долара.

За обављање летења у Египту, овом министарству је неопходно доставити
 Operations Manual, оверен од стране САА Египта и Air Operation Certificate AIR MEMPHIS

У Уговору је неопходно дефинисати, ко сноси трошкове надзора од стране
 југословенских ваздухопловних власти.

Уговорно бих Вас, да убудуће избегаваате досадашњу праксу, да Уговор ове врсте
 шаљете на одобрење, неколико сати пре реализације уговора.

Исто тако, очекујем ХИТНУ реакцију са ваше стране поводом одбијања одобрења
 на Уговор, јер је угрожена безбедност летења.

 МИНИСТАРСТВО САЗЕЗНОГ МИНИСТРА
 Милана Јељачић, дипл. инж.

Копија:
 - Савезни ваздухопловни инспекторат

7.

Са истом египатском компанијом склопљен је још је-
 дан уговор, али опет на штету „Авиогенекса“. У овом слу-
 чају изнајмљен је авион Боинг 727 на 100 дана, уз плаћени
 налет за 250 часова. Подељено, то износи два и по часа
 дневно или 75 часова месечно, све по нешто већој цени од
 1.700 долара по једном часу лета. По Члану 15. овог уго-
 вора, све преко тога се плаћа за 350 долара мање по сату
 ангажовања. Комерцијално оправдан минимум најма авио-
 на износи 150 часова месечно. Дакле, 250 часова је по-
 клоњено по цени нижој за 350 долара по сату, што чини
 губитак од 87.500 долара (250 сати помножено са 350 до-
 лара). У Члану 7. овог истог уговора, египатском закуп-
 цу је дато бесплатно школовање кабинског особља, што
 је непознато у досадашњој светској и домаћој пракси. Чак
 су и плате инструктора летења и осталог школског осо-
 бља ишле на рачун „Авиогенекса“, а школовано је 23 кан-
 дидата. Минимална цена обуке, по светским критеријима,
 за једног кандидата износи 3.000 америчких долара, тако
 да је и ту закинут „Авиогенекс“ који је тако остао без на-
 редних 69.000 долара (23 помножено са 3.000).

Испоставило се да овај уговор доноси још један про-
 блем. „Авиогенексове“ стално запослене летачке посаде
 остављене су без посла, а на нашем боингу су запослени и
 обучавани странци.

8.

Наиме, из уговора који је склопила египатска компа-
 нија „Air Memphis“ са турским партнером „Тор Air“, види
 се да у нашим авионома лете три турске посаде. У истом
 уговору се види да је минимални гарантовани и плаћени
 месечни налет 150 часова, те да су Турци постигли бољу
 цену од „Авиогенексове“ – 1800 долара за сат лета.

9.

Актуелно руководство је издало лажни путни налог
 на име савезног ваздухопловног инспектора Матије Вор-
 капића, при чему је „Авиогенекс“ оштећен за суму од
 8.113 немачких марака. Поменути инспектор никада није
 отпутовао у Нигерију, због чега су му и одобрени путни
 трошкови, али је на „Авиогенексовој“ каси подигао само
 половину одобрене суме. То је истовремено и изненађују-
 ће и зачуђујуће, може само указати да се ради о манипу-
 лацијама са дневницама, како инспектора, тако и овлаш-
 ћених руководиоца. Пре свих директора Рајковића ко-
 ји је морао бити упознат са овим половичним подицањем
 дневница, као и Златка Талића који је парафирао налог за
 дневнице.

International CG
AVIOGENEX

11076 BEOGRAD, VLADIMIRA POPOVIĆA 8

SAVEZNO MINISTARSTVO ZA SAOBRAĆAJ
NOVI BEOGRAD
Osladinskih brigada br. 1.

102

Beograd, 05.04.2001.

Atiq: Milan Ležaić, pomoćnik Saveznog ministra

PREDMET: Zahtev za odobrenje Ugovora
broj 00006/1 od 25.03.2001.

Vašim Rešenjem br. 5/1-01-120/2001-001 od 02.04.2001. godine odbili ste naš zahtev za odobrenje predmetnog Ugovora uz obrazloženje, da u njemu "nije definisano ko je odgovoran i koja strane obavlja poslove od izuzetnog značaja za bezbednost vazdušne plovidbe, shodno Zakonu o vazdušnom saobraćaju, član 205. i preporuka JAR OPS 1.165".

Uvereni smo da su svi zahtevi saglasno ZVS član 205. ("uslovi održavanja, korišćenja i nadzora...") sadržani u predmetnom Ugovoru.

Uvereni smo, da su i preporuke definisane JAR OPS 1.165 takođe zadovoljene.

U cilju eliminisanja eventualnih nesporazuma sa zakupcem, a koji bi mogli negativno da se odraze na bezbednost letanja, u našoj bezl. se od prvog dana nalazi dipl. Ing. Bojan Nikolić - odgovorno lice, tj. rukovodilac letачко-tehničke pripreme (Vaše rešenje, tačke 1. i 2.)

Prilazimo Vam kopiju ACC kompanije AIR NEMPHIS, (važnost do 31. oktobra 2001. god.)

Od 1998. god. otkad se AVIOGENEX bavi iznajmljivanjem aviona (na bazi A.C.M.I.) nismo posedovali OPERATION MANUAL (proveravano po potrebi na licu mesta) iz prostog razloga, jer jedna vazduhoplovna kompanija koja se bavi komercijalnim letenjem, blago rečeno, nije ovlašćena da proverava i traži dokaze na osnovu kojih su vazduhoplovne vlasti zemlje našeg zakupca izdale ACC. Uvereni smo, da ukoliko postoje razlozi za ne poverenje, da se to isključivo rešava između vazduhoplovnih vlasti dve zemlje.

Troškove nadzora jugoslovenskih vazduhoplovnih vlasti, kao i prethodnih 13 godina snosiće AVIOGENEX (prilog). Uvereni smo, da prethodni stav ne treba da bude sastavni deo komercijalnog ugovora između dve vazduhoplovne kompanije, tj. da naš strani zakupac i njegove vazduhoplovne vlasti ne treba i ne sme da znaju naš odnos sa našim vazduhoplovnim vlastima, kada su troškovi u pitanju.

...

TELEFON: DIREKTOR 311-91-85, SAOBRAĆAJNOMERCURILE 311-119-66, SERVIS LETAČKE OPERATIVE 311-28-13, IZNAJMLJIVANJE AVIONA 311-34-27
ZAKUPACI AVIONA 311-28-13, VOJNOGAR 311-110-17

10.

Поменута директорска екипа потписала је и један изузетно лош уговор са закупцем из Нигерије. За испуњење обавеза из овог уговора тренутно је ангажован само један авион, али посао који је имао перспективу сада прети да изазове крах читавог „Авиогенекса“. Нигеријски купац уопште не измирује своја дуговања (само између Нове године и Божића дуговао је два и по милиона долара), а за те паре хладнокрвно купује сопствену ваздушну флоту, тако да већ поседује пет авиона. На тај начин не само да је стекао авионе преко наших леђа, него и истискује „Авиогенекс“ са нигеријског неба. Нигеријцима је могуће да се тако понашају јер је уговор срочен без икаквих гаранција. При склапању уговора све је ово могло да се избегне, да су поштоване барем основне обавезе. Да било која авио-компанија,

Einjenica je, da smo Van Ugovor dostavili na odobrenje nekoliko sati pre realizacije (avion poletio 28. aprila), ali je takođe i činjenica, da je Ugovor od strane našeg zakupca potpisan i poslat faksom 27. aprila, da je jedan sat nakon prijema predat FRS-u, i da je Vaše Rešenje o odbijanju istog primenjen 3. aprila 2001. god.?

Na kraju, Vaša konstatacija da je ugrožena bezbednost letanja usula je veliki nemir među najodgovornije ljude u AVIOGENEX-u, zadužene za bezbednost letanja.

S obzirom da odgovorna lica u AVIOGENEX-u nemaju saznanja da je u Egiptu ugrožavana bezbednost letanja, predloženo Vam i zahtevano, da odmah organizujete sastanak, na kome bi se ni upoznali sa činjenicama, a odmah zatim preuzeli hitne mere u cilju eliminisanja uzroka ugrožavanja bezbednosti.

AVIOGENEX
Nikola Rajković
direktor

свуда у свету, па и код нас, уопште може да склопи уговор за најам авиона, неопходно је да га одобри надлежно министарство. У нашем случају је то Министарство за саобраћај и телекомуникације, али руководство „Авиогенекса“ никада није поднело овај уговор на увид.

Лоше кондициран уговор је „Авиогенекс“ коштао по још једном основу, по основу оштећења технике од стране нигеријског особља и путника, што све морамо ми да платимо на „Ц“ сервисним радовима.

Једини излаз: интеграција

Запослени у „Авиогенексу“ навели су још безброј замерки на рачун свог руководства, како оног старог тако и оног новог, које је због њиховог обима готово немогуће ставити у само једне новине. Све ове замерке су поткрепљене, између осталог, сумњивим дружењима „Авиогенексових“ директора са пословним партнерима који њиховој фирми наносе директну штету.

Имајући све ово у виду, стање у предузећу, као и на светској лествици бизниса, запослени у „Авиогенексу“ сматрају да се хитно морају предузети две ствари. Државни органи морају одмах да спроведу темељиту истрагу пословања „Авиогенекса“, да темељито протресу ову кућу од подрума па до крова, како би се коначно стало на крај малверзацијама и кршењима закона који трају дуже од деценије. Истовремено, као могући излаз из кризе, треба предложити „ЈАТ“-у интеграцију са „Авиогенексом“. На тај начин би и највећи југословенски авио-превозник профитирао. Без великих улагања, уз минимум нових запошљавања, повећао би своје капацитете, самим тим и конкурентност на светском тржишту. Био би то начин не само да се спасе „Авиогенекс“ од пропасти, него и сачува, још увек друштвена имовина, од даље отимачине и уништавања.

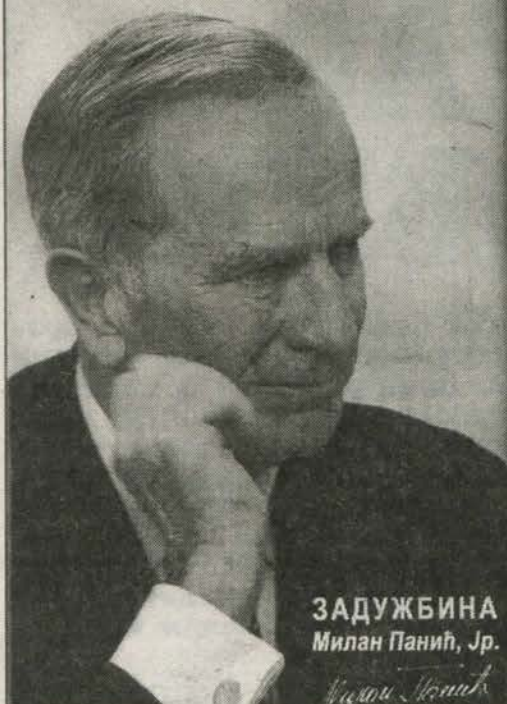
КОЛИКО ЈЕ ТАЧНА РЕКЛАМНА ПОРУКА МИЛАНА ПАНИЋА
„ЗДРАВИ ЉУДИ У ЗДРАВОЈ ЗЕМЉИ”

ПОБИЋЕ НАС ДЕКОВИМА

Америчка фармацеутска корпорација „Бакстер Интернационал” главни је кривац за преношење сиде пацијентима широм света, од Балкана до Јапана. Ова корпорација је на тржиште испоручивала крв заражену смртоносним ХИВ вирусом. Крв је купована од донатора, а да претходно није контролисана. Пропао покушај Милана Панића да у Југославију увезе дијализаторе ове фирме који су изазвали смрт 21 пацијента у Хрватској

Моћна америчка корпорација „Бакстер” је у фармацеутском и уопште медицинском свету позната још из раних осамдесетих година када је оптужена да је крв заражену вирусом сиде свесно продавала на јапанском тржишту. Фармацеутска кућа „Бакстер” производи препарате који су замена протеинима који помажу код згрушавања крви, а чији недостатак је карактеристичан за хемофиличаре. Без ове замене, оболели могу искрварити до смрти. За производњу овог препарата коришћена је заражена крв, а уз „Бакстер” оптужено је још неколико фармацеутских предузећа, пре свих „Бајер Јакухин”, јапанска фирма која сарађује са познатим немачким „Бајером”. Ове две фирме сматрају се одговорним за ширење сиде на око 5.000 јапанских хемофиличара, што је око половине од укупног броја хемофиличара у овој земљи Далеког истока.

ЗДРАВИ ЉУДИ ЗДРАВА ЗЕМЉА

ЗАДУЖБИНА
Милан Панић, Јр.

Milan Pantic

Вукобрат Никитић
15 година - бивши
регент земљопоседа
150 милиона

Никола Чворовић
19 година - уметнички
генератор - добитник
Нобелове (физика)

Мила Закић
11 година - мањина
свајски добитник
из Лиона

Марија Станојевић
24 година - формално
свајатни генератор
миллиона

Судови у Токију и Осаки донели су пресуде које потврђују да су ове фармацеутске куће криве за заразу, а пресуда је обухватила и кривицу јапанске владе за несмотрено пуштање лекова у промет. Пресудом ових судова, оболелима од сиде на овај начин, осигурана је стална и бесплатна здравствена нега, а сваком поједином тужитељу исплаћено је 430.000 долара као одштета. Тужитеља је било више од 400, а у то време је то била највећа досуђена новчана одштета за изгубљено здравље. „Бакстеру“ је од укупне суме припало да плати чак 15 милиона долара, али крв заражена сидом наставила је да кола јапанским болницама. До овог је дошло због тога што Министарство здравља Јапана није повукло „Бакстерове“ производе из оптицаја, што значи да су амерички бизнисмени направили ефикасан начин да одоброволе одговорне у Министарству. Букнула је нова афера, овај пут у вези са митом и корупцијом, која је за собом повукла стотине тужби против „Бакстера“ у другим земљама, у Холандији, Шпанији, Италији, Ирској, Канади, па и код куће, у самој Америци. Сви подносиоци тужби заражени су вирусом сиде из крви коју им је продао „Бакстер“, баш као и у Јапану, што је истрага непобитно доказала. Овај пут, уз наплату енормне одштете, адвокати заражених хемофиличара су захтевали да корпорација „Бакстер“ недвосмислено призна своју кривицу и преузме одговорност за почињено дело, како несрећа не би однела још више невиних живота.

Дијализатори серије А

Осим путем заразе, „Бакстер“ убија још брже и позданије путем дијализатора. Најпознатије масовно убиство, уз помоћ тзв. „дијализатора серије А“, десило се у Хрватској када је убијен 21 пацијент. Убиство је добро изабрана реч која карактерише право стање ствари. Немогуће је говорити о случајности, грешци или непажњи,

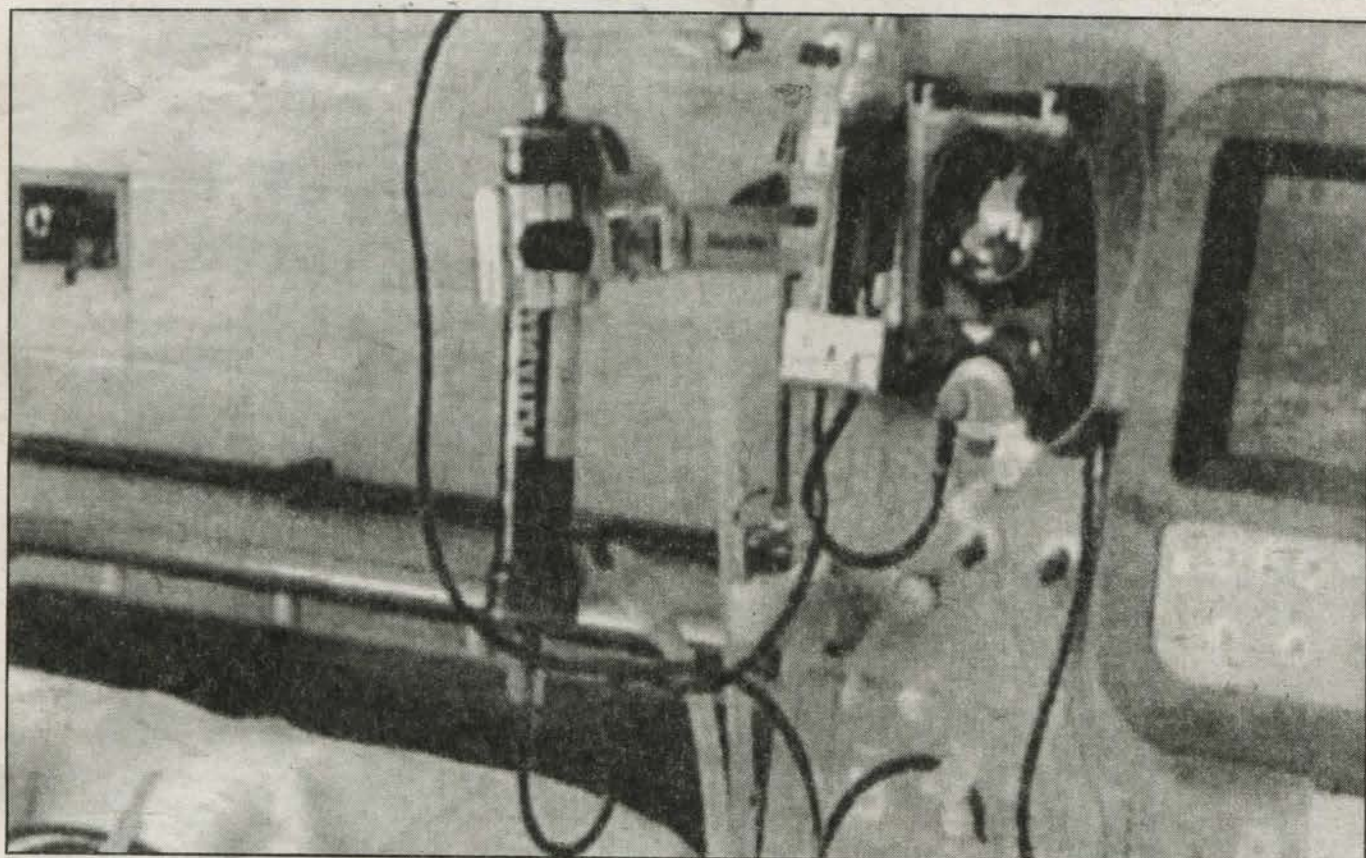
када „Бакстер“ упорно продаје производе за које се поуздано зна да су опасни. Све се догодило у само неколико дана, а смртни случаји на апаратима за дијализу десили су се у Пули, Загребу, Ријеци, Карловцу, Пожеги и Дубровнику. Убрзо пошто су откривени узрочници смрти, фирма „Бакстер“ је обуставила дистрибуцију „дијализатора серије А“ у целој Европи, али је обустава имала само привремен карактер. Истовремено, у истрагу о најновијим

„БАКСТЕР“ МЕЂУ 500 НАЈБОГАТИЈИХ

Корпорација „Бакстер Интернационал“, са седиштем у Дерфилду, у америчкој држави Илиној, сврстана је на листу 500 најбогатијих предузећа на свету, коју објављује угледни пословни магазин „Форбс“. Фирма је основана 1931. године као прва мануфактурна компанија за производњу интравенозних препарата. Пред крај Другог светског рата, 1944. године, у предузећу су почела истраживања дијализе, да би већ идуће године, по тој основи, забележила профит од 1,5 милиона долара, што је био до тада најбржи, икада забележени, финансијски раст у Америци. „Бакстер“ је само прошле године зарадио 6,9 милијарди долара, од чега милијарда и 824 милиона долара отпада на опрему и лекове за бубрежне болеснике. Компанија данас има 175 експозитура у 50 земаља света, а за пошљава 45.000 радника.

смртним случајевима су се укључили амерички и шпански Интерпол. Интересовање Шпанаца за овај случај је разумљиво, када се зна да је у овој земљи због ових дијализатора 2000. године умрло 12 пацијената. Тада су дијализатори, исто тако привремено, повучени из Грчке, Француске, Шведске и Финске. Према наводима шпанских медија, „Бакстер“ је био упознат са проблем после трећег смртног случаја, али је дијализаторе повукао тек две седмице касније, када је умрло још девет особа.

Истрага је имала директне последице и пре свог окончања, то је изазвало пад деоница загребачке „Пливе“, која је увозила спорне дијализаторе. Рација у историјама „Пливе“ је показала да је прокријумчарено три пута више од декларисаних 316 дијализатора, о чему су одмах известиле све светске агенције.

„Бакстер“ на нашем тржишту

У нашој земљи је „Бакстер“ присутан преко свог званичног представника, фармацеутске фирме „Фармикс“, која има седиште у центру Земуна. Преко овог представништва у Србији и Црној Гори дистрибуирају се „Бакстерови“ лекови (антитромбини и тетабулин, на пример), али није било увоза опреме и лекова за дијализу.

Много пре „Фармикса“, на југословенском тржишту интересе „Бакстера“ заступала је лесковачка фабрика лекова „Здравље“. Лесковчани су имали уговор по којем је требало не само да увозе, него и да производе „Бакстерове“ дијализаторе, али цела ствар је пропала због санкција које су убрзо уследиле. Тако су, иронично али истинито, санкције спасиле животе многих пацијената у Србији. Нажалост, ту није крај приче о „Бакстеру“ на домаћем тржишту.

Крајем прошле године, непосредно уочи смртних случајева у Хрватској, Панићева „Галеника“ је громогласно најављивала велики увоз опасних дијализатора, али пошто је случај брзо дошао до јавности, у овом фармацеутском гиганту су се ућутали. Иако би требало да објасне зашто су се одлучили за „Бакстер“, који је у то време иза себе имао доказаних дванаест смртних случајева у Шпанији. Тако је неславно пропао још један покушај Милана Панића да успостави монопол на југословенском фармацеутском тржишту, јер је ове препарате до сада успешно, у сопствене

врсачки „Хемофарм“. Све ове године, пре и за време санкција, ниједан пацијент није имао притужбе на домаће лекове, тако да се Панићева манипулација може схватити само као удар на српску фармацеутску индустрију. И никако другачије.

ДУГАЧКА ЛИСТА ОПАСНИХ ПРОИЗВОДА

Недавно је завршен дуготрајни судски процес, одржан у Америци, који је покренула Бренда Грифин Тул против фирме „Бакстер Интернационал“. Бренда је подигла тужбу после тешких повреда које је задобила после уградње силиконских уметака за груди, чији је произвођач ово предузеће. На основу судске пресуде, „Бакстер“ је морао да јој исплати чак шест милиона долара.

Нешто јефтиније „Бакстер“ је прошао у судском спору са медицинском сестром из Тексаса, Ненси Гулсби. Када је у свом послу почела да користи гумене рукавице овог произвођача, оболела је од опасне кожне болести, па је „Бакстер“ морао да јој исплати пет милиона долара.

Ипак, највећу штету „Бакстер“ прави у гости-ма, ван територије Сједињених Америчких Држава. Тако су активисти еколошке организације „Гринпис“ у Индији открили „Бакстерово“ стовариште на којем је било неколико тона употребљене живе. Коришћена је за термометре, а постоје директни докази да је „Бакстер“ одговоран за не-савесно складиштење овог опасног метала.

ним погонима, производио вршачки „Хемофарм“. Све ове године, пре и за време санкција, ниједан пацијент није имао притужбе на домаће лекове, тако да се Панићева манипулација може схватити само као удар на српску фармацеутску индустрију. И никако другачије.

ХАШКИ ТРИБУНАЛ БАЦА УДИЦУ - ДОС ХВАТА

ХАГ ТРГУЈЕ

Досманлијски лидери, што није више никаква тајна, прихватају све ултиматуме Запада, а нарочито оне који се односе на нове, а дугооčekиване испоруке Срба Хашком трибуналу. Поуздани извори тврде, а судећи према лажним вестима, које су средином јануара уздрмале све светске медије, Карла дел Понте би своју „српску ризницу“ у Хагу, најрадије употпунила Радованом Караџићем и Ратком Младићем. Представници српске власти-досманлије, за сада ћуте, а све њихове изјаве о евентуалним наредним испорукама Срба, нимало нису охрабрујуће за национално освешћени и описмењени српски народ. Да ли следе нове „спектакуларне“ акције у којима ће свој слугански однос према светским моћницима, још једном потврдити: Ђинђић, Михајловић, Батић и остали српски изроди?!

И звесно је како све међународне институције, а под притиском САД, од српске досманлијске власти приоритетно захтевају „бољу“ сарадњу с Хашким трибуналом, па ма шта то значило, и ма колико тако уцењивачки успостављена међународна правила важила само за Србе. На нашу жалост, представници српске власти прихватају такву ултимативну и понижавајућу политику Запада, јер време за наплату менторских дугова је дошло.

Колико кошта српска глава у Хагу

Српска част, поштење и образ као да су устукнули пред некаквим новим са Запада пристиглим постулатима вредности као што су издаја, људски и политички неморал, продаја, распродаја, уништавање и на крају ликвидација сопственог народа и државе, што би ваљда, требало да употпуни „демократске“ услове живота на овим просторима и да нас транспарентно припреми на глобализацију, на коју смо својевољно пристали захваљујући пето-

октобарском пучу. Дакле, уз овакву унутрашњу и још гору спољну политику, као држава и народ напред не можемо, али Западу се не допадамо ни овакви какви смо, па би да нас још мало, онако „пријатељски и добронамерно“ гурне у још већи амбис из кога ће изаћи само они који су одавно пристали на продају образа и части. У таквим условима народне немоћи доведени смо у ситуацију да гледамо шта нам свакодневно приређују они који су представници досманлијске власти, а по захтеву и налогу својих ментора са Запада.

Дакле, „незадовољавајућа сарадња“ досманлијске власти и Хашког трибунала је светски познато чињенично стање. Карла дел Понте не може више да живи на лорорикама успеха због хашпења-отмице Слободана Милошевића. Мада се у Хашком затвору „шетају“ већински Срби, стечена „слава“ захваљујући бившем председнику Милошевићу, који и даље тврди да не признаје Хашки суд, који је по њему илегални суд, ипак није довољна како би

се оправдали огромни трошкови гломазног и беспотребног апарата Хашког трибунала. Макар тако тврде неки извори блиски америчком Конгресу.

За Хашки трибунал САД више нема пара

Многи амерички конгресмени сумњају у оправданост и сврсисходност постојања овог измишљеног Међународног суда за ратне злочине у Хагу. У мотиве и разлоге, који су свакако материјалне природе, која се мери у десетинама и стотинама милиона долара, не треба ни сумњати. Међутим, званична америчка администрација покрпљена разноразним непријатним питањима упућеним због финансирања Хашког трибунала, притисла је Карлу дел Понте да уз помоћ досманлијске власти Србије „приведе” још некога, а директне асоцијације и упуства, која је добила Дел Понтеова односила су се на Радована Караџића и Ратка Младића. То је био довољан сигнал да хермафродит Дел Понте започне с процесом нових-старих захтева, наговештавајући како прави притисци досманлијској власти тек предстоје, уколико се не повинују њеним захтевима.

Поједини политички моћници, који су такође у функцији „сарадње” с америчком администрацијом, досманлијама су пришапнули како нови притисци Запада подразумевају и увођење нових санкција српском народу и држави. Пријатељски, нема шта!

Подсећање

Повратка слуганској досманлијској власти више нема, јер они су темеље националне издаје ударили на највећи православни празник Видовдан, и то тако што су прво из ЦЗ у Београду киднаповали бившег председника СРЈ Слободана Милошевића, а онда га екстрадирани у Хаг. Међутим, Карла дел Понте против Милошевића, како тврде добро упућени, нема опипљивих доказа, а његово суђење се приближава...

Са друге стране америчка администрација која је све учесталије притиснута непријатним питањима конгресмена, врши притисак и на Дел Понтеову, али у исто време, стеже обруч и око српске власти да испоручи, ако већ не може Караџића и Младића, онда макар, некога од евентуалних сведока у процесу против Милошевића. Јер у противном, милионски девизни трошкови Хашког трибунала неће имати оправдања. Јасно је да је америчкој администрацији потребно још српске крви и суза, невоље и бола...

„Прихватљиви” рок за пристизање новооптужених Срба, или макар значајних сведока у процесу против Милошевића у Хашки трибунал већ измиче. Нервоза Дел Понтеове је све видљивија, а (анти)српски премијер Ђинђић не крије да је спреман да удовољи свим њеним захтевима. Међутим, и поред потпуне спремности, што је у више наврата наговештено и доказано, Ђинђићева влада не сме да рескира директни сусрет с опасношћу: пад с власти. Наиме, поуздани подаци тврде да се српском народу не би никако допало хапшење и испорука Ратка Младића и Радована Караџића, јер за српски народ њих двојица су ипак, живе легендарне које су браниле српску земљу и народ од надмоћнијег непријатеља.

Ко је лансирао „патку” о хапшењу Караџића и Младића

Ма колико се досманлије потпомогнуте разноразним институцијама међународне заједнице трудиле да објасне како је Хашки трибунала наша стварност, српски народ се дефинитивно опире уцењивачком наметању прихватања лажираних истине како су само Срби ратни злочинци. Истина је сасвим другачија; знају је свет, досманлије, али и српски народ. Одговорност за почињене злочине у сукобу зараћених страна не може, по природи ствари, да падне само на терет Срба. Јер, напосто, Срби никада нису били народ мржње. Нису били злочинци. Знају то наши противници, зна свет, а знају и досманлије.

По некаквим изворима рок за Караџића и Младића је истекао, јер су они пред Хашким трибуналом морали да се појаве до 28. јануара. Од сведока, који су били најближи сарадници Милошевића, за сада, нема никога, осим претњи Хашког трибунала, и понизних обећања, које дају досманлије, али и појединци, који су случајно прозвани. Неизвесност илегалног Хашког трибунала, а и његовог гломазног апарата, те самим тим и неправедног осуђивања српског „геноцидног“ народа, све је очигледнија.

Тајна посета Ђинђићу, директно из Хага

Темељи Хашке оптужнице су све климавији, постављени на крхким ногама лажи и светских завереника, Карла дел Понте губи живце и све отвореније прети Ђинђићу и његовим „реформистима“. Те претње иду чак тако далеко да је пре неколико дана, по њеном налогу, готово инкогнито у нашој земљи боравио извесни Патрик Робинсон, који је имао један једини задатак, да запрети Ђинђићу, не би ли овај схватио сву озбиљност ситуације и ако већ нема аргумената који говоре о геноцидности српског народа, која нас сврстава у ред најокорелијих ратних злочинаца, онда нека испоручи Хагу било кога од бивших Милошевићевих сарадника.

Поуздани извори тврде, како је Ђинђић схватио озбиљност Дел Понтеовог незавидног положаја, али се нашао у недоумици кога да испоручи Хагу: Момчила Перишића, који му заиста више не служи, осим као гласачка скупштинска машина, или...

Милутиновића, председника-илегалца просто не може да испоручи дел Понтеовој, јер један другоме чувају леђа, односно функције. За Милутиновића је још рано, и није тренутак да се одрекне његовог подаништва.

Најрадије би се Ђинђић одлучио да пошаље Дел Понтеовој Небојшћу Павковића, али њега пажљиво чува Коштунница. Караџић или Младић, тек не долазе у обзир, из више разлога – не зна се где се крију, а није ни трену-

так за бурну реакцију српског народа, јер њих двојица нису омражени, већ омиљени.

Тако је Робинсон у Београд, иако је дошао тајно, отишао недовршеног посла, јер није имао лепе вести за „велику, дебелу шефицу“.

Још хашког тестирања

Упућеније досманлије тврде како би на експресни пут за Хаг, евентуално могао да „скочи“ само Влајко Стојиљковић, или неко из народа, ко је Милошевића гледао само преко ТВ екрана.

У суштини посматрано, да лично нисмо погођени овом светском завером проглашавања, на правди Бога, целокупног српског народа за геноцидни народ, могли би да се забављамо неспособношћу и незнањем Хага и његове такозване судске машинерије. Наиме, Хашки трибунал би морао макар због сплета непредвидивих околности да игра на карту озбиљности и одговорности, а посебно историјског значаја. Међутим, играње на историјску карту, било би сувише ризикантно за судију Меја, Карлу дел Понте, а самим тим и читав Хашки трибунал. С друге стране двадест последњих година, која је узета као историјски аргумент у односу између Срба и Шиптара на Косову и Метохији је сувише кратка и неозбиљна, а посебно неодговорна временска дистанца, да би се стварно могао историјски сагледати однос сукобљених страна.

Ко су инсајдери

Лицитација Хашког трибунала посебно са тајним сведоцима, познатијим нашој јавности као такозвани инсајдери, а што би требало да буду најближи Милошевићевим сарадници, дефинитивно је указала на Дел Понтеину немоћ.

Кад је реч о такној листи сведока, важно је нагласити како се с њом доста спекулише. Прво је најављено стотинак, затим око тридесетак сведока, а по свој прилици та бројка се знатно смањила, јер дел Понтеова није била оволико разјарена. Уз све ово ваља нагласити како ће се Хашки трибунал највероватније ослонити на некакву вр-

Подгорица 2001. године

сту прикривеног лажирања, и то по питању идентитета заштићених сведока, јер њихова заштићеност подразумева да јавност неће никада сазнати о коме је реч. Дакле, за Хашки трибунал, баш као и за америчку администрацију основно правило победе јесте: превара и лаж.

Порукa ДОС-у да се још дуго неће задржати на власти у Београду, уколико неко од „неопходних“ ликова по мишљењу Дел Понтеове, не буде кроз неколико дана у Хагу, озбиљно је уздрмала досманлије, а посебно Ђинђићев „реформаторски“ кабинет.

Искушавање народног гнева

Као поселница страха због губитка власти, искушавања моћи Карле дел Понте и њеног кредибилитета код америчке администрације, а по одласку тајног курира из Хага, досовци су одлучили да ставе српски народ на пробу. У контексту такве подле и подмукле пробе осмишљене у главама српских изрода, осванула је лажна вест како су Караџић и Младић ухапшени и како се већ налазе у Хагу.

У српским земљама вест је одјекнула снажније од било какве бомбе, а реакције народа су биле још бурније него што је досовска власт претпоставила. Дакле, српски народ је показао дуго потискивани гнев, чинило се само да народ чека да провери истинитост ове црне информације.

Сензационалистички наслови о хапшењу Караџића и Младића, само су још више узбуркали и овако довољно немирну савест Зорана Ђинђића. Наиме, било му је сасвим јасно да од обећања датих Дел Понтеовој, макар што се тиче Караџића и Младића – нема ништа, а про-

блем задовољења хашких апетита српским месом до даљег остаје отворен, што за његову премијерску, унутрашњим аферама пољуљану функцију, није добро. Више се не поставља питање може ли Дел Понтеова, стварно, уз помоћ америчких пријатеља да крене у рушење досманлијских „реформатора“. Може, јасно је свима, па и Ђинђићу, али је питање хоће ли то учинити, или још боље, чиме ће је задовољити. Може ли се Дел Понтеова уопште ових дана задовољити без српског меса!? Рекло би се, тешко!

У ишчекивању нових потеза из Хага, али и евентуално, нових досманлијских испорука српских глава, остаје отворено питање: како до 12. фебруара, за када је заказано суђење Милошевићу, набавити сведоке и доказни материјал. Хоће ли Милошевић, пред очима читаве светске јавности још једном обрукати ретардирану Карлу и судију Меја, или ће поновити, оно што читав свет зна: како би за ратне злочине и тероризам пред међународним судом требало да одговарају САД, и оне државе које подржавају насилничку политику америчке администрације. Много је питања, мало правих одговора, ли једно је сигурно: Младаћ и Караџић нису ухапшени и екстрадирани у Хаг, Милошевић захваљујући напраситим и непромишљеним потезима немоћне и ретардиране Карле дел Понте, односно Хашког трибунала, све више прераста у живу националну легенду, а ДОС лагано, сасвим сигурно, губи „конце из руку“ и ускоро пада са власти. Ко ће досманлијама судити, за сада се још увек не зна, али има времена!

Program Rewards for Justice nudi do pet miliona američkih dolara za informacije koje će dovesti do hapšenja ili osude ratnih zločinaca optuženih od Međunarodnog tribunala za ratne zločine u Hagu zbog teških kršenja međunarodnog humanitarnog prava, uključujući Radovana Karadžića i Ratka Mladića.

RATKO MLADIĆ   **RADOVAN KARADŽIĆ**

5 000 000 \$

Ukoliko posjedujete takve informacije, molimo vas da kontaktirate Rewards for Justice putem telefonskih brojeva ili na e-mail adresu koji su dole navedeni. Svi kontakti tretiraju se kao povjerljivi.

NAZOVITE ODMAH!
066 222-305

bh_rewards_for_justice@hotmail.com

Сарајево, јануар 2002. године

НЕМА МИРА СА УСТАШАМА

КОШАРКА СА СРПСКИМ ГЛАВАМА

Свеједно је да ли је Грађански савез Србије секта опасних намера или опасног незнања, политика ове групе је увек опасна. Даниловић је одбио да води своје играче на касапницу (у Јадранску лигу), али Свилановић је упоран у свом настојању да нас приближи кољачима

„Јадранска лига? Нисам је касапин, па да водим своје играче у Сплит или Задар. Кад је у Загребу било овако, можете мислити шта ће бити тамо”. Тако, наглас, после утакмице Цибона-Партизан, размишља Предраг Даниловић. Изјава није адресирана на Горана Свилановића, поводом његовог мазохистичког позива на толеранцију. У Даниловићевим речима нема ни тунке политике, нема то никакве везе са Свилановићевим извињавањима по Хрватској, Вуковару нарочито. То је трезвено сагледавање догађаја од стране једног младог, неоптерећеног човека. Као што је рекао, новинари су му замерали да није велики дипломата, али се показао као

Дино Рађа и Стојко Вранковић 1992.
на фронту са „драговолцима”

много бољи дипломата од поменутог Горана када је рекао да је свестан да у дворани није била цела Хрватска, али да их је било више од 6.000. Свака Даниловићева реч изговорена пред камерама, у тунелу у којем је са својим тимом чекао знак за бекство из Загреба, била је на свом месту. Чак и оно када је прекинуо извињавање портпарола Цибоне. Свилановић би дипломатију морао да учи од Даниловића, да нас не брука по белом свету, нарочито у гостима код наших архи-непријатеља.

Хрватске перверзије уз Горанову помоћ

После овог најновијег излива концентрисаног зла у Загребу, просто је невероватно да Горан Свилановић заиста верује у оно што говори. Ако је заиста таквог убеђења, ако су то његова искрена убеђења, тај човек је ипак опасан. У том случају, његову странцицу треба преименовати у „секту опасног незнања”, уместо општеприхваћеног имена „секта опасних намера”. Свеједно, српском народу се црно пише. Као што је познато, пут у пакао је поплочан добрим намерама, па нас

Под будним оком „фрањеваца“: вуковарска церемонија

толеранција и упорно окретање другог образа, све под утицајем слаткоречиве дипломатије, поново доводи у исту ситуацију у каквој су били Срби 1941. у Хрватској. Исту као педесет година касније, 1991. године. Исту, као и данас. Исту, непроменљиву.

Да је хтео, Свилановић је могао да научи нешто и пре утакмице, утакмице која се као таква води само у најавима. У децембру прошле године, у „Стаљинграду“ њихове лијепе, како усташе од милоште зову Вуковар, боравила је југословенска делегација коју је предводила Александра Јоксимовић. Делегација је у овај етнички чисти град (хрватски, зна се) допутовала да би вратила драгоцености из његових ризница. Чуване су у Новом Саду, а транспортоване су у три туре. Хрвати су поново окачили 1.637 слика, а у камионима је било више од 50 скулптура и још 577 различитих музејских и галеријских вредности. Успут буди речено, сво то уметничко благо, спасао је „ратни злочинац“, мајор бивше ЈНА Веселин Шљиванчанин. Примопредаја је обављена под будним оком Ненада Чанка, који је дошао самоиницијативно, а не као члан делегације. Како је рекао, дошао је да се лично увери да ће бити предато све, до последње ситнице. Наравно, пружила му се и прилика да изјави како је тај чин „огроман корак напред у односима између Војводине и Хрватске“. Изјаве Ненада бин Чанка је сувишно коментарисати, али оно што се десило на крају вуковарске церемоније, коментар не може заобићи. После руковања, потписивања и цмакања, из редова југословенске делегације чуло се стидљиво и тихо питање, да ли постоји шанса да се врате вредности Српске православне цркве у Хрватској? Уследио је одсечан одговор хрватског министра културе Антуна Вујића: „Сва културна баштина која је у Хрватској, хрватска је културна баштина. А Баштина СПЦ је хрватска баштина српске националности“. Следствено усташком схватању српских права у НДХ, није се упуштао у детаљније објашавање где се та имов-

ина налази, кад већ није у црквама и манастирима. Не дај Боже да су га упитали зашто се Србима не омогући повратак у Вуковар или бар враћање њихових кућа и станова. Ето, слике могу назад, а људи? Ни под разио.

Према томе, цабе Свилановићу кошарка у нацистичком логору. Да је хтео или могао да схвати, јасно би му било још у децембру, у Вуковару. Овако, са њим у дипломатији, срљамо у сигурну пропаст, у нестанак који нам вековима планирају прве комшије, усташе. До сада смо имали среће, јер нас нису водили људи типа Горана Свилановића.

Зато тај опасни човек мора што пре да оде.

Бин Чанак је у Вуковар дошао да поправи односе Војводине и Хрватске

ЗАШТО ЈЕ БОЉЕ БИТИ ИРАНАЦ НЕГО ХРВАТ

ЋИРО БЛАЖЕВИЋ ПОСТАО ИРАНАЦ

Пошто је остао без заштите мртвог Фрање, Блажевић је одлучио да се склони што даље, па је тако постао тренер фубалске репрезентације Ирана. Међутим, и тамо су га стигле отровне стреле одапете из „ногOMETНИХ” кругова

Хрвати су дошли на своје. Најзад имају и нешто конкретнији доказ да нису Словени, те да нису ни у каквом сродству са осталим народима који се поносе овим кореном. Сећате се само колико се Туђман, непосредно уочи рата упирао да докаже некакве персијске корене његових Хрвата, што је деловало као чисто лудило, какво се већ једном запатило средином прошлог века у Немачкој. Био је то само наставак „глапњи” усташких квази-историчара који су иранско порекло хрватске нације доказивали још док је мртви Фрањо био у пеленама. Ипак, нико од њих није гласно и јасно узвикнуо „Ја сам Иранац”, као што је то ових дана урадио Ћиро Блажевић, негдашњи „изборник” којег је поставио „поглавник”. Није сигурно шта „изборник” значи, да ли означава тренера или селектора, али сигурно је да Хрвати нису Индијанци, иако су барем два пута у историји имали поглавицу. Било као било, једино је сигурно да је Блажевић дословно изјавио „ја сам Иранац”, управо у Ирану где води репрезентацију ове земље. Као „изборник”,

тренер, селектор или имам, није важно. Важно да је то изјавио када је чуо критике које су дошле из његове далеке и бивше Хрватске. Окривљен је да је хрватски „ногOMET” (то поуздано знамо да је фудбал) оставио у расулу, те да и није био никакав стручњак, јер му је мртви Фрањо диктирао састав „момчади” (зна се поуздано да то означава тим, али се не зна како се зову женски тимови). Његова изјава дословце гласи: „Ја сам Иранац и нећу дозволити да иједан Иранац буде већи од мене! Будите сигурни да се ниједан од ваших тренера не мучи као ја, нити даје све од себе као што ја то радим!” За то постоје и докази (не мислимо на тврдњу да је Иранац) јер је на челу овог тима славио победу над Ираком од 2:1, што га је у овој земљи сврстало у ред најпопуларнијих. Нешто слично Бин Ладењовој популарности у Ираку или Аргентини, рекло би се.

Ипак, прелазећи из једне у другу нацију, и то само из ината, Блажевић је доказао оно чега се просечне усташе гнушају и са индигнацијом одбацују: да је дете Балкана.

ГОДИШЊИЦА КРВАВИХ ДРИНСКИХ БАДЊАКА

Насер Орић (на коњу) слави са својом хордом освајање Кравица

НИ МРТВИМ СРЪБИМА НИСУ ДАЛИ МИРА

Мит о страдању Сребренице је класичан пример пропаганде чије резултате осећамо и данас. Најгоре је то што и међу нама има оних који у то верују и који су Сребреницу наметнули за метафору прокујалог грађанског рата. Само на једном примеру, од неколико стотина могућих, показаћемо да су злочинци у Сребреници били муслимани, а жртве Срби

Сребреница је одавно постала синоним геноцида над муслиманима, геноцида који је толико монструозан да уопште није цивилизовано доказивати да се догодио. Зна се: Срби су криви, нарочито они њихови Караџић и Младић и крај приче. Та лаж је толико усађена и у овдашњим главама бораца за људска, грађанска или псећа права тако да је са њима узалудно започињати било какву, аргументовану, расправу на ту тему.

Појам „Сребреница“ у говору ових мондијалиста одавно не означава само град, тачније касабу изгубљену у врлетима бивше Босне, него је то много шира метафора која је заменила некадашње појмове типа Аушвиц или конц-логори.

Рећи неком познанику типа Свилановића или Соње Бисерко, да је тачно да је у сребреничком крају почињен геноцид, али да су починиоци муслимани, а жртве Срби, могло би се окарактерисати као лудост, као разговор са калемегданским зидом, на пример. Додуше, зид би био бољи саговорник, бар не би вређао. Ни здраву памет, ни мртве Србе.

Нећемо наводити све ритуалне, садистичке и масовне злочине које су починиле муслиманске хорде предвођене Насером Орићем, од Сребренице па низводно Дрином. Или према Тузли. Или преко Трескавице до Сарајева. Сребреница им је служила као база из које су изводили своје варварске упаде на српску територију. По правилу, избегавали су сукобе са српском војском али су зато сву њихову снагу осетили незаштићени цивили. Нећемо писати о свему ономе што су радили својим жртвама, јер папир то не може да издржи. Писаћемо само о једном таквом догађају, о годишњици упада сребреничких муслимана у српско село Кравицу. На Божић 1993. године.

У то рано, Божићно јутро, уместо „Христос се роди“, загрмело је „Алаху акбар“. Уместо да сељани Кравице пожеље једни другима срећу, пожелели су да што пре умру, да се спасу од усташких мука.

Напад Орићевих крвника почео је у пет ујутру, из три оближња српска села која су раније пала у њихове руке.

Иако су браниоци пружали жесток отпор, није им било спаса. Најиме, положаје изнад Кравице и околних села уочи Божића су напустили „Пантери“ из Бијељине, којима је командовао данас покојни Љубиша Савић Маузер. Повукао је војску да код куће прослави божић. Испоставило се да Насер Орић итекако прати црвена слова у црквеном календару, те да је очекивао овакво понашање Маузера. Неравноправна битка је трајала између шест и седам сати, а ни данас није познат тачан број побијених цивила, пошто је у овим селима био смештен и велики број избеглица. Сви преживели су побијени, на различите начине, а све куће спаљене.

Само у Кравици, не рачунајући околна мања села и засеке, до темеља је опљачкано и спаљено свих 700 кућа, а сребренички злотвори су побили и све псе и мачке. У основној школи „Петар Кочић“ у Кравици, налази се „Незаборавник“ са фотографијама 156 погинулих мештана. Пошто су оскрнавили цркву „Светог Петра и Павла“. Затим су је запалили. Ту није био крај, раскопали су гробље. Да покажу да нас ни мртве неће оставити на миру. Кравица се налазила под окупацијом тачно 70 дана, а ослободиоци су већину покланих нашла на сеоском сметлишту, међу њима и неколико трудних жена.

То се десило на Божић 1993. године, у српском селу Кравица.

**ВИЦ ГОДИНЕ ИСПРИЧАО ЈЕ ЕНГЛЕЗ КОЈИ РАДИ НА КОСОВУ И МЕТОХИЈИ:
„КОД АЛБАНАЦА ИМА ВОЉЕ ДА СЕ СРБИ ВРАТЕ”**

РЕЧЕ ЕНДРЈУ И ОСТА ЖИВ

Запослени у УНМИК-у повремено морају да оправдају своје високе плате. Зато повремено излазе у јавност са некавим небулозама, које се званично зову - планови за повратак

Да су Енглези мајстори хумора, и то оног црног, недавно је потврдио извесни Ендрју Вигли, директор посебне канцеларије УНМИК-а за остваривање плана повратка избеглих са Косова и Метохије. Оно „посебне” је део званичног назива, а и његов хумор је посебан: „Процес повратка протераних ће трајати око две године, а данас постоји воља и код Албанаца да се Срби врате”. Рече Ендрју и оста жив. Прво, употребио је множину, када је говорио о вољи „код Албанаца”, мада би било довољно да наведе име и презиме макар једног Шиптара који је показао такву вољу. Доста би био и надимак или уметничко име дотичног Шиптара, уколико се плаши реакције своје средине. Друго, није „код Албанаца”, него „код Шиптара”.

Албанци живе у Албанији, а Шиптари су национална мањина која живи у Србији и Југославији. Тај његов план биће готов ових дана, а односиће се и на средине у којима још увек има Срба. Пошто није било шансе да каже колико то планира да врати Срба, изјавио је у типично енглеском духу: „Приоритет није у квантитету, него у квалитету повратка”. Ваљда је мислио на то каквим ће се аутобусима вратити избегли, пошто су ови наши дотрајали. Вероватно се труди да обезбеди један двоспратни „лондонер”, иако ће му и он бити превише. Споменуо је некаква фантомска насеља која ће бити грађена за повратнике. Као да људи немају своје куће. Па зар не би било квалитетније да живе у својим кућама? Оно, кад из њих изађу Албанци. Они из Албаније.

Чак је и пробрао Србе који би се у првој тури враћали. Нису то старци и пољопривредници, какав је случај са по-

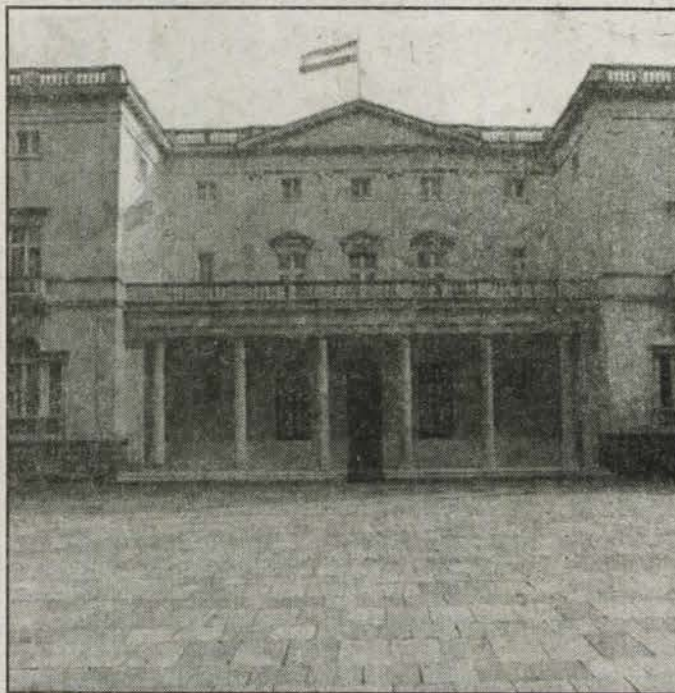
вратницима у Хрватску или муслиманско-хрватску федерацију. У свом „лондонеру” резервисао је места за интелектуалце, професоре, лекаре и сличне профиле занимања. Гарантовао им је и радна места и у срединама које су мешовите само по два основа: састоје се од Шиптара и Албанаца. Ендрју је обезбедио и одступницу уколико овај лепо (његов) план не успе. Каже, зависиће од воље донатора хоће ли инвестирати у ову генијалност. Још када овај концентрат памети подржи Човић, дићи ће се прашина на друмовима од Београда до Приштине. Од силних колона повратника. Па ће се прикључити и Срби који нису са Косова, јер ће тамо видети бољу перспективу него у завичају.

Целу приповест је без задршке прихватио државни Координациони центар за Косово и Метохију, који је нарочито акцентирао део Ендрјуове иницијативе за формирање посебних насеља за „повраћене” Србе. Активистима центра се ово веома допада јер им се чини да ће тако бити обезбеђена не само грађанска права, него и слобода кретања. Баш као Јеврејима у варшавском и осталим гетоима.

Тако је и енглеска црнохуморна комедија комплетна. Обезбеђен је и аплауз. Онај на дугме, из студија, који је карактеристичан за све енглеске серије типа „Мушке и подвале”.

КОЊСКА ЕПИЗОДА СЕРИЈЕ „ДИНАСТИЈА“

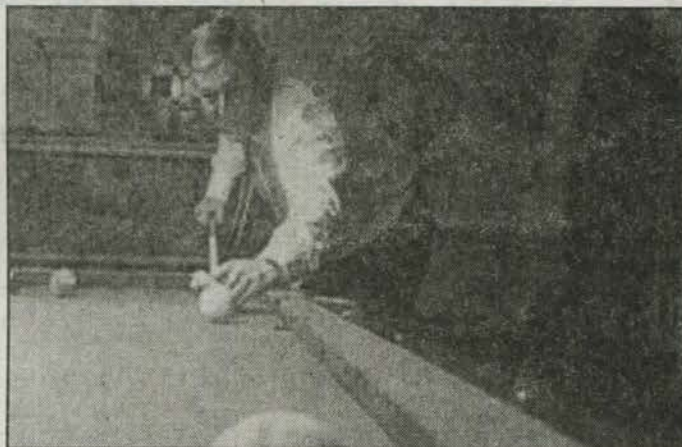

Откада на нашим малим екранима нема „Монти Пајтона“, за смех је задужен један други Енглец. У кратком року направио је завидну каријеру у забављачком послу, а своју популарност успешно шири и преко границе, с оне стране Дрине

Бањалучка епизода

Онај Енглец што би хтео да нам буде краљ много се растрчао у ове зимске дане. Прво је долетео из Грчке, у назначено грчком авиону, носећи грчке поклоне српској деци, све у пратњи своје Гркиње. Из авиона је изашао славодобитно држећи коњаљуљашку, што би требало да буде алузија на његово витешко порекло.

На ову његову (и њену) маркетиншко-хуманитарну акцију могућ је само један коментар, онај Хомеров из Илијаде: „Плашим се Данајаца (Грка) и кад поклоне доносе“. У „Илијади“ је то узвикнуо тројански свештеник када је пред вратима свог града угледао огромног дрвеног коња, за којег нико није претпостављао да је нафилван Одисејевим ратницима. Не плашимо се ми Грка, него оног који је загрио плишаног коњића и још више оне његове што га је држала под руку. Делује опасније, способније и уопште као особа која има зацртан циљ, да заграби што више може, у нашем случају. Није то баш неки страх, али изречени принцип из „Илијаде“ и те како важи када су Карађорђевићи у питању.

Коњска епизода предочена је јавности, путем свих могућих медија, непосредно уочи Божића, којег је дочекао на Врачару, у храму Светог Саве. На литургију је закаснио, што му не треба замерити, с обзиром на његову (и њену) преаулетост.

За дивно чудо, његово (без ње) путовање у Републику Српску, прошло је са много мање новинарског жара, тако да смо остали ускраћени за његову историјску беседу коју је одржао поводом Дана Републике Српске. На званичном пријему у Бања Луци, на славу Светог Стефана, присутне је поздравио следећим речима: „Ви имате добро министре, добро председник, све добро“. Било је кратко, али лепо. Лепо је насмејао све присутне. У комендији му се придружио и фосилни остатак Живко Радишић, који је на најрадоснији поздрав „Христос се роди“, одсечно одговорио „Сретно“. Ипак, са својим рударским поздравом, остао је у сенци аналитичког говора претендента на непостојећи престо.

Ацина ораторска способност понешто је избледела када се микрофона дочепала његова Катица. Прилика јој се указала у обиласку бањалучког Клиничког центра, тачније педијатријског одељења ове болнице. Пред бројним камерама изјавила је следеће: „Ја видим да наша беба треба сада да има један РЕСПАЈРАТОР. То је сада најважније, да наша беба добије РЕСПАЈРАТОР“. Писано је великим словима јер је тешко не само изговорити, него и написати, а читаоцима треба без грешке пренети њен изговор речи „респиратор“.

Ако њој и није за замерити, довољно јој је био тежак прелазак са грчког на енглески језик, па тек недавно на српски, с пуним правом се можемо упитати у шта је силне године потрошио њен муж. Иако је растао у англосаксонском окружењу, могао се још као младић потрудити да научи српски. Да му је стало до Срба и Србије. Да не изјави „Дрина није границе“, као што је то рекао у Бањалуци, завршавајући свој јадни говор. А граница је, и то тврда.

Дворска епизода

Бања Лука је изабрана за позорницу оног комичног у најгледанијој трагикомичној серији. Оно трагично, по њега и њу, дешавало се у Београду, одмах по њиховом повратку из Републике Српске. У новинама је тих дана освачуно захтев његове тетке Јелисавете, која инсистира да се усли на Дедињу. Њен захтев је имао солидну тежину, с обзиром да је подржан од Дирекције за имовину савезне државе, исте оне институције која је после Коштуничиног одобрења, уступила дедињски комплексе палата садашњим станарима. Исте институције која је продавала „Кинотеку“ и „Музеј геноцида“.

Убрзо је стигао прилично бесан одговор из некаквог „Крунског савета“, чија се суштина може свести у једну реченицу: „Тетка неће добити ни собу, јер ни њен отац Павле није имао никаква власничка права“. Међутим, изгледа да је Јелисавета потегла добре везе, јер је Дирекција прилично упорна у настојању да убаци њене кофере у макар један спрат дедињског здања.

Какав ће се расплет одиграти, остаје да се види у наредним епизодама ове сапунице у српско-грчко-енглеској копродукцији. Нама, обичним гледаоцима, остаје да нагађамо о могућем крају. Највероватнија претпоставка је да ће у сам финиш серије бити уведен и један нови лик који ће, у професионално филмском маниру, довести до невероватног обрта ситуације и потпуно неочекиваног расплета. Појавиће се извесна Мици Лева, која има све папире који доказују да је она власник двора на Дедињу, па ће тако бити решена дилема око Јелисаветиног усељења. Сви ће да се селе, кад их Лева Мица деложира, пар Карађођевић ће вероватно назад у отаџбину им Енглеску, а Јелисавета ће вероватно потражити смештај у Хрватској. Тамо је добро примљена, у Дубровику где је провела прошло лето, па је логично да јој Хрвати учине услугу. И они су били поданици њеног тате, баш као и Срби, што да не тражи од њих оно што мисли да јој припада?

Могла би да се настани насред њеног омиљеног дубровачког Страдуна, одмах поред спаљене српске цркве.

КЕН БИЛ ЛАДЕН НАПАДА АМЕРИКУ

институцијама, изазвали су такав економски крах за који је славна 1931. година на Вол стриту, само изоловани инцидент. Када се све сабере, није чудно што су Аргентинци, некако у исто време док су Срби ложили бадњаке, по улицама Буенос Аиреса ложили америчке заставе.

Замена шеза као аргуменат

У време Бадњака, како српских тако и ових специфичних, аргентинских, до нас је посредством светских агенција дошла и једна занимљивост из Ирака. Могли смо чути или прочитати да је по анкети спроведеној у овој земљи популарност Садама Хусеина, после низа година, у опадању. За личност године Ирачани су изабрали Осаму бин Ладена, што исто тако никога не би требало да чуди. Једноставно, прорадило је огорчење због година нељудске изолације и умирања изазваног управо америчком политиком. Наравно, само наивни верују да је ова вест објављена као занимљивост, њено пласирање је део очигледне пропагандне кампање која треба да припреми светску јавност за амерички напад на Ирак. Што је традиција коју изузетно цени и поштује породица Буш.

Међутим, да је таква анкета спроведена још понегде, на дијаметрално различитим деловима земаљске кугле, вероватно би се дошло до истоветног резултата. То,

• По систему „кад не можемо да их победимо, да их барем исмејавамо“, у Аргентини се осим инфлаторне поплаве, десила још једна поплава, поплава различитих креација инспирисаних Осамом Бин Ладеном. Аргентинско огорчење америчком политиком, која је довела ову земљу у садашњу ситуацију, има дубоке корене, сеже у време пре Фокландског рата

Аргентински економски крах, осим демонстрација, редовног демолирања трговачких центара и владиних институција, има за последицу још једну бизарну појаву. У овој земљи је популарност Осаме бин Ладена на изузетно високом нивоу, што је директан продукт годинама таложеног незадовољства америчким присуством у овој земљи. Да подсетимо, прво су Американци успоставили и одржавали војну хунту која се деценијама садистички обрачунавала са својим противницима (градским левичарским герилцима, тупамаросима), при чему је страдао огроман број невиних грађана и то само да би се заплашили потенцијални симпатизери забрањене опозиције. Ништа посебно, рекло би се на први поглед, јер то је била судбина коју је моћни сусед са севера наменио целој Латинској Америци. Ипак, дошао је рат са Великом Британијом око Фокландских острва, у којем се тадашња Реганова администрација определила за подршку гвозденој Меги Тачер, и тако оставила своје штићенике у незхвалној ситуацији. Краткотрајни али крвави рат, у Аргентини је проузроковао две ствари: убрзао пад војне хунте и Аргентинцима дао мотив више за мржњу према Сједињеним Америчким Државама.

Најновији догађаји у другој по величини јужноамеричкој земљи у свом корену поново имају северноамерички узрок. Директна везаност аргентиске валуте (ескудера) за долар, као и отплата националног дуга, поново Американцима који седе у свим светским финансијским

Consigue el nuevo pack
Barbie Guerra Santa

Por solo 100 euros te llevarás en tu casa una Barbie talibán y el talibán Ken Ben Laden

100 €

Como siempre Barbie te ofrece una Barbie talibán y el talibán Ken Ben Laden

Sorteo de coche bomba

уосталом, доказује аргентински пример, а Бин Ладен би извесне шансе имао и у конкуренцији на Балканском полуострву, па би у складу с тим резултатима, Америка могла да прогласи целу планету терористичком, а не само ирачки народ. Колико је Осама омиљен у Аргентини, показују и интернет-презентације, па чак и плакати са вођом Ал Каиде у дресу аргентинске фудбалске репрезентације. То није све, није стао само раме уз раме са Марadona, стао је у исту кутију са Барбиком, америчком пластичном фантазијом за децу. Изабраник њеног срца Кен, добио је ових аргентинских дана и презиме, презива се Бин Ладен, а у продаји је обучен у маскирну униформу, наоружан аутоматским оружјем, уз неизоставну браду муџахединског типа. Опремљен је и картом Сједињених Америчких држава, терористичким приручником и аутомобилом-бомбом.

Да не би дошло до развода и Барбика је присиљена да прати тренд свог вољеног. Напустила је џет-сет и прикључила се талибанима. Монденска летовалишта заменила је лепотама Авганистана, где је кренула за својим Кеном бин Ладеном. Уз повремене излете до Њујорка, наравно. Промена резиденције и климе проузроковале су и извесна одступања од досадашње раскоши у одевању. Ипак, није пристала на зар и ферецу, па се појављује у маскирној мини сукњици, што донекле доводи у питање искреност њеног ангажмана за талибанску ствар. Солидно је наоружана, а своје непријатеље додатно шокира брадом и наочарима који асоцирају на талибанског вођу мула Омара.

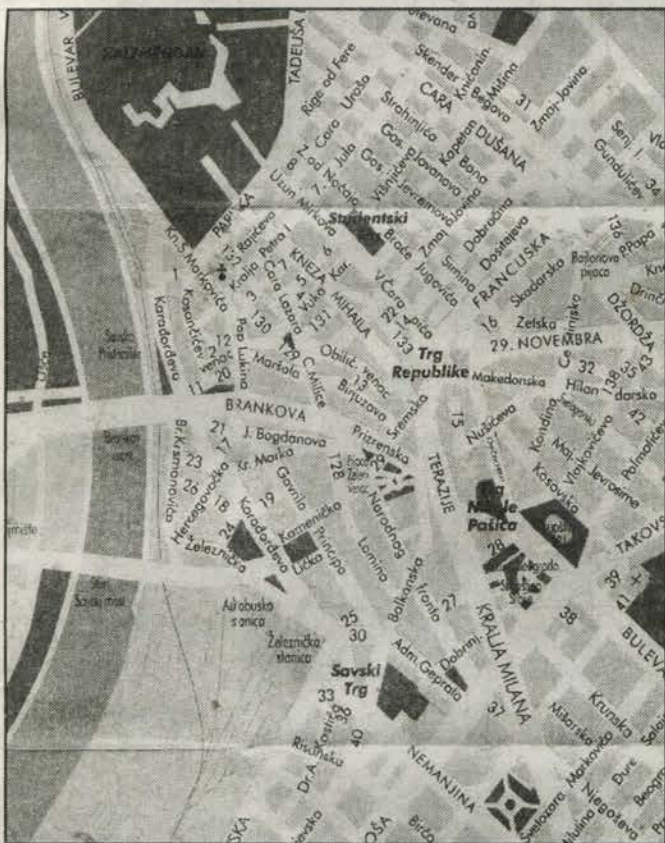
Тако је пластична америчка породица, овај пут из Аргентине, кренула у нови поход на светска тржишта. У прави џихад, тачније.

ЗАШТО ЈЕ СТАН У БЕОГРАДУ СКУПЉИ ОД СТАНА У ЊУЈОРКУ

ГУСАРИ НА ТРЖИШТУ

У земљи у којој стамбена политика постоји само као језички атавизам, оно мало слободних стамбених квадрата чврсто држи у рукама неколико појединаца који званично послују под именом агенција за продају некретнина

У овој земљи је све скупо и прескупо, али највише су поскупели станове, тако да је данас више него икада, актуелна она Чорбина: „У овој земљи ни Ага Кан не може да купи стан“. За овакву ситуацију на тржишту станова постоји више криваца, али главни генератори поскуплења животног квадрата су агенције које међусобно фантастично сарађују. Уз радно гесло: „Одери купца“ у овим удружењима се формира цена стана по тзв. „одокативној“ методи, па не чуди да је стан на Врачару скупљи од много већег и квалитетнијег код Централног парка. Мислимо на највећи парк у строгом центру Њујорка. За само годину дана, станови у Београду су поскупели за 20 и 30 одсто, за шта је, по агенцијама, највише крив евро. По власницима ових агенција, јавио се велики број купаца који би радије да своје девизе „ороче“ у некретнине, него да их замене у банкама. Оправдан разлог, на први поглед, да није једног ситног детаља. Највећи купци станова и пословних простора су управо агенције, које се тако ослобађају нагомиланих девиза, а тако купљене станове издају подстанарима, док не заживи евро.

Како ствари сада стоје, најскупљи су станови у централним београдским општинама, где се цене квадрата крећу од 2.000 до 2.500 (још увек марака). Ипак, опасно им се приближавају станови из нешто удаљенијих насеља, као што су Нови Београд, Миријево или Медаковић. За поскупљење ових станова директну кривицу сноси Електропривреда Србије. Наиме, у овим насељима постоји, и углавном ради, централно грејање, што је веома значајно када се има у виду дивљава цена струје. Што се тиче овог поскупљења стамбеног квадра-

та, могло би се прогледати кроз прсте власницима агенција, али и даље остаје чињеница да у нашој земљи на тржишту некретнина владају гусарски закони. Овакво понашање омогућила је држава која ниједним актом, а камоли законом, није уредила ову област. Није регулисано ни ко испуњава услове за бављење овом делатношћу, тако да су грађани често остављени на милост и (чешће) немилост слаткоречивих агената продаје. На пример, Београд је једини град у Европи у којем сви трошкови иду на терет купца. То није случај ни у Сарајеву, Загребу или било ком балканском граду. У Београду купац све плаћа само из једног простог разлога: да би агенција лакше дошла до муштерије која хоће, користећи њене услуге, да прода свој стан. И тако дође до процента који износи око 1.500 марака (још увек немачких).

Како би се ове манипулације обуставиле, неопходно је донети савестан закон о промету некретнина, као и увести појачан надзор над сваком појединачном агенцијом. Треба контролисати све, од тога да ли су радници агенције заиста запослени, до квалификација којима располажу. Наравно, неопходно је регулисати које су квалификације потребне, у чему би врло добро послужили страни примери. У већини западних земаља овим послом, продајом некретнина, могу да се баве искључиво кадрови који су завршили посебно школовање за ту област. Школа траје од 18 до 24 месеца, у зависности о којој се земљи ради, уз обавезно полагање испита, од којих је последњи онај који највише личи на наш државни испит. Школске клупе би сигурно проредиле број агенција у новинским огласима, што би за собом повукло лакшу контролу и заиста економско формирање цена.

Ипак, на крају треба бити реалан, па рећи да највећи број грађана уопште не занима како раде агенције за промет некретнина, јер сигурно неће преко њих решити свој стамбени проблем.

ВАТРЕНИ ЗАГОВОРНИЦИ ДЕНАЦИОНАЛИЗАЦИЈЕ

Као по неком правилу, сви власници агенција за промет некретнина су и горљиви заговорници денационализације. По њима, овај закон је пошребно хитно донети јер без њега неће бити улагања страног капитала у изградњу станова. Изостаће и страни кредити за стамбену изградњу, који су, наводно, најављени, па у Србији задуго ништа ново неће бити изграђено.

По свему судећи, а познавајући досадашњи рад ових агенција, пре ће бити да се иза бриге за стамбено ситуирање крију далеко прозачнији разлози. Уколико би дошло до денационализације, у канце агенција би доспеле хиљаде квадрата на изузетно занимљивим локацијама. Нови (стари) власници би сигурно одмах продали већи део овако добијених (враћених) станова, што би агенцијама донело завидну добит. Овако, садашњи стамбени немају праву да отуђе имовину коју су добили на коришћење, а бивши власници (или њихови наследници) не могу да уђу у посед ових станова, иако да ће агенције, до даљњег, остати крајњих рукава.

ЗЕМУНСКА РАЗГЛЕДНИЦА

Треба мењати грб Земунa. Колико се руши, грбу је уместо јелена примеренији булдожер. Лав може да остане, али уместо сабље у шапе му треба ставити мацолу. И дрво треба исећи, па послати цепанице. Изнад свега, уместо круне, природније делује грађевинарски шлем

ЗАШТО ЗЕМУН ПРОТЕРУЈЕ БЕОГРАД

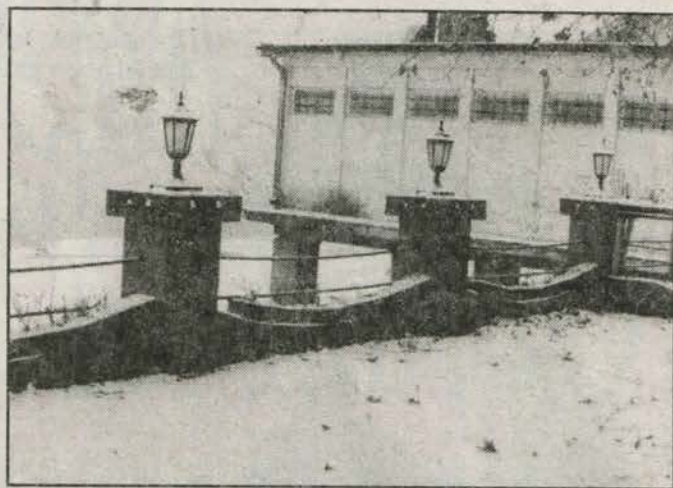
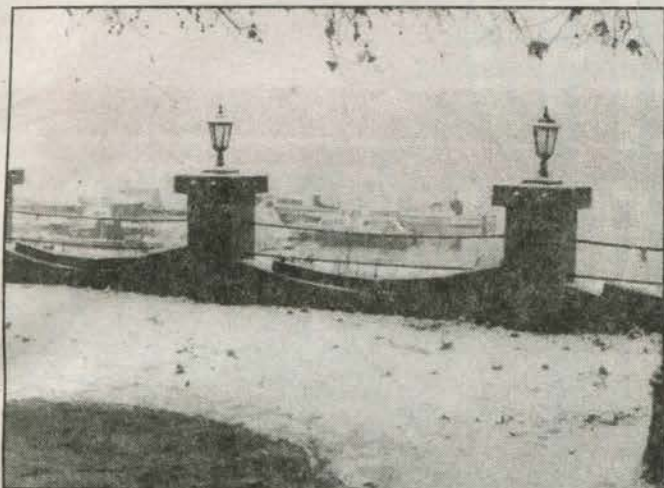

Рушење, земунска свакодневница

Шетња дунавским кејом помало личи на шетњу Кабулом. Са једном битном разликом. У Кабулу нећете срести ниједног Авганистанца који је срећан због рушевина у којим живи, док су у Земуну иницијатори растурања итекако срећни због обављеног посла. Тако је општинска власт испунила барем једно предизборно обећање, и то оно најморбидније, јер за остала очигледно да није способна. Наравно, пустошење кеја је наишло на одобравање у уском кругу тзв. „Земунаца“ са педигреом који су и иницирали долазак булдожера на обалу Дунава. Ти малобројни, али веома гласни „браниоци свега земунског“ никада нису имали ниједан прави аргумент којим би оспорили подизање башти и тераса изнад Дунава, али су својим упорним захтевима ипак довели до очаја власнике ових објеката.

У својој кампањи за урбанизацију (рушење) дунавског кеја користили су углавном два аргумента. Први је био прилично примитиван, а односио се на констатацију да су све дозволе за објекте на кеју издали српски радикали, док су имали власт у Земуну. Други би, некако, и могао да прође. Стављали су замерку да су терасе преблизу, тако да се не види Дунав.

Тераса „Капетаније” мора да се руши, како би до изражаја дошао запуштени зид оближње „Венеције”

Ни једна, ни друга замерка нису на месту. Она прва је банална, не само због испољене мржње, него и због правне неутемељености. Једноставно, Општина Земун нема никаква овлашћења за издавање дозвола на кеју, па тако ни српски радикали нису издавали дозволе. Исто тако, ако су терасе заклањале видик, требало је расписати конкурс (онај ко има овлашћење за управљање обалом), којим би се регулисало растојање и сви остали урбанистички услови. У том случају би неколико објеката преживело, не би сви власници доживели тоталну штету. Рушитељи тако не размишљају, нити их је брига што су пропале хиљаде марака. Уосталом, то су били само разлози за јавност. Прави разлози се могу чути између зидова кафана у којим обитавају „Земунци”, са педигреом, наравно. У њиховим традиционалним кафанама „Река” или „Кајакашки клуб” који су изузети од посете булдожера, иако по свом изгледу и те како заслужују једну жестоку интервенцију. Барем на реновирању. Те особе које се саветују на оваквим местима, регистроване су не само као политичка партија (као неки за некакав њихов Земун), него се појављују и у разним фолклорним или културним дружинама. Делујући на све те начине, дали су себи за право да наступају у име свих грађана овог дела Београда, али њихова снага уопште није пропорционална расположењу огромне већине Земунца (без педигреа, углавном). На површину их је избацио референдум који се у Србији звао избори, тако да је за очекивати да ће им први прави избори за свагда зачепити уста и ослободити Земун њихових злих намера. Истичући своје „земунство” у први план, они систематски подређују антагонизам према Београду, пре свега, али и прави расизам према великом броју својих сутрађана. Према избеглицама, пре свих, јер њих „праве Земунце” ири-

тира само присуство других људи (да не кажемо Срба) који не говоре њиховим акцентом. У тој тачки доказали су свој провинцијализам, па би било логично да престану са захтевима да Земун постане град за себе, нека траже да постане село на ободу Београда. У том смислу су и запели да се руши све што је изграђено за мандата српских радикала. Са посебним акцентом на кеј. Јер, за име Бога, тај кеј лети врви од Београђана. После купања на Ратном острву, када пређу понтонски мост, обавезно се зауставе на некој од оближњих тераса или баштица да попију два-три пићенца. Е, сада се неће заустављати, него право кући, преко реке. Кад им је већ немогуће забранити да долазе на Ратно острво, онда да их барем што краће трпе „прави Земунци”. Са педигреом, наравно. И да им ману из своје „Реке” или „Кајакашког клуба”.

Милости није било ни за најбољу пицу у Београду, сравњена је са земљом пицерија „Скала”. Милости није било ни за инвентар, који је по закону морао бити склоњен у општински магацин

Председник општине Јанишијевић:
Земун ће га памтити по рушевинама

Први на на мети нашао се ресторан „Стара капетанија”, зато што је власница – радикал

Све под будним оком инспектора: овде више неће седети Београђани

СРПСКА СЛОБОДАРСКА МИСАО

ЧАСОПИС ЗА ФИЛОЗОФИЈУ, ДРУШТВЕНЕ НАУКЕ И ПОЛИТИЧКУ КРИТИКУ

Часопис се може набавити у седишту Српске радикалне странке на Тргу победе 3 у Земуну, као и у свим општинским одборима странке. До сада је изашло 14 бројева. Цена једног примерка издатог 2000. године износи 100 динара, а за 2001. и 2002. годину 300 динара.

Излази двомесечно

Све информације на тел: 316 46 21

ТВРДИ ПОВЕЗ

У ИЗДАЊУ
СРПСКЕ
РАДИКАЛНЕ
СТРАНКЕ

ЗЛАТОТИСАК

Књиге др Војислава Шешеља
могу се купити у седишту
Српске радикалне странке
Трг победе 3, Земун

ЦЕНА ЈЕДНОГ ПРИМЕРКА
ЈЕ 1000 ДИНАРА
ЧЛАНОВИМА СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
ПОПУСТ 70%

Све информације на телефон: 011/316-46-21